

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Període intermedi

Sèrie P - Número 123

Dijous, 1 de juliol de 1999

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 81, segona reunió

Í N D E X

Proposició no de llei

sobre el suport a la campanya ciutadana «Deute extern, deute etern? Jubileu 2000», per a la condonació del deute extern dels països del Tercer Món

Projecte de llei

d'ordenació i gestió de l'aigua

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política educativa en educació secundària

Interpellació

al Consell Executiu sobre la balança de pagaments de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a garantir un bon funcionament de les institucions i de les relacions polítiques

Interpellació

al Consell Executiu sobre els governs locals a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de relacions del Departament de Benestar Social amb els ajuntaments de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre el comerç interior

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'elaboració de l'Agenda 21 a Catalunya, en compliment dels acords adoptats en la cimera de Rio de Janeiro

Interpellació

al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les concessions d'emissores radiofòniques

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions i sobre la concessió de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència comercial

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política teatral

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a a les deu del matí i set minuts.

1. Proposició no de llei sobre el suport a la campanya ciutadana «Deute extern, deute etern? Jubileu 2000», per a la condonació del deute extern dels països del Tercer Món (Tram. 250-02042/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (10:07)

Presentació: Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU). 8421
Presentació: Sr. Carbonell i Abelló (S). 8422
Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC - EV). 8423
Presentació: Sr. Ausàs i Coll (ERC). 8424
Posició del G. P. Popular: Sr. Francàs i Porti. 8424
Votació (10:36): aprovada per unanimitat. 8425

2. Dictamen de la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques sobre el Projecte de llei d'ordenació i gestió de l'aigua (Tram. 200-00065/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (10:36)

Presentació del Projecte: conseller de Medi Ambient. 8425
 — Esmenes del G. Socialista
Torn a favor: Sr. Manuel Nadal i Farreras, que anuncia alhora la retirada de les esmenes núm. 43, 69, 79, 95, 96 i 97. 8426
 — Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya
Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete. 8430
 — Esmenes del G. P. Popular
Torn a favor: Sr. Fabregat i Vidal. 8432
El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.
 — Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya
Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver, que anuncia alhora la retirada de l'esmena núm. 99. 8434
Torn en contra conjunt: Sr. Sánchez i Pagès (CiU). 8437
El president es reincorpora al seu lloc.
Votació de les esmenes del G. Socialista, nús. 7, 12, 14, 16 a 24, 27, 29, 40, 32, 40, 64, 67, 71, 74, 78, 82, 87, 90, 94, 107, 109, 110, 112, 117, 120 i 121 (12:25): rebutjades per 29 vots a favor, 51 en contra i 12 abstencions. 8441
Votació de les esmenes del G. Socialista, nús. 2 a 4, 8, 34, 39, 58, 66, 84, 98, 100, 101, 113, 122 i 123 (12:26): rebutjades per 22 vots a favor, 58 en contra i 12 abstencions. 8441
Votació de les esmenes del G. Socialista, nús. 1, 5, 6, 9, 25, 26, 38, 49, 50 a 53, 55 a 57, 60, 61, 70, 72, 73, 77, 81, 83, 85, 88, 91, 93, 104, 105, 108, 115, 118, 119, 128 a 133 (12:27): rebutjades per 24 vots a favor, 51 en contra i 19 abstencions. 8441
Votació de les esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, nús. 13, 15, 41, 46, 59, 62, 65, 68, 102 i 80 (12:28:28): rebutjades per 38 vots a favor, 51 en contra i 5 abstencions. 8441
Votació de les esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, nús. 35, 44 i 54 (12:28:56): rebutjades per 31 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions. 8441
Votació de l'esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, núm. 103 (12:29): rebutjada per 31 vots a favor, 51 en contra i 12 abstencions. 8441
Votació de les esmenes del G. P. Popular, nús. 28, 33, 47 i 48 (12:30:10): aprovades per 55 vots a favor, 15 en contra i 24 abstencions. 8441
Votació de les esmenes del G. P. Popular, nús. 11, 31, 36, 37, 42 i 45 (12:30:44): aprovades per 55 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions. 8442
Votació de les esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, excepte l'esmena núm. 99 (12:31): rebutjades per 31 vots a favor, 51 en contra i 12 abstencions. 8442
Votació del text del Dictamen (articles 30, 35, 44 i 45) (12:32): aprovat per 57 vots a favor, 30 en contra i 7 abstencions. 8442
Votació del text del Dictamen (article 47, Disposició transitòria primera i final segona) (12:34:16): aprovat per 56 vots a favor, 7 en contra i 31 abstencions. 8442
Votació del text del Dictamen (article 4) (12:34:54): aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions. 8442

<i>Votació del text del Dictamen (articles 9, 10, 34, Disposicions addicional primera, transitòria cinquena i annex 1) (12:35):</i> aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.	8442
<i>Votació del text del Dictamen (articles 18, 36 i 37) (12:36:10):</i> aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.	8442
<i>Votació de la resta del text del Dictamen (12:36:44):</i> aprovat per unanimitat.	8442
<i>Explicació de vot:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras (S).	8442
Modificació de l'ordre del dia	
<i>El president proposa la posposició de la interpel·lació corresponent al punt vintè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment.</i>	8442
3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa en educació secundària (Tram. 300-00523/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (12:38)	
<i>Formulació:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	8442
<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	8444
<i>Rèplica:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	8446
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Ensenyament.	8447
<i>El Sr. Cadevall i Soler (S) intervé per contradiccions.</i>	8447
4. Interpellació al Consell Executiu sobre la balança de pagaments de Catalunya (Tram. 300-00274/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.) (13:13)	
<i>Formulació:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	8448
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Resposta:</i> conseller d'Economia i Finances.	8449
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Rèplica:</i> Sr. Huguet i Biosca (ERC).	8451
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Economia i Finances.	8452
5. Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a garantir un bon funcionament de les institucions i de les relacions polítiques (Tram. 300-00542/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (13:45)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	8453
<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	8454
<i>Rèplica:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	8455
<i>Contrarèplica:</i> conseller de la Presidència.	8457
La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut.	
6. Interpellació al Consell Executiu sobre els governs locals a Catalunya (Tram. 301-00111/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (16:31)	
<i>Formulació:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	8457
<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	8459
<i>Rèplica:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	8460
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Governació.	8461
7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de relacions del Departament de Benestar Social amb els ajuntaments de Catalunya (Tram. 301-00112/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (17:02)	
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Formulació:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	8462
<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	8463
<i>Rèplica:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	8464
<i>Contrarèplica:</i> conseller de Benestar Social.	8465
La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de sis i un minut.	
<i>Intervenien per una qüestió d'ordre el Sr. Curto i Casadó (P), el Sr. Clotas i Cierco (S), el Sr. Riera i Gassiot (IC-EV) i el vicepresident primer.</i>	8466

8. Interpellació al Consell Executiu sobre el comerç interior (Tram. 300-00381/05)
(Punt dinovè de l'ordre del dia.) (17:34)

Formulació: Sr. Clofent i Rosique (S).

8466

Resposta: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

8468

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sr. Clofent i Rosique (S).

8470

Contrarèplica: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

8470

9. Interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració de l'Agenda 21 a Catalunya, en compliment dels acords adoptats en la cimera de Rio de Janeiro (Tram. 300-00533/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (18:07)

Formulació: Sra. Olivares i Usac (M).

8472

Resposta: conseller de Medi Ambient.

8473

Rèplica: Sra. Olivares i Usac (M).

8474

Contrarèplica: conseller de Medi Ambient.

8475

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària a Catalunya
(Tram. 300-00348/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (18:34)

Formulació: Sra. Figueras i Siñol (S).

8475

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

8477

Rèplica: Sra. Figueras i Siñol (S).

8479

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social.

8480

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les concessions d'emissores radiofòniques (Tram. 302-00270/05) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (19:08)

Presentació: Sr. Sirera i Bellés (P).

8481

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions (Tram. 302-00273/05) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (19:16)

Presentació: Sr. Carbonell i Abelló (S).

8482

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions i sobre la concessió de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència comercial (Tram. 302-00275/05) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (19:27)

Presentació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

8483

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya

Torn a favor: Sr. Bargalló i Valls. Tot seguit n'anuncia la retirada.

8485

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió

Torn a favor: Sr. Codina i Castillo.

8486

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet, qui tot seguit presenta un text transaccional entre la Moció del seu Grup i les esmenes del G. P. de Convergència i Unió i del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

8487

El secretari primer llegeix el text transaccional presentat.

8488

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre.

8488

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) intervé per contradiccions.

8489

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per respondre-li.

8489

El secretari primer llegeix el text de l'article 135 del Reglament i torna a llegir el text transaccional.

8489

Votació dels apartats 1, 2 i 3 de la Moció del G. P. Popular (20:07:16): rebutjats per 32 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

8489

Votació de l'apartat 4 de la Moció del G. P. Popular (20:07:48): rebutjat per 12 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

8489

Votació de la Moció del G. Socialista (20:08): rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.

8490

Votació dels apartats 1 i 3 del text transaccional (20:09:24): aprovats per 62 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

8490

Votació dels apartats 2 i 4 del text transaccional (20:09:56): aprovats per 82 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

8490

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política teatral
(Tram. 302-00271/05) (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.) (20:10)

Presentació: Sr. Bosch i Garcia (M).

8490

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

8491

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Riera i Gassiot.

8492

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez.

8493

Posició del G. Socialista: Sr. Carbonell i Abelló.

8494

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Panyella i Balcells.

8494

El Sr. Bosch i Garcia (M) intervé per retirar la Moció.

8495

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 81.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. de Alfonso i Pinazo i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, d'Ensenyament i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Proposició no de llei sobre el suport a la campanya ciutadana «Deute extern, deute etern? Jubileu 2000», per a la condonació del deute extern dels països del Tercer Món

Correspon substanciar, ara, el desè punt de l'ordre del dia, és a dir, debat i votació de la Proposició no de llei sobre el suport a la campanya ciutadana «Deute extern, deute etern? Jubileu 2000», per a la condonació del deute extern dels països del Tercer Món, presentada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialista, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Esquerra Republicana i Grup Mixt.

Tenen la paraula els signants de la proposta. En primer lloc, pel Grup de Convergència i Unió, la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Proposició no de llei s'emmarca en una campanya que, sota el lema «Deute extern, deute etern? Jubileu 2000», vol conscienciar-nos a tots per tal que posem el nostre granet de sorra per la creació de les condicions objectives que permetin als països més pobres de la Terra d'avançar positivament en la millora, per una banda, de les seves condicions de vida i, també, en el que és el desenvolupament democràtic, econòmic i social.

Ja l'octubre de l'any passat, el Consell Assessor de Cooperació al Desenvolupament de la Generalitat de Catalunya va aprovar una resolució de suport a l'esmentada campanya. Aquí, a Catalunya, han estat les ONG les que han encapçalat aquesta campanya. I ho han fet amb el suport, com és lògic, de la Direcció General de Relacions Exteriors.

Per tant, crec que és de justícia, primer, agrair la tasca important i el paper que hi han tingut entitats com Justícia i Pau, Càritas, Mans Unides i la Unió de Religiosos. I han fet la seva tasca per sensibilitzar, per una banda, la població, la ciutadania, però també per sensibilitzar les institucions. I crec que és, en aquesta tasca de sensibilització de les institucions, que nosaltres, aquí, debatem avui aquesta Proposició no de llei. I ho hem volgut fer no únicament com a suport i solidaritat a un tema, a un fet que considerem que és de justícia, sinó que també ho hem volgut fer, avui i aquí, donant-

hi el relleu que es mereix; per això ho fem en sessió plenària.

La globalització ens permet tenir consciència de fets i situacions que abans ens eren desconeguts o que ens semblaven molt allunyats en el temps i en l'espai. Avui la informació ens arriba d'immediat, ens entra a casa, ens colpeix, i per això, aquí i arreu, hi ha una gran sensibilitat vers la situació de països que, per diverses circumstàncies –i això sí que podem dir que són molt diverses, des d'un punt de vista històric, geogràfic–, per diferents situacions, tenen grans dificultats; grans dificultats per retornar el deute i, sobretot, per poder oferir a la seva població una infraestructura bàsica de serveis. És a dir, molts sabem que avui dia encara hi han països que no tenen aigua corrent, que no tenen electricitat, que els falta allò que és més essencial, i que voldríem que tinguessin tot allò que els permetés participar en un món més favorable, és a dir, que poguessin formar part del que en diem països desenvolupats.

Des del mes de desembre en què es va presentar aquesta iniciativa que veiem avui... I permetin-me, aquí, que faci esment d'una persona que, d'una forma callada, silenciosa, però molt efectiva pel que hem pogut veure, ha estat el veritable impulsor d'aquesta Proposició no de llei. Ha estat el company, el diputat senyor Ferran Pont; crec que és de justícia fer-ne esment i fer-li aquest reconeixement.

Doncs bé, com els deia, des del passat desembre ençà s'ha avançat molt en aquest sentit; han passat fets importants. Un d'aquests fets ha estat la reunió, a Colònia, del grup dels set països més industrialitzats. En aquesta reunió es va plantejar la problemàtica i es va acordar aprovar un paquet, que representarà, globalment, gairebé uns 70.000 milions de dòlars, per tal de reduir el deute que aclapara quaranta-un dels països que considerem més subdesenvolupats.

Aquest fet s'ha dit que suposa el punt de partida cap a un nou horitzó social i econòmic entre els països rics i els països pobres, països que, realment, el deute que tenen els representa una càrrega molt difícil de suportar. Per exemple, la mitjana de l'economia nacional a l'Àsia és d'un 30% –la mitjana que representa el deute–; per a l'Amèrica llatina representa el 40%, i, per a l'Àfrica representa una xifra que és terrible, que és un 70% de la seva economia interior.

Senyores i senyors diputats, jo necessito creure que aquesta reunió de Colònia voldrà dir que serà efectiva, és a dir, que solucionarem aquest problema, que serà efectiva en el pagament; altres vegades s'han pres acords que, després, només han representat un punt de partida però que no s'han complert en la seva totalitat. Crec que és important que, aquesta vegada, realment, això sigui així. El Govern espanyol ja ha fet una condonació del deute amb Nicaragua, i esperem que, així, tots els països vagin avançant.

Nosaltres hem de tenir en compte, per això, encara, una altra cosa. No n'hi ha prou, de condonar el deute. Això és important, però també és important la inversió que es faci en aquests països. S'ha de crear riquesa; s'ha de permetre que aquests països avancin per ells mateixos, i, sense la creació de riquesa, això és impossible.

Punt 1

Vostès saben que la condonació del deute ve aparellada o ve acompanyada del compromís de lluita contra la pobresa i d'aplicació de reformes dintre d'aquests països, reformes econòmiques i estructurals. La millor forma, però, tal com jo els dic, és la creació de riquesa. És en aquest sentit que el Grup Parlamentari Català, de Convergència i Unió, al Senat va presentar una moció l'altre dia, que va ser defensada pel nostre diputat i senador senyor Joaquim Ferrer, que demanava la creació d'una ponència en el si de la Comissió d'Economia i Hisenda per tal de realitzar un estudi global del deute extern que els països en vies de desenvolupament mantenen amb l'Estat. Aquesta Moció va ser aprovada per la unanimitat de tots els grups.

Per tant, ara estem aquí. Nosaltres creiem que el que caldria fer, entre tots, és que fóssim eficaços a fer possible tot això. Aquest és un repte que ens pertany, que ens ateny a tots plegats; fins ara s'han mobilitzat milions de ciutadans arreu del món, i no els podem defraudar. Cal que d'aquí a un temps puguem dir que la situació en aquests quaranta-un països ha canviat; cal que iniciatives com aquestes serveixin per a alguna cosa més que per quedar en pau amb les nostres consciències.

I és amb aquesta voluntat que el nostre Grup votarà amb entusiasme, amb convenciment i amb tota l'empenta aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, em plau presentar, en nom del Grup Socialista, aquesta Proposició no de llei signada per quasi tots els grups parlamentaris, Proposició no de llei de suport a la campanya ciutadana d'abast internacional que demana la condonació del deute extern dels països del Tercer Món.

Aquesta és una iniciativa que s'ha dut arreu del món, que ha mobilitzat i que continua mobilitzant milions de ciutadans que volen lluitar per un món més just, que volen lluitar contra les desigualtats, cada dia més grans, i que volen acabar amb les dependències letals dels països més pobres del planeta.

La campanya «Jubileu 2000» es va iniciar l'any 96 a la Gran Bretanya, convocada per diverses organitzacions no governamentals, majoritàriament cristianes. Després, el 97, es constituí la Coalició 2000 amb Jubileu 2000, amb més de setanta organitzacions internacionals treballant a més de cinquanta països d'arreu del món. Com recordava la diputada Rosa Bruguera, un dels actes simbòlics el vàrem veure fa pocs dies a Colònia, on també participava un representant català, l'Àlex Masllorens, aquí present, i que va ser un moment important d'acció d'aquesta coalició internacional que demana el deute exterior. D'altra banda, a Catalunya, com recordava molt bé ahir en Joan Gomis –també aquí

present– en el seu article a *La Vanguardia*, aquesta coalició, aquest grup d'ONG es va constituir l'any 98 amb la campanya «Deute extern, deute etern?», que ja ha recollit més de 60.000 signatures, xifra que esperen ampliar amb més de 100.000.

Per què es diu «Jubileu 2000»? Jo, avui, volia fer una certa referència sobre això. Aquesta campanya està inspirada en la visió dels anys sabàtics, i, posteriorment, anys jubilaris, de la tradició hebraica, recollida en els levítics de la Bíblia, quan descriu que a l'any jubilar –cada cinquanta anys– el patrimoni serà retornat, els esclaus seran posats en llibertat i els deutes perdonats. Recollint, doncs, aquella tradició, que després, a l'època medieval, seria substituïda per les indulgències, però recollint la tradició pròpia dels levítics, s'ha organitzat aquesta campanya internacional.

Què proposa aquesta campanya «Jubileu 2000»? Proposa bàsicament tres coses: en primer lloc, reduir el deute internacional, i en alguns casos la condonació total. Estem davant de xifres de gran envergadura. Segons dades del Banc Mundial, el deute global, és a dir països més pobres –els quaranta-quatre–, els països en vies de desenvolupament, sumava, suma l'any 98 la xifra –a veure si ho dic bé, perquè és una xifra molt forta–: 2.465.000 milions de dòlars; l'any 98. L'any 70, aquesta xifra era de 600.000 milions de dòlars. L'any 80, aquesta xifra era de 1.472.000 milions de dòlars. Repeteixo: any 98, aquesta xifra és de 2.465.000 milions de dòlars. D'aquesta part que és el deute global, als països més pobres la xifra és de 210.000 milions de dòlars. Com vostès saben, aquest deute, d'altra banda, es pot tipificar en tres tipus: el deute bilateral, que és entre país deutor i país creditor; el deute privat, que és el deute dels països amb la banca privada, i el deute multilateral, el deute que depèn del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial. En tot cas, el que proposa la coalició internacional és la reducció i, en els països més pobres, la condonació d'aquest deute.

En segon lloc, el que es proposa és que aquesta reducció del deute es faci a través d'un procés just, clar i transparent, i que els recursos que s'alliberen vagin a les inversions per al desenvolupament humà. Aquest és un altre aspecte estratègic d'aquesta Proposició de la campanya internacional. I en tercer lloc –en tercer lloc–, com ja feia referència, la condonació ha de ser total per als països més pobres, per als quaranta-quatre països, i que per a la resta s'ha de produir una reducció parcial i progressiva.

Per què es proposa, per què es proposa? Perquè avui dia el deute esdevé una llosa insostenible en el desenvolupament dels països més pobres, i molt sovint la raó principal de l'empobriment cada dia més gran d'aquests pobles; és una de les causes més grans del subdesenvolupament. En segon lloc, es proposa perquè el deute d'aquests països fa que es redueixin partides bàsiques per a l'educació, la salut, les infraestructures, l'aigua, per al desenvolupament més urgent d'aquests països del Tercer Món. I en tercer lloc –i això, em sembla que hem de tenir molta consciència d'aquest tema–, molt sovint una part important del deute acumulat ha estat per raons de compra d'armament, que ha anat en

contra, molt sovint, de les dinàmiques interiors d'aquests països.

Per tot això, senyor president, per allò que es proposa i per què es proposa, el nostre Grup dona, donarà un suport total a aquesta iniciativa. Aquesta iniciativa que ens hauria, també, a tots nosaltres, en certa manera, d'obrir-nos els ulls als dèficits existents a Catalunya i des de les institucions del nostre autogovern sobre la política de cooperació a la solidaritat. Crec que hi hauria un llarg camí a recórrer que no acabem de fer, però que això crec que ho veurem més endavant.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, abans d'explicar el perquè del vot favorable del nostre Grup a aquesta Proposició no de Llei, deixin-me saludar la presència, entre els que avui ens acompanyen, del senyor Joan Gomis, que és un dels referents més sòlids de les ONG solidàries que actuen a Catalunya i que em penso que li devem tots moltes coses. Sé que a ell això no li agradarà –hauria volgut passar desapercebut–, però com que justament el senyor Ferran Pont és qui m'ha indicat que ell era aquí, em semblava que era de justícia recordar-ho.

Nosaltres també estaríem absolutament d'acord amb una cosa que ha dit la senyora Bruguera: que aquest sigui un acord efectiu, que no sigui una pura declaració d'intencions, més o menys solemne, el matí del primer dia del mes de juliol, i que passi, com passen a vegades les operacions que ens dispersen al final de l'estiu i dels mandats. El tema és tan bàsic com aquest: com se surt de la pobresa? Recordo que vaig participar en el Parlament Europeu el febrer del 1992 –aquest Parlament ja estava dissolt i en campanya, diguem-ne, de preeleccions–, i des de la responsabilitat que havíem tingut de la Comissió d'Estudis de les Bosses de Pobresa a Catalunya vam anar a presentar en un debat que es feia al Parlament Europeu sobre la lluita contra la pobresa el dictamen no aprovat encara, el dictamen en esborrany d'aquella Comissió, i a l'hora de dir com se sortia de la pobresa se'ns va acudir fer com una mena de decàleg de les raons que feien que una persona visqués en pobresa.

Recordo que els primers punts d'aquest decàleg era: per ser pobre i per continuar essent pobre, una de les condicions és néixer en una família pobre, no tenir accés als estudis, no comptar amb mesures higienicosanitàries suficients i tenir pendent un deute que no pots pagar. Hi havia altres qüestions, però si tu entraves en una situació en què tenies tots aquests elements, difícilment tu podries sortir de la situació de pobresa. Una eurodiputada francesa em va comentar després als passadissos, diu: «Sí, i exactament, sense voler, acabes de plantejar la problemàtica del deute extern, perquè un dia algú dirà a aquest pobre, sigui una persona, sigui un

poble: “No et preocupis, jo et donaré un crèdit extraordinari; amb aquest crèdit podràs arribar a l'escola, amb aquest crèdit podràs fer una carretera, amb aquest crèdit podràs arribar al centre sanitari, amb aquest crèdit fins i tot podràs muntar un hotel, una fàbrica, alguna cosa que et permeti generar riquesa i sortir d'aquí.” Ara bé, en una mena de lloc on estàs voltat de pobreses, on no tens preparació, on no tens socis suficients, on no tens garanties que el negoci funcioni, el que pot passar també és que una vegada tu hagis fet tota aquesta inversió tornis a casa teva més pobre encara, perquè t'has endeutat, i per tant, a més de tots els condicionants que tenies per ser pobre ho continuaràs essent més perquè t'has endeutat.»

Per tant, em penso que és important que aquesta Proposició no de Llei insisteixi en el seu punt 2 a la condonació total del deute extern dels països més pobres i menys desenvolupats, així com a la reducció parcial i progressiva del deute extern dels països que es troben en vies de desenvolupament, però immediatament –ho ha comentat també abans la senyora Bruguera–, la condonació o la reducció del deute extern ha de quedar vinculada a la destinació de recursos alliberats a inversions en desenvolupament humà i material dels països deutors. És absolutament important subratllar això. És a dir, no es tracta en aquest cas de dir: «Fem un petit parèntesi, creem un espai d'esperança», perquè si no som capaços, si no tenim eines per sortir d'aquí, malament rai.

I volia acabar, senyor president, amb una consideració molt simple. L'informe de les Nacions Unides que porta el títol *Sobre un volcà, sobre un abisme de desigualtats* explica que a mesura que passa el temps les distàncies no s'escurcen, sinó que en tot cas les distàncies s'eixamplen, i cada vegada hi ha blocs de pobresa consolidada més consolidada, i cada vegada, en canvi, hi ha més riquesa; és a dir, el món genera riquesa, però el repartiment d'aquesta riquesa és molt desigual. Aleshores, paral·lelament, hi ha els informes sobre situacions d'instauració de la democràcia i es diu: «a molts llocs no hi ha democràcia», i evidentment, nosaltres hem de lluitar perquè arreu hi hagi situacions, marcs democràtics per decidir el futur de cada poble i del conjunt dels pobles que formem aquesta mena de petita casa global que és el món. Ara bé, entre desiguals no hi ha condicions de llibertat equiparables, i en aquests moments vivim en un món d'entre desiguals. Naturalment, per sortir de la situació de desiguals hi ha tota una sèrie de fenòmens que després lamentem, com, per exemple, els fenòmens migratoris per necessitats no polítiques –en algun cas, també–, sinó sobretot les migracions socials. És a dir, em penso que no podem fer una reflexió sobre el nostre futur democràtic si no fem la reflexió sobre com es lluita efectivament per evitar que visquem sobre un volcà de desigualtats.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. De manera molt breu, senyores i senyors diputats, per dir que compartim tot l'abast dels raonaments expressats pels diputats dels diferents grups que m'han precedit en l'ús de la paraula i, en conseqüència, per expressar la conveniència que el Parlament de Catalunya, que el nostre Parlament, que és la màxima institució de la Generalitat, doni suport de manera solemne a la campanya ciutadana endegada per moltes organitzacions no governamentals del nostre país amb l'objectiu, com s'ha dit, amb l'objectiu d'aconseguir la condonació del deute extern dels països del Tercer Món, dels països més pobres i dels països amb menys possibilitats de deixar de ser pobres algun dia, dels països amb més dificultats, dels països menys desenvolupats, i per aconseguir també així la reducció progressiva del deute en aquells països que podríem dir que es troben en vies de desenvolupament.

Una campanya –com s'ha dit també– que amb el nom de «Deute extern, deute etern? Jubileu 2000» compta amb l'adhesió de la Federació Catalana d'Organitzacions no Governamentals i del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, i també amb organitzacions com és Justícia i Pau, com és Càritas i com són Mans Unides. Una campanya que, com s'ha dit, pretén reduir el deute internacional, pretén alliberar aquests països d'hipoteques en la mesura del possible, pretén alliberar de càrregues molts països del Tercer Món que es veuen immersos en una dinàmica perversa, en una dinàmica que els fa incapaces de sortir del forat en què es troben com a conseqüència d'una llosa, d'una llosa insostenible, que és la llosa que suposa intentar retornar el seu deute extern, un deute extern cada vegada més gros, cada vegada més engreixat, sovint havent de fer-li front amb els resultats i amb els esforços comercials amb els altres països; una dinàmica perversa, que és com el peix que es mossega la cua i que no té solució possible, de cap de les maneres, si no és amb l'acord i amb la complicitat i amb la veritable implicació de la comunitat internacional dels organismes internacionals.

És en aquest sentit que el text de la Proposició no de llei expressa la necessitat que el Govern de Catalunya actuï i faci les gestions necessàries adients, urgents, davant del Govern de l'Estat, perquè aquest Govern de l'Estat espanyol no tingui precisament en aquests temes, en aquestes qüestions un paper tebi, un paper ambigu, sinó ben al contrari: que el Govern espanyol ostenti un paper compromès, ostenti un paper actiu davant dels organismes internacionals dels quals és membre, ja sigui en el si de la Unió Europea, però també en el si del Fons Monetari Internacional i dels bancs regionals de desenvolupament.

Massa sovint, senyores diputades i senyors diputats, hem pogut constatar a la nostra vida quotidiana, fins i tot, com amb les misèries, com amb les desgràcies, com amb els infortunis dels altres, sempre hi ha, sempre hi ha hagut –esperem que deixi d'haver-n'hi– espavilats que fan fortunes –i dic «espavilats» per dir-ho d'alguna manera benèvola–, que fan fortunes i que en surten reforçats, d'aquestes misèries, d'aquestes desgràcies i d'aquests infortunis dels altres.

Massa sovint, també, darrere d'una mal entesa solidaritat dels estats s'hi amaguen clars, s'hi amaguen diàfans interessos econòmics i massa negocis mal dissimulats. És per això que la Proposició no de llei que avui, doncs, es presenta en el Ple de la cambra de manera solemne, i que ha estat, doncs, signada per bona part dels grups parlamentaris representats al Parlament de Catalunya, hauria de comptar, necessàriament, amb el vot unànim de totes les diputades i de tots els diputats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha presència de diputats del Grup Mixt; per tant, per manifestar la seva posició, té la paraula, pel Grup Popular, el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Això de parlar al final té avantatges i inconvenients; té l'inconvenient que tot el que s'ha dit, doncs ja s'ha dit, no?, i em semblaria absurd repetir-ho, i en canvi té l'avantatge que, almenys en seu parlamentària, t'escolta més gent, cosa que fora d'un fòrum parlamentari no sol passar.

La Proposició, nosaltres no la vàrem signar i, per tant, és important... Els oradors han pogut parlar amb algú perquè s'afegeixi al consens, a la unanimitat, cosa que pensem fer, evidentment. I entenem que és important que es faci des d'aquest Parlament; s'ha parlat de la paraula «solemnitat», crec que és clau i bàsica, és a dir: solemnement, avui dia 1 aquest Parlament vol donar un suport a la campanya «Deute extern, deute etern? Jubileu 2000», i el PP se suma evidentment a això.

No entraré, per ser l'últim, en el llistat d'organitzacions que recolzen el tema, ni en el reconeixement de personalitats compromeses amb la qüestió que hi ha aquí, ni, tampoc –hi insisteixo–, en els arguments, perquè ja s'han dit.

Sí que m'agradaria fer un argument ràpid; possiblement per això, perquè ens escolta més gent. O sigui, jo crec..., el PP, evidentment, i penso que tota la cambra de cor, ja té el cor al voltant, al costat d'aquests quaranta-un països; el PP i la resta de la cambra ja tenen el cor al costat d'aquests disset milions de signatures que s'han presentat; ja tenim el cor al costat d'aquestes 600.000 signatures de ciutadans espanyols que s'han presentat. Però, de tenir-hi el cor, no n'hi ha prou. I entenc que el que estem intentant fer avui és dir que amb el cor no n'hi ha prou i que el que hi hem de posar és el cap. I posar-hi el cap, per nosaltres, vol dir el compromís del Parlament; posar-hi el cap, per nosaltres, vol dir el compromís que es va adquirir fa poc, fa una setmana, al Senat, on es va crear aquesta Comissió per estudiar la manera com es pot fer una condonació positiva del deute extern; posar-hi el cap vol dir el que va fer el G-7, i posar-hi el cap, també –permetin-m'ho dir–, vol dir l'agilitat que va tenir el Govern espanyol quan, després dels huracans George i Mitch, va ser capaç, amb rapidesa, de condonar 7.100 milions de pesetes.

Entenc que el que avui demanem –hi insisteixo– no és que hi posem el cor, que ja l'hi tenim tots i l'hi té la societat, sinó que hi posem el cap perquè siguem capaços d'avançar en la condonació de manera que no creï més problemes sinó que, realment, ajudi a solucionar aquesta qüestió.

Amb tot això, evidentment, el Grup Popular es vol sumar a la unanimitat que vol fer extensible no a aquesta cambra sinó també a la societat.

Gràcies, senyors diputats; senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Manifestada la posició de l'últim Grup que faltava pronunciar-se, acabat el debat, sotmetrem a votació la Proposició no de llei.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Proposició no de llei ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Projecte de llei d'ordenació i gestió de l'aigua

Seguidament, passem al següent punt de l'ordre del dia: Projecte de llei d'ordenació i gestió de l'aigua. (*Pausa.*) Moltes gràcies. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei d'ordenació i gestió de l'aigua. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller senyor Joan Ignasi Puigdollers. Té la paraula sense límit de temps.

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci perquè el senyor conseller pugui iniciar la seva intervenció.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Joan Ignasi Puigdollers i Noblom)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el tema de l'aigua és un tema de plena actualitat, i no únicament per aquest Projecte de llei que avui se sotmet al Ple d'aquest Parlament, o per l'allau de notícies que dia rere dia veiem publicades en els mitjans de comunicació sobre l'estat actual de les reserves hídriques, o de la situació i evolució de l'actual sequera, les polèmiques sobre eventuais transvasaments o la creació de l'anomenat mercat de l'aigua.

L'aigua és un tema candent i de plena actualitat perquè té una transcendència social i territorial innegable. L'aigua és un bé de primera necessitat, un recurs escàs i limitat, especialment en països com el nostre on la distribució del recurs resulta desigual des del punt de vista territorial, fet que agreuja els dèficits entre l'oferta i la demanda quan es produeixen situacions de sequera, que es repeteixen de manera cíclica en un clima mediterrani com el nostre.

L'aigua és, també, però, un tema que enceta passions i que sovint provoca polèmiques, perquè el nostre desenvolupament, a tots els nivells, es troba històricament lligat de manera indissoluble amb la disponibilitat o no d'aquest essencial i preuat objecte del desig.

Però, més enllà dels interessos legítims de cadascú entorn d'aquest recurs, que sempre hi són, hi ha una realitat incontestable: necessitem aigua per créixer i per desenvolupar-nos. I Catalunya no és aliena a aquesta necessitat.

Hi ha, també, un principi bàsic que no podem obviar, el de la sostenibilitat. Cal que la planificació, la gestió i la utilització d'aquest recurs fonamental es faci de manera sostenible, sense hipotecar el nostre futur, per tal de garantir la continuïtat d'aquest desenvolupament que volem per al nostre país.

Les administracions públiques tenen la responsabilitat d'establir les polítiques i els instruments necessaris per assegurar la disponibilitat d'aigua que permeti satisfer les necessitats reals dels ciutadans i ciutadanes i de les diferents activitats de les quals depèn el nostre creixement, respectant alhora el manteniment i l'equilibri dels ecosistemes, que també depenen dels recursos hídrics disponibles.

Per això, des de la Generalitat de Catalunya, hem volgut plantejar un nou model per a la gestió de l'aigua. Les profundes transformacions experimentades per la nostra societat en els darrers anys, la nova configuració autonòmica de l'Estat, els avenços tecnològics, la creixent consciència ecològica i la constatació de la insostenibilitat de determinats models de desenvolupament i la seva afectació sobre la qualitat de l'entorn i dels recursos feien imprescindible una nova legislació de l'aigua, una reforma normativa que situï la regulació actual de l'aigua en un context modern i de futur, en un context clarament mediambiental de desenvolupament sostenible.

El Projecte de llei d'ordenació i gestió de l'aigua que avui se sotmet a l'aprovació d'aquest Ple dona resposta a aquesta necessitat en l'àmbit de Catalunya i pretén establir les bases per a un nou enfocament en relació amb la gestió de l'aigua, un plantejament integral els objectius fonamentals del qual són l'aplicació dels principis preventius sobre l'ús racional i sostenible de l'aigua, l'estalvi, l'optimització i l'eficiència en la gestió dels recursos hídrics.

No tindria gaire sentit que m'estengués ara en un discurs detallat sobre el contingut o les excel·lències del Projecte que les senyores i els senyors diputats ja coneixen prou bé.

I puc afegir, amb satisfacció, el meu reconeixement i agraïment explícit a tots aquells que han participat en la seva elaboració. Ha estat el fruit d'un esforç llarg i continuat en el temps i d'un debat ampli i obert que ha permès enriquir el Projecte i concitar al seu voltant un elevat grau de consens, element imprescindible perquè aquest Projecte assoleixi els objectius que ens hem fixat entre tots.

Sí voldria, però, destacar-ne alguns elements essencials al meu entendre.

Amb aquest Projecte, Catalunya s'avança, una vegada més, en l'aplicació de polítiques ambientals progressistes i fa seus els principis establerts per la Unió Europea, apostant per un nou model innovador, integral, coherent i amb uns efectes ambientals altament positius per a la millora i conservació dels seus recursos hídrics.

La reforma que s'afronta amb el Projecte de Llei complementa la iniciada el 31 de desembre de l'any passat, amb la creació de l'Agència Catalana de l'Aigua, a través de la Llei de mesures administratives, fiscals i d'adaptació a l'euro. El primer pas ha estat, doncs, en el vessant organitzatiu, mitjançant la creació d'un organisme més adient amb aquesta visió integral, sota un model innovador, que ha d'imprimir major racionalitat i eficàcia en la gestió de l'aigua.

És en aquest nou ens, l'Agència, on queden unificades i aglutinades totes les competències i estructures administratives de la Generalitat de Catalunya en matèria de gestió d'aigua, donant així resposta a l'objectiu de tractament integral del cicle hidràulic. La creació de l'Agència ha representat –si em permeten l'expressió– l'adquisició del *hardware*, del maquinari; l'aprovació d'aquest Projecte de Llei significarà ara l'aportació del *software*.

Una segona finalitat, i molt important, de la Llei és fer efectiu el principi de subsidiarietat mitjançant la descentralització de la gestió a través de l'atribució de competències per la gestió pública de l'aigua a les entitats locals de l'aigua –les ja conegudes ELA– per a la més eficient administració del recurs, apropant la presa de decisions als nivells més propers a les situacions concretes d'ús i degradació del recurs.

Crec que aquest és un aspecte essencial tant pel seu caràcter innovador com per les enormes possibilitats que entranya, i perquè fa operatius els principis de subsidiarietat, descentralització, desconcentració i coordinació que han de caracteritzar el funcionament de les administracions públiques.

D'altra banda, cal ressaltar el caràcter netament ambiental del Projecte, que estableix un nou règim de planificació basat en la unitat de conca fluvial com a unitat de gestió. Aquest fet contribuirà a fer possible aquesta planificació integral per assolir uns objectius molt concrets: garantir la suficiència del recurs, economitza la seva utilització i assignar-lo als diferents usos en funció de la disponibilitat i de la qualitat requerida, prevenir el deteriorament de la qualitat ecològica amb un enfocament integrat, recuperar les aigües contaminades i establir un registre de zones protegides. Tot això a través de la formulació dels programes de mesures de base, territorial i sectorial, i dels plans de conca i subconca, si escau.

Finalment, hi ha un darrer objectiu essencial, que és el de simplificar i racionalitzar la tributació de la Generalitat sobre l'aigua. Es crea el nou cànon de l'aigua com a únic impost de naturalesa ambiental sobre el consum de l'aigua en funció de la càrrega contaminant abocada, substituint, així, els tributs anteriorment existents. Aquest nou cànon representa una novetat important, pel que fa als usuaris domèstics, i és que garanteix un nivell bàsic de consum, equivalent a cent litres per perso-

na i dia, a un preu assequible, atenent el nombre d'usuaris de cada habitatge; fet que ens ha permès donar resposta a les demandes socials en aquest sentit i pactar vies de diàleg i d'aproximació amb la societat civil per una sortida coherent i racional al conflicte de l'aigua.

Tot això és innovador, ja que, sense pretendre que un impost indirecte actuï com a redistribuidor de rendes –en els sistemes tributaris, aquesta funció, la tenen els impostos directes–, és evident que el fet de preveure un tram equivalent a 36 metres cúbics/trimestre, bonificat per unitats familiars de quatre persones, incentiva l'estalvi i penalitza el consum sumptuari.

L'aigua té un preu –i així ha de ser–, el preu del cost d'ús i de restitució d'un recurs vital i escàs a la natura en condicions ambientals sostenibles. Per això, el nou cànon segueix el principi de «qui usa paga», i és progressiu, és a dir, penalitza els consums abusius o sumptuaris i afavoreix, a través d'un impost dissuasori, l'estalvi i la reducció de la contaminació abocada.

Tot el text del Projecte, en general, és un exemple modest al servei d'una política de l'aigua i no d'una política hidràulica. Continuarem treballant per resoldre les necessitats d'aigua de Catalunya i reclamant un esforç de consens i de solidaritat per part de tots els segments implicats. Més enllà dels interessos legítims de cadascú, hi ha una realitat incontestable que tothom ha de tenir present. Cal aportar solucions a aquests dèficits, que encara tenim i que podrien hipotecar el nostre desenvolupament futur. Estem convençuts dels beneficis indubtables que comportarà aquest nou model perquè és el resultat de l'esforç de consens de les diferents institucions públiques, grups polítics i entitats ciutadanes del nostre país que han participat durant el darrer any i mig en la seva elaboració. Per això, em complau presentar avui, davant d'aquest Ple, per a la seva aprovació, aquest Projecte de Llei que farà possible dotar el país d'un instrument consensuat i, al nostre entendre, imprescindible per garantir el desenvolupament sostenible de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Comencem el debat de les esmenes reservades per defensar davant del Ple. Tenen la paraula, per ordre de presentació de les esmenes, en primer lloc, el Grup Socialista, el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en l'exposició del Grup Socialista i de la defensa de les seves esmenes, voldria comentar que hi ha un conjunt d'esmenes que retirem: l'esmena número 43, la 69, la 79, la 95, la 96 i la 97.

El president

Em vol repetir? 43, 69...

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

79...

El president

Seixanta o setanta?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Totes dues. 43, 69, 79, 95, 96 i 97.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyores i senyors diputats, avui debatem i aprovarem una llei important per a Catalunya, que és la Llei d'ordenació i gestió de l'aigua. És una llei que es porta molts anys reclamant i que, finalment, avui es porta a debat i a votació. Per tant, es compleix un fet important.

Aquesta Llei té una sèrie de principis que el Grup Socialista comparteix i que creiem que són importants, als quals s'ha arribat amb un gran consens. Hi ha tres principis que ens semblen molt importants.

El primer és que amb aquesta Llei se soluciona el conflicte, l'anomenada «guerra de l'aigua», i, per tant, es dóna un mecanisme de pagar el que és just per l'aigua, i això fa possible que molts ciutadans, unes 70.000 famílies a Catalunya, que havien vist en el rebut de l'aigua un tema d'una agressió de l'Administració, finalment, entenguin que, per al consum de l'aigua, s'ha de pagar el que és just. I l'Administració, al mateix temps, fa un rebut que demana als ciutadans que paguin allò que costa la gestió de l'aigua, només. Per tant, aquest és un tema sobre el qual hem de reconèixer que l'esforç fet per les administracions de la Generalitat, la metropolitana i les municipals, i els veïns i els grups polítics, ha arribat a un consens important que nosaltres compartim.

Aquesta Llei, per altra banda, insisteix en el que amb Llei de pressupostos es va iniciar, que és crear una nova administració hidràulica de Catalunya: més eficient, més moderna i unificant el cicle de gestió de l'aigua. Aquest principi, també el compartim de manera contundent; també és un principi de consens. Feia molts anys que havíem demanat en aquest Parlament que s'unifiqués la gestió del cicle de l'aigua i que, a més, es passés la gestió d'aquest cicle de l'aigua al Departament competent de Medi Ambient. Això també es fa i, per tant, consens, també, en aquest principi importantíssim.

I tercer –i molt important–: aquesta Llei retorna a l'àmbit local algunes competències en matèria, bàsicament, de sanejament, però, en aquest cas, també li dóna la possibilitat de gestionar temes d'abastament que, en algun moment, l'Administració del sanejament a Catalunya havia assumit en comptes de retornar al municipi.

Avui, aquesta Llei retorna, amb aquest principi de la *devolution* –tan de moda en el món local– de les seves competències, doncs, al món local, a través de la crea-

ció de les entitats locals de l'aigua, la possibilitat de gestionar el cicle de l'aigua –tant l'abastament com el sanejament. Però hi ha un principi que també hem de reconèixer, que és molt important i que pensem que és un canvi de mentalitat de l'Administració de la Generalitat molt, molt significatiu, que compartim i agraïm.

Per tant, amb aquests tres principis generals: consens, acord i reconèixer que, des que el Departament de Medi Ambient ha assumit més la direcció del procés d'elaborar i de discutir aquesta Llei –aquests principis–, ha sigut més fàcil d'arribar a acords.

Tot i així, el Grup Socialista, que diu que comparteix aquests principis i que comparteix, en gran part, la Llei i que, si un dia ens toca governar Catalunya, l'aplicarem, perquè ens sembla que és una llei que pot possibilitar una gestió millor de l'aigua de com s'havia fet fins ara, hem de dir que no la compartim en la seva totalitat. Pensem que hi ha moltes coses que no es toquen suficientment en aquesta Llei i, sobretot, ens sembla que hi ha grans problemes de gestió de l'aigua a Catalunya que no queden contemplats suficientment en aquesta Llei.

Esmentaré quins són aquests principis i aquests punts fonamentals pels quals el Grup Socialista no pugui estar al cent per cent en el consens d'aquesta Llei i hi mantingui esmenes gairebé a la meitat dels articles d'aquesta Llei. Per tant, tot i reconèixer l'esforç de consens, el Grup Socialista mantindrà posicions diferenciades en gairebé la meitat de l'articulat d'aquesta Llei.

Ens sembla –i aquest és el primer tema que volem plantejar– que a Catalunya tenim un tema administratiu mal enfocat i mal resolt, que és l'existència de dues administracions. Una de pròpia, l'Agència Catalana de l'Aigua, i una de compartida amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Aquesta Llei intenta que tota la gestió de l'aigua a Catalunya tingui, cada vegada més –o que la tingui la Generalitat– més competència en la gestió de tota l'aigua a Catalunya –també en el terreny de l'anomenada Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. I, en aquesta Llei, gràcies al Partit Popular, no s'aplica al conjunt de Catalunya, sinó només a les conques internes de Catalunya, el cent per cent del cànon de l'aigua, però continua aplicant-se a les terres de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre part del cànon de l'aigua, amb una doble imposició que encara existeix, en alguns moments, en aquelles terres, la qual cosa fa que ciutadans de Catalunya –gairebé la meitat del territori de Catalunya– no vegin, encara avui, l'Administració de l'aigua de Catalunya com la seva pròpia Administració.

I aquesta Llei, en comptes de plantejar-se les relacions d'aquest territori de Catalunya que forma part de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, en termes de col·laboració i buscar els acords amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, perquè, les competències que exerceix aquests moments la Confederació Hidrogràfica les pugui exercir l'Administració catalana de l'aigua, l'ACA, l'Agència Catalana de l'Aigua, doncs, s'imposen, encara, en aquest territori, unes determinades actuacions per part de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Punt 2

Nosaltres hauríem volgut que, en comptes de la imposició, hi hagués hagut un acord. I, per això, insistíem en les nostres esmenes que, per aplicar aquesta Llei en el conjunt de Catalunya, en el que són, en aquests moments, terres de Catalunya, però de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, se signessin convenis, es busquessin acords amb la Confederació, per tal de fer possible la gestió, des de Catalunya, d'aquests territoris i l'aplicació en aquests territoris dels cànons de l'aigua –per acord, per conveni; no per imposició. Això no ha estat possible i pensem que aquest tema continua sent present en la mentalitat de molts dels ciutadans de Catalunya que se senten lluny de l'Administració catalana. I, quan dic «lluny», de vegades dic poc. Hi ha sectors catalans que de vegades veuen l'Administració catalana de l'aigua com un enemic. I, en canvi, veuen com el seu aliat la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Aquest és un problema que aquesta Llei no resol suficientment.

Un segon tema que aquesta Llei tampoc resol suficientment per covardia de tots –del Grup Socialista, també; de Convergència i Unió, de tots els grups–: estem en període preelectoral i els sectors de Catalunya que en el tema de l'aigua tenen un pes específic importantíssim, que són els sectors agraris i ramaders –que, alhora, són els que consumeixen més aigua–, doncs, resulta que fem una Llei de l'aigua i, automàticament, exclouem de l'aplicació d'aquesta Llei tots els sectors agraris i ramaders. És a dir, no s'aplica la Llei de gestió de l'aigua, no s'aplica el cànon de l'aigua en l'agricultura i la ramaderia. I el Grup Socialista també ho ha defensat això, però hem dit: «No ho apliquem, però fem una llei específica que tracti el tema de l'agricultura i la ramaderia en tres mesos», perquè aquest tema, algun dia, s'ha d'afrontar. I, aquesta Llei, el que fa és una cosa que ens preocupa més, encara.

És a dir, escolti'm: l'agricultura i la ramaderia no paguen –d'acord–, però sí que reben. És a dir, aquesta Llei diu que el règim d'ajuts, els ajuts que derivin de l'aplicació del cànon, és a dir, allò que paguem els ciutadans pel consum de l'aigua, serveixi per fer infraestructures hidràuliques –també per a infraestructures de regadiu, encara que sigui de millora dels regadius i d'estalvi de l'aigua–; és a dir, no paguen però reben. Jo crec que aquí hi ha una incoherència de tots plegats, de temor, de covardia d'afrontar el principal problema de l'aigua a Catalunya, que és que, als regants, els hem de donar tota l'aigua que necessitin, però no més que la que necessiten. I, en aquests moments, es podrien fer programes d'estalvi de l'aigua i es podria, jo crec, afrontar el tema del tractament de l'agricultura i de la ramaderia amb una llei hidràulica específica.

Però, potser, la qüestió més important de dissens o de contradicció entre el Grup Socialista i aquesta Llei és que, malgrat els principis inspiradors de la Llei que poden ser positius, aquesta Llei falla pel seu tema econòmic. La situació de col·lapse econòmic en què es troba en aquests moments l'Administració hidràulica catalana, els 96.000 milions de pessetes d'endeutament que té la Junta de Sanejament i els més de 10.000 milions de pessetes d'endeutament que té la Junta d'Aigües –100.000 milions de pessetes d'endeutament–, és

un gep que estem posant sobre l'Administració catalana de l'aigua. Com pot començar a funcionar una nova administració amb 100.000 milions de pessetes d'endeutament? Nosaltres proposàvem que aquest endeutament passés a l'Administració de la Generalitat, cosa que, per altra banda, des de Brusselles, molt aviat els diran. No val que l'endeutament el vagin «desperdigant» en empreses i organismes autònoms; l'assumeixi el Govern de la Generalitat.

Si l'Agència Catalana de l'Aigua comencés de zero seria possible transferir la gestió de les depuradores a les entitats locals de l'aigua amb els recursos suficients, i el Grup Socialista demanava que hi hagués aquesta transferència de recursos suficients. Vostès diuen: «Passarem els recursos», però no, potser, els suficients, perquè haurem d'anar pagant l'endeutament del passat. I vostès saben, perfectament, que, quan entri en funcionament la nova depuradora del Prat, serà insuficient el que cobrem de cànon per pagar l'explotació de les depuradores catalanes. No podrem fer noves inversions. I, per tant, aquesta Llei neix coixa en el tema de finançament. És impossible fer una política hidràulica catalana amb aquesta Llei. Haurem d'anar a demanar recursos a l'Estat i a la comunitat, si volem fer noves inversions, perquè no en tenim prou ni per a l'explotació. I això fa que aquesta Llei, de veritat, amb molts bons principis, sigui inviable. Què farem? Transferirem el deute a les entitats locals de l'aigua? Les entitats locals de l'aigua assumiran la transferència d'una gestió sense els recursos suficients? Jo crec que aquest principi que he dit que compartia falla per la base.

Per altra banda, en el passat, quan havíem acordat la política hidràulica catalana, havíem dit que l'Administració de la Generalitat hauria de fer un esforç propi d'aportació de recursos propis a la política hidràulica. Dèiem que fins el 60% de les obres hidràuliques s'haurien de pagar dels pressupostos de la Generalitat. Aquesta Llei no contempla aquest fet que la Generalitat porti recursos a la política hidràulica catalana. Només farem política hidràulica demanant recursos als ciutadans, a través del cànon de l'aigua, de Madrid i de Brusselles; la Generalitat no es compromet a invertir ni un duro en política hidràulica. Per tant, aquesta seria la gran crítica del Grup Socialista a aquesta Llei: bons principis, sense cap base econòmica; col·lapse econòmic d'entrada. I nosaltres proposàvem que el Govern de la Generalitat –perquè, a més, Brusselles els el reclamarà– assumeixi l'endeutament, i, l'ACA, que naixés amb zero d'endeutament; només amb els recursos que generessin els cànons de l'aigua i no que hàgim de pagar 100.000 milions de pessetes d'endeutament –un dèficit que fa inviable que això funcioni.

Hi ha altres temes, potser no de tant contingut però també importants, pels quals el Grup Socialista no pot estar al cent per cent d'acord amb aquesta Llei. Diguem que compartim alguns principis fonamentals; ens sembla que hi ha un cert grau d'imposició del Govern en determinades coses, de discrecionalitat del Govern i de poca participació. En el planejament, per exemple, nosaltres volíem que, quan es fes el Pla hidrològic de la demarcació o del districte de conca, els municipis –tots– hi poguessin participar. I vostès ens diuen: «No,

no; només hi participaran els que estiguin a l'Agència Catalana de l'Aigua, o a través de la representació de l'Agència Catalana de l'Aigua».

Com podem fer un programa i un pla d'obres hidràuliques de Catalunya sense que els seus nou-cents i més municipis puguin participar-hi directament? Però, llavors, el Govern de la Generalitat diu: «No; escolti, a més, tot el que posem d'obres hidràuliques a fer, els ho podem treure i posar segons vulguem». És a dir, farem un pla, però la Generalitat podrà posar i treure les obres quan li doni la gana. Nosaltres diem: «Ecoltin: posar obres per motius d'urgència, potser sí que la Generalitat pot fer-ho quan vulgui», perquè hi ha casos d'urgència, d'inundacions, de falta d'aigua, d'abastament –s'ha de fer un pou, i això s'ha de construir immediatament. Però treure obres que ha costat molt d'introduir en una planificació i que, si s'han introduït en la planificació, deu ser perquè eren necessàries..., que el Govern també ho pot fer d'una manera discrecional, em sembla que no pot fer-ho. I, per tant, hi ha un grau de discrecionalitat, en aquesta Llei, en la planificació hidrològica, que nosaltres no compartim.

Hi ha qüestions més complicades, potser, per al conjunt dels ciutadans, però que –i més delicades– a nosaltres ens preocupen de manera importantíssima. En aquesta Llei, jo crec que s'apunta, d'alguna manera, ja, que, algun dia, s'ha de fer algun tipus de transvasament. I ens diuen que, quant a aquest transvasament, en el cas que es produeixi –no ho diuen així exactament–, es podran substituir les aigües que en aquest moment subministra una determinada població per altres aigües. I ens diuen que el Govern de la Generalitat es farà càrrec –potser a través del cànon– dels diners que costi aquesta substitució, de les obres d'aquesta substitució. És a dir que, si hem de fer un tub nou, ja el pagarem. Però: i l'amortització dels tubs vells, que funcionaven i que potser eren de competència municipal? Això, no ho pagarà la Generalitat?

És clar, si vostès imposen una aigua, en subministrar-la d'una altra font, amb aquestes obres, què passa? Deixen de ser útils i, bé, els municipis han de continuar mantenint-les. Ens sembla que aquí hi ha un cert caràcter confiscador.

Com també es veu aquest caràcter confiscador en un tema que ens sembla important. Hi ha concessions a punt d'acabar, i obres importants, a càrrec d'aquestes concessions, que són concessions que tenen determinades empreses, gràcies a una concessió municipal –grans instal·lacions. En el passat hi havia Cardedeu, que el Govern de la Generalitat va assumir i no va amortitzar, no va pagar, diguem-ne, l'expropiació. Em sembla que hi ha una sentència, a punt de caure, que els obligarà a pagar, als municipis, l'expropiació de Cardedeu. Doncs, ara resulta que molt aviat s'acaba una concessió, i, pel que fa a les instal·lacions que els ciutadans hem pagat, la Generalitat diu: «Que vinguin a la meva butxaca». Nosaltres diem: «D'acord; si formen part de la xarxa bàsica de Catalunya, que vagin a la Generalitat», però, escoltin: paguin als municipis –que en són els concessionaris– aquesta instal·lació, que és d'ells. Per tant, aquesta Llei té un caràcter confiscador de de-

terminades obres, cosa que en el passat ja va fer la Generalitat i que nosaltres no compartim.

Senyor president, quant temps tenia?

El president

Quinze minuts, en un estat de tolerància...

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

D'acord, gràcies. Doncs, accelero i acabo, perquè veig que tinc el llum vermell; jo em pensava que teníem vint minuts. Vint minuts, em semblava que teníem, però, bé, és igual, no...

Senyor president, acabo, per tant, amb temes que em sembla que també hauríem d'insistir-hi.

Aquesta llei no parla dels consums de les empreses energètiques, és una llei feta a mida de les grans empreses energètiques; s'aplica cànon zero per a l'aigua de producció d'energia o de refrigeració, i nosaltres voldríem que no fos zero; no s'acaba de completar el cicle de l'aigua perquè les aigües sorgents i mineromedicinals no estan en aquesta Llei i són competència del Departament d'Indústria.

I és una llei que el Grup Socialista hauria volgut que comencés a produir una certa desconcentració, descentralització, de la gran xarxa d'abastament de Catalunya. Amb aquesta Llei només creem, realment, la xarxa d'abastament en alta en l'àmbit metropolità, i seria possible que en l'àmbit de les comarques gironines, a través del Consorci de la Costa Brava i de Girona, hi hagués una xarxa d'abastament, i a Tarragona, sobre la base del Consorci, seria possible que hi hagués una altra xarxa d'abastament en alta.

Nosaltres voldríem que hi hagués la creació d'aquests consorcis regionals de xarxa bàsica de l'aigua de Catalunya amb tres peus: a Girona - Costa Brava; a Tarragona i a la regió metropolitana, que aquesta Llei no recull.

I, per acabar, insistir en un tema que ahir plantejava el president Pujol i en què jo crec que avui el conseller també insistia: l'aigua és un bé escàs i important per al desenvolupament del país. Per resoldre els temes de l'aigua calen grans consensos; jo crec que, en aquesta Llei, els dos últims anys, s'ha anat aconseguint molt; potser no tot el que hauríem volgut –ja he dit que el Grup Socialista comparteix els grans principis, però troba a faltar, sobretot, el finançament d'aquesta Llei.

Hi ha un gran tema, a Catalunya, que requereix el consens, que és: com resollem una situació real de dèficit de les conques internes de Catalunya, o de garantia de subministrament a les conques internes de Catalunya. Ahir, jo ofería al president de dir: «Ecolti'm: hi ha una Catalunya estripada, esparracada en dos: la Catalunya urbana, per un cantó, la Catalunya rural, per l'altre; les terres de l'Ebre i Lleida, i la regió metropolitana...» Això està esparracat, això està estripat; no hi ha diàleg, no hi ha relació. Caldria intentar, entre tots plegats, buscar un acord per resoldre els temes de dèficit hídric a les conques internes de Catalunya, a través d'aquest diàleg, d'aquest gran acord entre el món rural i el món

urbà, entre la Catalunya metropolitana i la Catalunya de les terres de Lleida i de les terres de l'Ebre. Això, és possible? Jo crec que sí. Si no som capaços d'aconseguir-ho, vol dir que aquest país no és prou madur. I, si aquest país no és prou madur, llavors, potser haurem de recórrer a aigües de fora de Catalunya. Però intentem, de veritat, buscar la solució als problemes de l'aigua de Catalunya dins de Catalunya, i no busquem ni els problemes a fora, ni les solucions a fora, si no som capaços de buscar el consens suficient en aquest país.

Jo crec que Catalunya és un país europeu, modern i madur i que aquest consens que hem proposat és possible. Esperem que, entre tots plegats, el farem.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo crec que hi ha un cert consens amb relació a aquesta Llei, tant pels aspectes positius que aporta com per les mancances que encara s'hi troben. Alguns són confessables, alguns no són confessables; l'oposició posa l'accent en un dels aspectes —és a dir, en les mancances—, el Govern posa l'accent en les coses en què s'ha avançat, i penso que, com gairebé totes les lleis, aquesta és una llei que té coses positives i coses que es podrien millorar. Però, sens dubte, aquesta és una llei —la de l'ordenació i gestió de l'aigua— que és important i que ve a substituir una altra llei, la del 1985, que, catorze anys després, havia quedat envellida, no tant pel temps transcorregut —perquè hi ha moltes lleis que duren catorze i molts més anys—, sinó perquè s'havia configurat com una llei insuficient per resoldre l'evolució del sector de l'aigua i solucionar els diferents problemes que s'havien anat produint dins de la societat catalana.

Sens dubte, l'aigua és un recurs estratègic i vital per al desenvolupament, i s'han produït canvis que en l'àmbit de la tecnologia ens permeten fer més estalvi i ser més eficients; que, en l'àmbit del pensament, ens obliguen a fer un tipus de gestió de l'aigua més sostenible, i que no estaven ni contemplats, ni podien tenir solució adequada en l'anterior Llei. Per tant, que hi hagi una llei nova ens sembla una bona proposta i ens sembla que era imprescindible per tal de superar els reptes que ens plantejàvem ja des de feia alguns anys i que ens plantejem en el futur.

Inicialment, nosaltres som favorables a aquesta Llei; pensem, com deia ara, que actualitza una sèrie de paràmetres que no es podien solucionar amb l'anterior Llei, però pensem també que hi ha alguns aspectes que no estan prou ben contemplats en la Llei i que entren en contradicció amb el que són els grans conceptes amb els quals ja he dit abans que estem d'acord.

Jo diria que un dels aspectes més rellevants és el que fa referència al tractament integral que s'intenta donar a

l'aigua en el cicle hidrològic i a la unitat de conca hidrològica. Nosaltres hem presentat algunes esmenes, en aquest àmbit, per millorar la Llei —algunes han estat aprovades; d'altres, no—, i això ens porta a la creació de la figura nova de les entitats locals de l'aigua, de les ELA, que nosaltres valorem com a positives. Les valorem com a positives pel que representen de criteri de subsidiarietat; les valorem com a positives pel que representa d'innovadora estructura sobre el territori; les valorem com a positives pel que representen —i abans ho deia el senyor Manel Nadal— de retorn de competències de sanejament i d'abastament als ens locals, però pensem, també —i també s'ha citat anteriorment— que aquestes ELA tenen, d'entrada, un problema gran, que són els calés, i tots sabem que els calés són un problema important allà on en falten. I tota l'estructura que deriva d'aquesta Llei té un deute arrossegat que, difícilment, permetrà que es desenvolupi en el marc teòric de la Llei, si no hi ha una actuació clara, directa, concisa i contundent per part de la Generalitat de Catalunya, perquè es pugui, realment, començar —a partir d'aquest moment— a fer una nova planificació en el conjunt del territori.

Aquestes ELA, que donen responsabilitat des d'un ens local a un consorci, a una agrupació d'ens locals, amb personalitat jurídica pròpia, fan que hi hagi una estructura organitzativa que estigui determinada pel municipi, i —hi insisteixo— ens sembla bé. I ens ha de permetre, també, que gestioni integralment el sistema hidràulic comú als municipis que la componen. És a dir, hi ha un concepte de descentralització que nosaltres veiem positiu i d'un cert equilibri territorial que nosaltres també valorem positivament. Però només es crea una xarxa: la de l'ATLL, i això és contradictori amb les mesures que sembla que emanen de la voluntat d'aquesta Llei, és a dir, d'una certa descentralització, d'un cert equilibri territorial. No hi ha només un circuit, dins de Catalunya; n'hi ha més i se'n poden constituir més. I, si en constituïm un parell més, que són obvis —un a les terres de Girona i un a les terres meridionals—, podem aconseguir que hi hagi aquest equilibri, aquesta compensació entre l'explotació, entre la gestió, que nosaltres no veiem en aquesta Llei.

Per tant, la idea és bona, innovadora; afecta i afavoreix el principi de la subsidiarietat, però també té dos aspectes francament millorables: tot el que fa referència a l'endeutament i tot el que fa referència a la creació de diferents xarxes. Té un altre aspecte important —on també hem introduït esmenes, també de sort diversa—, que és el que fa referència al punt de vista i de voler gestionar des d'una òptica més sostenible aquest important recurs. Nosaltres estem molt contents que s'hagin incorporat, com un cos essencial dins de la Llei, tots els aspectes, per exemple, de cabals mínims o ecològics —com en vulguin dir—, que tantes i tantes vegades havíem reclamat des d'aquest mateix Parlament, o tota la voluntat que hi hagi una qualitat ecològica en l'aigua, o que hi hagi i es promogui l'estalvi i l'ús eficient de l'aigua. És a dir, en definitiva, un ús sostenible dels recursos.

Però hi ha dos aspectes que lesionen clarament aquest discurs general. Primer: tota la qüestió que fa referèn-

cia a l'agricultura. El sector primari de Catalunya, sens dubte, és un sector que, des del Govern de la Generalitat, s'ha d'ajudar, subvencionar, i al qual s'ha de donar suport incondicional per tal que es pugui desenvolupar amb garanties i pugui ser competitiu en l'àmbit de les altres agricultures europees. Però no creiem que la solució passi perquè, tot i tenir un alt consum en aigua, ens fem l'orni en una Llei que el que fa és intentar ordenar tot el sector de l'aigua. Perquè, si alguna cosa no és discutible, és que l'agricultura –i també la ramaderia, però, principalment, l'agricultura– té uns elevats consums.

Conseller, sap que aquest és un concepte que nosaltres portem, diríem, dos anys, intentant discutir. És a dir, una cosa són aquells aspectes que han de fer que l'agricultura de Catalunya pugui tirar endavant –i de ben segur que falten mesures per part del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i, en general, del Govern de la Generalitat– i una altra cosa és que hi hagi un consum molt elevat –que frega el 50% del consum total de Catalunya– i que, en canvi, quedin exempts de qualsevol contribució en forma de cànon, perquè això no genera ni estalvi, ni eficiència, que era un dels conceptes que havíem dit que eren importants d'aquesta Llei.

Si estiguéssim en una situació d'endarreriment tecnològic o de no solució tecnològica, es podria arribar a entendre, però aquesta no és la realitat. Hi ha suficients paràmetres tecnològics i de gestió, i d'eficiència, com perquè es pugui fer un pla d'actuació sobre l'agricultura, perquè utilitzant tota l'aigua que li fa falta consumeixi menys aigua de la que actualment està consumint.

I el segon. Els aprofitaments energètics i les aigües que s'utilitzen per a refrigeració de les centrals nuclears, també queden al marge del que és tota la gestió des de l'òptica sostenible que planteja la Llei: una mancança clara.

Tots sabem què representen els aprofitaments hidroelèctrics a Catalunya i tots sabem els problemes que generen –deixi'm-li-ho dir així–, perquè jo crec que generen problemes, els aprofitaments hídrics que es fan des de les nuclears i no surten a la Llei.

Per tant, un marc al qual nosaltres donem suport –contemplar el recurs de l'aigua des d'una gestió de l'estalvi, des d'una gestió de l'eficiència–, dos forats rellevants, molt rellevants, si es mira el conjunt de l'aigua que es consumeix.

Tercer tema, i molt important, el tema del rebut de l'aigua. Finalment, per sort de tots –per sort de tots–, el tema del rebut de l'aigua queda pràcticament enllestit. Després d'anys i panys ve a introduir una sèrie de mesures per fer més just el rebut de l'aigua, que tots defensàvem des de fa anys, però que no acabàvem de trobar la manera d'encaixar-lo per tal que, realment, es pogués veure aquest avenç conceptual traduït en llei.

Per tant, aquest és un aspecte que nosaltres valorem positivament, tot i que queden alguns elements que van vinculats al rebut de l'aigua, però també pensem que no formen part del que ha de sortir en aquesta Llei.

Sobre els transvasaments, bé, nosaltres no creiem que siguin necessaris els transvasaments, i no hi creiem després d'haver fet una anàlisi bastant acurada. Si ens n'anem dos o tres mesos endarrera, en un punt de sequera important, amb unes campanyes d'estalvi d'aigua importants, en un moment en què hi havia una certa psicosis que ens quedàvem sense aigua, dins de les conques internes teníem –només, si volem, ho podem dir així– uns 100 hectòmetres cúbics en els embassaments. És a dir, aigua per a tres mesos. Ara en tenim per una mica més de tres mesos, sembla que la situació ja no és tan crítica com ho semblava fa uns mesos endarrera, tot incloent que aquestes situacions crítiques són cícliques i que els cicles són, aproximadament, al voltant de set anys.

Per què creiem que no s'ha de fer o que no és necessari un transvasament? Perquè quan l'envasament de la Llosa del Cavall ni perdi aigua i estigui funcionant correctament farà una aportació al voltant dels 50 hectòmetres cúbics; és a dir, haurem guanyat un parell de mesos. Perquè si fem campanyes d'estalvi econòmic no quan hi ha sequera, sinó sistemàticament, obtindrem uns resultats millors que els bons resultats que s'han obtingut en aquesta campanya d'estalvi, i perquè tenim per aplicar tota una sèrie de tecnologies de reutilització i d'eficiència que no estem aplicant, que ens poden permetre bellugar-nos dins de la seguretat de tenir garantit el subministrament de l'aigua en un context de país mediterrani, i perquè el fet que es produeixi un transvasament, per exemple el del Roine, en síntesi, el que vol dir és «barra lliure», i això contradiu, una altra vegada, l'esperit de la Llei de l'estalvi i de l'eficiència.

Si nosaltres..., si des del Govern de la Generalitat es produeix un macrotransvasament d'aigua procedent del Roine, el que està clar és que els conceptes d'estalvi i els conceptes d'eficiència passaran a millor vida, i nosaltres estem disposats a parlar d'un futur transvasament sempre que quedi clar que és necessari per garantir l'abastament a les persones que necessiten aquesta aigua, ja sigui per a ús domèstic, ja sigui per a ús industrial, o ja sigui per desenvolupar qualsevolga la seva activitat.

Voldria acabar dient que nosaltres tenim l'esperança, el desig que l'ACA, en un futur proper, tingui plenes competències a tot el territori de Catalunya i que sigui l'única Administració que actua sobre tot el territori. Sens dubte, l'Administració única és un pas endavant claríssim, i és un pas endavant també de subsidiarietat, i és un pas endavant també de garantir major eficiència en allò que es fa.

Nosaltres esperem que l'ACA, efectivament, intervengui sobre tots els racons i que tingui competències sobre l'aigua de tots els racons de Catalunya, perquè d'aquesta manera les planificacions que es poden fer sobre els recursos hidràulics de Catalunya, o que passen per Catalunya, ens permetran fer i donar un millor servei sobre el conjunt del territori i no poder-nos ocupar només d'una part del territori, i perquè, d'aquesta manera també ens permetrà que puguem fer un plantejament global en el qual pugui haver-hi una compensació entre les diferents conques que hi ha a Catalunya o que passen a Catalunya.

8432

Amb una visió només de conques internes, nosaltres ens trobarem en unes circumstàncies que és en la que ens trobem ara: que gestionem la nimietat. Penso que la Generalitat de Catalunya ha d'insistir a poder gestionar tots els recursos hidràulics que passen per Catalunya, i que també ha d'assumir el deute que hi ha en l'actualitat per als temes sobre els recursos de l'aigua, per tal que aquesta Llei es faci, es faci bé i serveixi, sobretot, per a alguna cosa, perquè, si no, no val la pena fer lleis.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller de Medi Ambient, ens felicitem, en primer lloc, que hagi estat el conseller de Medi Ambient, que hagi estat des de la Conselleria de Medi Ambient qui hagi presentat finalment aquest Projecte de Llei, perquè teníem els nostres dubtes, i teníem els nostres dubtes perquè quan es parla –com s'ha parlat aquí, jo també en faré referència– de transvasaments no veiem, encara avui, la Conselleria de Medi Ambient.

I si la Conselleria de Medi Ambient, que crec que amb l'esforç més dels grups de l'oposició que no des del mateix Govern de la Generalitat, tindrà en el futur, comença a tenir ja el que és la gestió integrada del cicle de l'aigua, entre altres coses també hauria de parlar i hauria de donar la seva opinió des de la Conselleria de Medi Ambient en aspectes determinants per al futur de Catalunya, com és la possibilitat també de transvasaments.

En tot cas, ens felicitem nosaltres que hagi estat des de la Conselleria de Medi Ambient, com fa ja molt de temps que nosaltres apuntem que ha de ser aquesta la Conselleria que integri el cicle de l'aigua.

Deia el conseller en la seva exposició que a Catalunya s'avança, hi estem d'acord: a Catalunya s'avança, però durant quatre anys aquest diputat que els parla, i els que m'han precedit –i segurament també els que després parlaran– portem, si no ho recordo malament, quatre avantprojectes; finalment, un projecte de Llei, amb el qual som conscients que hi ha hagut passes de diferents consellers, som conscients que hi ha hagut un traspàs, per dir-ho d'alguna manera, de competències, un tema competencial entre diferents conselleries, però massa temps –massa temps, creiem– per a una llei tan important, per a una necessitat tan important per a Catalunya com és la gestió integrada de l'aigua, com és aquest Projecte de Llei d'ordenació i gestió de l'aigua.

Si l'Agència Catalana de l'Aigua, que va tenir el nostre suport, del Grup Parlamentari Popular, en la Llei d'acompanyament de pressupostos, creiem que és una bona eina, una bona eina per a Catalunya, una bona eina que, arribi on arribi de Catalunya, sens dubte, allà on arribi i allà on estigui, i allà on es parla de l'Agència Catalana de l'Aigua suposo que no serà a racons, no

serà a racons de Catalunya, sinó que serà en territori de Catalunya; no serà part meridional de Catalunya, sinó que seran les terres de l'Ebre; seran les terres de Lleida, i no «racons de Catalunya», com he sentit avui aquí des d'aquesta tribuna.

Voldria fer també algunes referències inicials a aquest Projecte de Llei, dient que nosaltres hem cregut sempre en la necessitat –creiem en la necessitat–, que estem d'acord amb els principis, que soluciona temes –com ja s'ha dit– com és el tema del rebut de l'aigua, que soluciona temes com és el mateix cànon i el que és la integració en un sol cànon del que ara teníem, d'alguna manera, disgregat; que la mateixa Agència Catalana de l'Aigua el que fa és reorganitzar tot el cicle de l'aigua a Catalunya, amb la Junta d'Aigües i la Junta de Sanejament –i després també faré algunes referències als temes de finançament i als temes d'endeutament–, i que també, a la vegada, fa que, d'alguna manera, tinguem una bona eina per desenvolupar en el futur, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, a través també de les entitats locals d'aigua.

Nosaltres hem presentat cinquanta-tres esmenes a aquest Projecte de Llei, de les quals onze avui les defenso aquí des d'aquesta tribuna; la resta han estat o transaccionades o aprovades en Comissió, algunes de les quals creiem nosaltres de gran importància, com, d'alguna manera, traslladar a aquest Projecte de Llei, tal com han fet altres grups parlamentaris, els acords a què ha arribat el mateix Govern, els acords als quals també ha arribat la mateixa Àrea Metropolitana amb la Confederació d'Associacions de Veïns, i poder incrementar el consum mensual de 10 a 12 metres cúbics; és a dir, a partir dels 12 metres cúbics és quan tindrem un coeficient d'1,5, però ho hem traslladat, hem fet aquest increment dels 10 als 12 metres cúbics, i també l'increment de 3 metres cúbics més per a cada persona addicional que convisqui a partir d'aquelles unitats familiars que sobrepassin les quatre persones.

Creiem que també hi ha aspectes importants que amb les nostres esmenes s'han solucionat: un increment d'un any en la moratòria en els usos industrials, passant de tres a quatre anys perquè la indústria pugui, entre altres, pensar en el que són els reciclatges, pensar en el que són els reaprofitaments i un llarg etcètera. I entre altres també una de les esmenes, i se n'ha fet bastants referències aquí, i jo m'hi aturaré, en el que són els aspectes agraris i ramaders. Aquí es parla veladament –fins i tot s'ha dit alguna vegada– de la insolidaritat, per dir-ho d'alguna manera, del món rural, de la insolidaritat del camp, de l'agricultura i la ramaderia vers la resta, amb el gran consum d'aigua.

En primer lloc, aquesta Llei el que farà a partir d'avui és treure un greuge comparatiu que teníem amb la resta de l'Estat espanyol, un greuge comparatiu que va fer la Generalitat de Catalunya, que és passar amb aquelles obres de millora d'infraestructures de regadius, perquè a la vegada el que fan és que hi hagi un millor aprofitament de l'aigua, el que fan és que hi hagi estalvi d'aigua, passant amb aquestes obres de tenir un 60% d'ajuts fins a un 70% d'ajuts, i aquest és un tema important.

Un segon aspecte, quan es parla es diu: «El camp català, l'agricultura i la ramaderia potser haurien de pagar.» Nosaltres no diem que no hagin de pagar, però, en tot cas, es paga a l'Aragó, a València, a França, a Itàlia, a Andalusia? El camp català ha de pagar? A més a més, encara el camp català ha de pagar, quan solament ja tenim el 3% de la població activa a Catalunya que es dedica a l'agricultura i a la ramaderia? Sens dubte, no és un problema de la Conselleria de Medi Ambient o un problema d'aquest mateix Projecte de Llei que estem avui debatent, serà, en tot cas, un problema del Govern de la Generalitat en tota la seva concepció, o un problema de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però, d'alguna manera, ja que d'altres conselleries no ho fan, han pogut influir en aquesta Llei perquè no hi hagi un fet diferencial, i aquest sí que seria un fet diferencial i un greuge comparatiu importantíssim amb els que serien uns canons establerts per a l'agricultura i per a la ramaderia.

Però vaig també més enllà. Diu: «És que l'agricultura no paga.» Això, qui ho ha dit, que no paga? No es paguen els canons de regulació dels embassaments? No es paguen els canons de les diferents comunitats de regants? Està clar, és que la lleugeresa amb què des d'alguns indrets, des d'algunes formacions polítiques, es parla d'aquests temes, doncs, cal, d'alguna manera, acotar-la.

D'altres aspectes en què nosaltres hem, també, influït amb les nostres esmenes: que el Govern de la Generalitat, d'alguna manera, vagi treballant dins les seves possibilitats i també dins el món local encara en aquells nuclis, pocs, però en aquells nuclis que encara no disposen d'un subministrament domiciliari com cal dins de Catalunya. També, a la vegada, deixant clares quines són les competències, quines són les participacions en d'altres conques, com és la conca de l'Ebre, i també les participacions i les competències de la mateixa Agència Catalana de l'Aigua, dins de la Confederació o amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. I després, entre d'altres aspectes, també en aquells aspectes mediambientals en què totes les obres, siguin quines siguin les obres hidràuliques, tinguin, com a mínim –tinguin, com a mínim–, un informe sobre els possibles efectes sobre el medi ambient.

D'altres esmenes, i les esmenes concretament que ens queden vives, són onze esmenes. Dos, sobre temes competencials, deixant clar, entre altres, pel que fa a l'atorgament de concessions en determinats indrets de Catalunya; temes com l'obligatorietat que l'Agència Catalana de l'Aigua gestioni un registre, però aquest registre sigui un registre de caràcter públic; el reconeixement al respecte i l'autonomia municipal sobre les xarxes de subministrament; tenir en compte quan es parla de situacions extraordinàries, situacions de sequera, el mateix article 56 de la Llei d'aigües de l'Estat; la modificació, també, entre d'altres –apuntem–, d'alguns aspectes de l'article 16 sobre les entitats locals d'aigua; la confecció, per part de les entitats locals d'aigua, d'un cens d'empreses connectades al sistema; la modificació de part de l'article 20, on tenen la consideració d'infracció administrativa les accions i omissions tipificades i sancionades per aquesta Llei. Aquests serien,

bàsicament, alguns aspectes de les esmenes que nosaltres hem presentat.

També s'ha fet referència aquí –i nosaltres també en volem parlar– dels temes de l'endeutament, d'aquest gran endeutament que el Govern de la Generalitat no pot assumir, per dir-ho d'alguna manera, directament amb l'Agència Catalana de l'Aigua, en els temes principalment de la Junta de Sanejament. Nosaltres som conscients que hi ha un endeutament important a la Junta de Sanejament, però també som conscients, i volem dir-ho públicament, de l'esforç que s'ha fet amb aspectes de sanejament dins de tot Catalunya, i que aquest esforç de sanejament hi havia moments, alguns moments que van ser de canvi polític, on hi havia ministres que signaven acords, i signaven acords de finançament, i que aquells acords se signaven sense que hi hagués una sola partida als pressupostos per parlar de finançament i de sanejament dins de tot Catalunya. Acords que es compleixen, només faltaria!, però acords que en aquell moment el més calent –com es diu i parlant de l'aigua– era a l'aigüera.

I hi ha d'altres aspectes, aspectes com inversions. Es parla de la depuradora del Prat, doncs, bé, la depuradora del Prat és una inversió important, però és una inversió que no solament fa el Govern de la Generalitat: hi participa entre altres, també, el Govern de l'Estat, i quan es fan obres d'interès general i obres d'infraestructures hidràuliques, es fan també amb participació de l'Estat, només faltaria! I hem d'anar a aprofitar tot el màxim de recursos que també ens puguin arribar de la Unió Europea, i no solament pensar en els recursos de la Generalitat, que sabem i són els que són.

Finalment –i per acabar–, nosaltres creiem que el grau de consens a què s'ha arribat és important. Que aquesta pot ser una bona eina en el futur per a Catalunya, i creiem també que quan es tiri endavant tota aquesta Llei i es facin els reglaments, es faci una revisió del Pla hidrològic –com s'ha aprovat– de les conques internes en aquest Parlament i es pugui veure quins són, realment, els dèficits, concretament, de tota l'àrea metropolitana, i més concretament de Barcelona, Barcelona i la seva àrea metropolitana, hem de parlar llavors, si cal, de possibilitats de transvasament. S'ha apuntat abans nou embassament que entra en funcionament, com és la Llosa del Cavall, que portarà 0,7 metres cúbics / segon, i també se'ns podria contestar: «Sí, però, també s' amplia el nombre d'habitants als quals se'ls subministra aigua, i serà a través de la Llosa del Cavall», i és ben cert, però també cal dir que totes les propostes, les propostes de resolució que es van aprovant, que s'han anant aprovant també al llarg d'aquesta legislatura sobre temes de reaprofitaments d'aigües, han de tenir els seus efectes; que les campanyes de sensibilització han de tenir també els seus efectes; que a la vegada el decreixement de determinades àrees de Catalunya, concretament, també de Barcelona, també té els seus efectes, i que a la vegada també ha de tenir els seus efectes la mateixa Llei i les mateixes propostes que farà –i fa– aquesta Llei.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Abans de parlar de transvasaments hi ha altres aspectes. Què passa amb el Pla hidrològic nacional? Com acaba el Pla hidrològic nacional? Realment, quines són les necessitats? Es pot tenir o no es pot fer millor aprofitament de les conques internes de Catalunya, i després nosaltres, com sempre ho hem fet, ens assegurem a la taula per parlar dels possibles debats, per parlar de les possibilitats, allà on faci falta, de transvasaments. I una crida al Govern: no parlin més de transvasaments i d'estudis. Si tenen estudis, presentin-los al Parlament, que era la seva obligació de fer-ho. Surt cada dia una notícia nova, cada dia una notícia nova sobre transvasaments. Si volen fer un tema electoral, i un tema de campanya electoral, i un tema de divisió en el territori de transvasaments, continuïn per aquesta línia, però, en tot cas, no és el que convé a Catalunya, no és el que convé per solucionar els dèficits o els possibles dèficits hídrics que té en aquest moment determinats indrets de Catalunya. Si tenen estudis, estudis que ha fet Aigües Ter-Llobregat, més concretament sobre possibles transvasaments del Roine, ens ho diuen, i en tot cas, no diguin als francesos que ens vagin llançant els missatges, que ja tenen un altre informe, que és millor el Roine que l'Ebre; per descomptat que per als francesos és millor el Roine que l'Ebre, perquè també entre d'altres, ells reguen 20.000 hectàrees més agrícoles, entre altres. Nosaltres no diem ni si és millor el Roine ni si és millor l'Ebre. Pensem que, en tot cas, el que haurien de fer és trobar les solucions, i les solucions també passen per les conques internes, també per les conques internes, perquè no fes més falta aigua concretament a Barcelona. Apurem al màxim tot el que són les possibilitats i després ens assegurem, sens dubte, a parlar del que podem fer en el futur.

Insisteixo que nosaltres hem deixat aquestes onze esmenes vives per a aquest debat, i esperem que tinguin el suport de les senyores diputades i els senyors diputats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

És el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: té la paraula el senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui em sembla que ens podem felicitar per discutir, d'una vegada per totes, la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua; una llei que, des del nostre punt de vista, arriba molt tard. S'havia convertit això, com popularment diem, com l'obra de la Seu, i aquesta tardança nosaltres creiem que ve determinada per una incapacitat del Govern de la Generalitat durant massa temps per solucionar aquesta problemàtica de l'aigua. No ha estat fins que hi ha hagut una forta pressió veïnal, més de 80.000 famílies que s'han mobilitzat per tal d'ordenar el tema de la tributació de l'aigua, però, també, molts grups polítics de l'oposició, doncs, que hem portat aquí en aquest Parlament any rere any, doncs, resolucions, propostes, per tal que això se solucionés d'una manera ja definitiva.

Hi ha hagut també, i s'ha de dir, incompliments per part del Govern de la Generalitat d'acords signats entre diferents institucions, com els acords del setembre del 94, que també encara han dificultat molt més tota la temàtica de l'aigua. Fins i tot, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, doncs, havia presentat aquí en aquest Parlament la modificació de la Llei 4/90, que sortia d'aquests acords, doncs, del 94, i que va ser rebutjada per la majoria que formava el Grup de Convergència i Unió. Són elements importants que s'han de tenir en compte a l'hora de —com ja he dit al principi— felicitar-nos avui que per fi arribi aquesta Llei aquí en el Parlament. Però —ho repeteixo— massa tard, amb massa dificultats, massa temps sense estar amb una llei que veritablement fes la funció que té el títol d'aquesta, ordenar i gestionar tot el tema, doncs, de l'aigua.

Ara, per fi, sembla que hi ha hagut o ha millorat un grau de consens molt més important. Nosaltres també ens en fem, i ara sembla una voluntat política per part del Govern de solucionar i de posar ordre a tota la situació de la temàtica de l'aigua. Hi ha hagut una participació per part nostra, jo crec que important, abans que la Llei arribés aquí en el Parlament per poder incloure tot un seguit de propostes que des de la nostra visió, des del nostre pensament polític, però també des de la nostra experiència, creiem que eren importants portar-ho a terme. I això, a més a més, també ho hem aconseguit, també en el tràmit de ponència; en el tràmit de ponència, que des del nostre punt de vista ha estat excessivament ràpid, excessivament accelerat, fins i tot és incompreensible que hàgim tardat tant de temps per tenir aquesta Llei, i que llavors, a l'hora de discutir-la aquí, que és on s'ha de discutir també més intensament, en quinze dies ho hem enllestit. Aquesta és una situació que, com que tots els que anem sortint aquí a la tribuna anem dient que majoritàriament està bé, vol dir que devem tenir una forta capacitat també de discutir aquests temes per arribar, doncs, a un consens prou important, que espero que es pugui reflectir aquí en aquest Parlament.

Deia que en el tràmit de Ponència també hem arribat a acords. Moltes de les nostres esmenes, de les 37 que havíem presentat, han estat acceptades o han estat transaccionades, i això és bo, des del nostre punt de vista, perquè ha enriquit d'una manera clara, doncs, aquesta Llei. Hem aconseguit un millor aclariment de la diferència entre les ELA bàsiques i les ELA qualificades, potser no tant el que voldríem nosaltres, però sí que hem aconseguit, doncs, una clarificació més important.

S'ha acceptat una de les propostes que des de feia temps nosaltres plantejàvem, el concepte de nivell bàsic de consum, que és un element clau, que ve a ser el volum d'aigua utilitzada per una persona per a les seves necessitats bàsiques, que l'han situat, que la Llei el situa en uns cent litres / dia / persona. Hem aconseguit que els costos d'explotació dels sistemes de sanejament, que fins ara hi havia un sistema estandarditzat, doncs, ara també sigui en funció de les característiques de la conca. No totes les conques són iguals; algunes tenen una activitat industrial molt més important; altres de caire ramader, en què cal sistemes de sanejament

diferenciat, i evidentment, els costos d'exploració han de ser diferenciats.

Hem aconseguit també que un dels objectius importants d'aquesta Llei sigui la reutilització de les aigües depurades com un element importantíssim, i sobretot també hem aconseguit la regularització de les instal·lacions que avui hi havia, fins aquest moment, que s'hagin de fer ara mitjançant contractes administratius. Hi havia algunes empreses de caire privat, amb instal·lacions pròpies, doncs, que campaven pels seus aires i que calia que hi hagués una relació administrativa amb l'empresa que s'encarrega d'aquests temes, doncs, que és l'ATLL. Hi ha un annex on hi ha una relació de totes aquestes instal·lacions, i sobretot també ens felicitem i esperem que al llarg del dia es pugui avançar en aquest sentit, doncs, que una de les infraestructures prou importants, el que popularment o dintre de l'argot dels qui estan o estem més ficats en el tema de l'aigua en diem «el tub 2,40», doncs, es pugui també solucionar aquesta temàtica, que era una rèmor que es portava fa molt de temps, i també aconseguirem la racionalització.

Esperem que al llarg del dia, doncs, es pugui signar aquest protocol entre la Generalitat de Catalunya i l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient, referent a la transferència d'aquesta infraestructura, del tub, des de la planta d'Abrera fins la central de la Font Santa, i pugui ser assumida, com havia de ser des de fa molt de temps, doncs, per la Generalitat de Catalunya, i d'aquesta manera una situació rara, estranya, que hi havia fins aquest moment, la puguem solucionar. Això fa, doncs, que com que aquest protocol, com que ja hi ha un compromís i ens refiem dels compromisos polítics, només faltaria!, doncs, l'esmena número 99, nosaltres la retirariem perquè feia referència a aquests aspectes.

Acords. Abans que entrés la Llei, durant el tràmit de Ponència i Comissió, però, malgrat tot, encara queden desacords, alguns d'ells –jo crec– importants. Desacords perquè no hem aconseguit encara més concreció a la participació dels ens locals a l'elaboració dels plans i programes, i no hem aconseguit que hi hagués més control encara dels ciutadans en tota l'elaboració d'aquests plans i d'aquests programes. Creiem que era un element importantíssim, i nosaltres no hem aconseguit en aquest moment, doncs, que s'hagués acceptat pel Govern. Creiem que és un error en aquest sentit que no poguéssim concretar aquesta participació dels ens locals.

Un altre element, que és una esmena important, que ha estat acceptada i que alguns, també, ens han explicat, és aconseguir, doncs, que hi hagués una participació dels pressupostos de l'Estat en els programes de mesures, no exclusivament finançats pel cànon, sinó que estiguessin finançats –nosaltres creiem– per un 65% de recursos de l'Agència Catalana de l'Aigua, del cànon, i un 35%, doncs, d'ingressos de l'Administració de la Generalitat, sense comptar els que vinguessin de l'Estat ni que els poguessin venir de la Unió Europea.

Però aquest no és un invent nostre, ja s'ha discutit; aquest, per desgràcia, i, una vegada més, és un incompliment del Govern de la Generalitat dels acords del

setembre del 94, els quals es referien al fet que s'hauria de tendir a aquest 60 - 40. Nosaltres ja l'hem quantificat –evidentment, és del tot negociable–, però creiem que és importantíssima, és importantíssima aquesta aportació dels pressupostos de la Generalitat per tal de fer totes aquestes obres d'infraestructura. I és greu que una vegada més, malgrat l'incompliment que hi ha hagut fins aquí, encara no sigui acceptada, aquesta situació.

Jo els recordo que des d'aquesta tribuna no solament hem denunciat contínuament això, sinó que hem denunciat que ni la totalitat del cànon d'infraestructures hidràuliques s'aplicava a les obres d'infraestructura; bona part d'ells, un percentatge important, anava a finançar altres qüestions; a vegades, pensem també, qüestions referents al capítol 1.

Esperem que, el fet que aquestes competències estiguin a Medi Ambient, això ho pugui canviar, ja que mentre estaven a Política Territorial, doncs, això ha estat impossible. I aquest també és un element, per a nosaltres, important.

Com també és important un altre de, jo crec, errades... Bé, jo crec, errades, no, en tot cas, obeeix al perfil del Grup que dona suport al Govern de la Generalitat que, a alguns sectors, els sectors més poderosos de la nostra societat, no se'ls aplica el cànon d'infraestructures hidràuliques.

I aquest és un element també gravíssim, que segur que porta rialles perquè molts ja estan, potser, fins i tot tips que els repetim, des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, aquesta situació; però més tips n'estan, segur, la resta de ciutadans i, potser, també, moltes d'aquestes 80.000 famílies, que ells sí que tenien i estaven sotmesos a aquest cànon. I, en canvi, a les centrals hidroelèctriques, no sabem per què, no se'ls aplica el cànon d'infraestructures hidràuliques, i ara no explicaré la funció d'aquestes centrals hidroelèctriques i del que comporta, també, no només per l'ús d'aigua, sinó també de la manera que deixen sovint, doncs, les conques, els rius per la utilització, precisament, d'aquesta aigua, creant situacions mediambientals crítiques, molt crítiques en bona part, dels nostres rius.

Coefficient zero per a usos industrials de l'aigua per a la producció d'energia, com tampoc el coefficient no s'aplica, tampoc no s'aplica a les centrals nuclears. Tal com està redactat aquí només s'aplicaria a Ascó, no a la resta de centrals nuclears, també grans empreses poderoses d'energia elèctrica. Algú algun dia haurà de descobrir quina és aquesta íntima relació que hi ha entre les centrals hidroelèctriques, entre les empreses productores d'energia i el Govern de la Generalitat, que no es redueix, només, exclusivament a aquest tema de l'aigua, sinó que ja tenim altres temàtiques al llarg de la geografia catalana, i concretament les comarques gironines, que demostren, doncs, aquesta situació.

Això per nosaltres és un element molt i molt negatiu que fa que molts ciutadans també vegin amb no massa bons ulls aquesta situació que es crea. Sempre s'ha de pagar; el més petit ha de pagar religiosament –si em permeten l'expressió–, en canvi, una vegada més, els sectors poderosos se'n surten, d'aquest pagament.

En aquest sentit, tampoc nosaltres trobem coherent –pot ser que sigui una qüestió més jurídica– que la quota del cànon sobre l'aigua estigui subjecta a l'IVA; és absurd que els ciutadans paguem dues vegades l'IVA: IVA sobre la quota, IVA sobre la factura final. No té cap sentit en aquests moments que es faci. Des del nostre punt de vista, no pot ser gravada la quota tributària per l'IVA; el cànon, definit com a impost, com es defineix a l'exposició de motius, ja no ho portava. Creiem que ja era de dubtosa legalitat el gravamen amb IVA de l'ITS, com hi havia fins aquest moment des de la reforma de la Llei 7/94. Però, pel que fa al nou cànon sobre l'aigua, la seva qualificació com a impost exclou totalment la possibilitat de gravar-lo amb IVA, ja que la quota d'un impost és legalment i materialment impossible que constitueixi la contraprestació per l'entrega d'un bé o la prestació d'un servei, fet imposable de l'IVA.

D'altra banda, i com és el cas de l'ITS, gravar el nou cànon amb IVA suposaria considerar la Generalitat, o l'ACA constituïda, com a titular i gestora única dels serveis hidràulics, de forma que la consideració de les ELA restaria reduïda a la de meres contractistes per compte de l'ACA. I en tot cas, aquesta és una definició, possiblement molt jurídica, però, en tot cas, aquí hi hauria una certa il·legalitat –jo crec irregularitat per part de l'Administració fer pagar als ciutadans dues vegades aquesta quota de l'IVA.

Al mateix moment, també, com a desacord, nosaltres plantejàvem tot un seguit de modificacions de l'ACA. Dir, evidentment, i també ja ho vàrem explicar, que no estàvem d'acord en com s'havia portat la creació, doncs, de l'Agència Catalana de l'Aigua via llei d'acompanyament. Ens semblava, doncs, que era irregular aquest sistema. Ja ho vàrem discutir, ja ho vàrem denunciar més clarament. Llavors, nosaltres proposàvem que, en aquesta llei, doncs, hi haguessin canvis en la creació d'aquesta Agència Catalana de l'Aigua; canvis que anaven, bàsicament, determinats a més competències per part de les entitats locals, més competències per part dels usuaris en el consell d'administració d'aquesta Agència Catalana de l'Aigua, i, alhora, també, una regulació del seu règim jurídic, sobretot, del que fa referència als treballadors i treballadores.

Un altre dels elements importants, també, que nosaltres hem anat denunciant, hem anat exigint en els pressupostos, any rere any, és que els col·lectors, els col·lectors pluvials, siguin subvencionats al 100%, siguin pagats al 100%, per part del Govern de la Generalitat. En aquests moments, doncs, el repartiment és d'un 75 i un 25: 75 per als ajuntaments, per a les entitats locals; 25%, doncs, per a la Generalitat. Creiem que tant els sistemes unitaris com els col·lectors bàsics d'aigües pluvials haurien d'estar finançats, doncs, al 100%, tal com es financen, també, els d'aigües residuals. Aquest també és un element que, per nosaltres, és important.

Alhora, hi ha una altra qüestió que també creiem inconvenient, i que és una de les esmenes que, per nosaltres, també han quedat vives: és el pagament del deute de tota la mobilització que s'ha dit de «la guerra de l'aigua» per part de tot un seguit d'associacions de veïns de, bàsicament, de l'àrea metropolitana, però també

d'altres contrades; de com es faria aquest tipus de pagament, que ara sí, doncs, que accepten pagar aquest deute que havien fet, aquesta objecció fiscal que havien fet fins aquest moment. Nosaltres plantejàvem, almenys així eren les converses que havíem tingut amb aquestes organitzacions, que el deute arribés a una moràtoria, a un temps de vuit anys i no pas als cinc anys que planteja, doncs, en aquests moments, o que plantejava la Llei d'acompanyament dels pressupostos.

En definitiva, encara ens queden tot un seguit d'elements, de desacords prou clars; desacords que aquí també s'han plantejat últimament, com és el tema dels usos agrícoles i usos ramaders. Hem de vigilar a no fer massa demagògia sobre aquests temes, tots plegats. El senyor Nadal reconeixia que hem set tots, potser, una mica covards. És possible. Jo comparteixo la seva afirmació. Però el que no pot ser és que després, quan sí que estaven plantejats que els usos ramaders tinguessin una quota, un coeficient que s'apliqués a aquests usos a partir d'una determinada quantitat d'animals de les diferents granges, ara s'hagi eliminat, precisament per esmenes dels que, en aquests moments, doncs, han intervingut i que han dit, doncs, que era tan necessària aquesta regulació. D'aquesta manera, grans instal·lacions, sobretot, de bestiar porcí, que n'hi ha una gran quantitat al nostre país, doncs tampoc pagaran el cànon, tampoc pagaran cànon per l'ús d'aigua, per usos ramaders. Ens sembla, doncs, que també és un element d'una certa incomprensió que, en aquests moments, s'hagi arribat, quan la Llei sí que ho portava, però en el tràmit parlamentari s'hagi superat.

Jo crec que, en el tema, a més a més, de l'agricultura, haurem d'arribar a un consens amb els sindicats agraris; haurem d'arribar a un consens perquè puguem solucionar, d'una vegada per totes, quina és la manera, quina hauria de ser la manera que hi hagués un pagament, si cal un tipus de cànon diferenciat del que es paga per altres usos, però, alhora també, tot un seguit de subvencions i d'aportacions econòmiques per millorar, evidentment, tots els sistemes de reg.

Alhora, també, com a element negatiu, no es clarifica la relació impositiva de les conques internes i de les conques intercomunitàries. Això ja s'ha explicat, ja s'ha dit i em sembla que no cal insistir-hi; és obvi, doncs, perquè no es fa en aquests moments.

Alhora, també, un element negatiu és que l'ACA neixi amb un deute exagerat, com ja s'ha explicat abans, aquests 100.000 milions, que jo tampoc explicaré.

Per acabar, dues qüestions. Nosaltres creiem que aquesta és una llei que s'ha avançat al que hi havia fins aquest moment; és una llei que pot ser útil, que es pot utilitzar, però que aquesta llei –per desgràcia, almenys pel que hem vist fins aquest moment, esperem que canviï– no té res a veure amb la política hidràulica que s'ha portat fins aquest moment en el nostre país; una política hidràulica que el senyor conseller em deia que seria sostenible, però que no ha estat sostenible. Veurem si seran capaços, des de la Conselleria de Medi Ambient –esperem que sí–, que es pugui fer, evidentment, un ús sostenible de l'aigua que, en aquests moments, no s'ha fet i no es fa.

I la discussió dels transvasaments sí o transvasaments no ens està portant a una situació d'incomprensió per part de la major part de la població. En aquests moments, els ciutadans del nostre país no saben si veritablement es necessita aigua o hi ha una garantia de subministrament a les conques internes de Catalunya. No ho saben; perquè es fa propaganda per interessos particulars, per interessos partidistes. Si es diu ara que el transvasament del Roine no tindrà problemes mediambientals... Un estudi; busques una mica: qui ha fet l'estudi? Doncs BRL, l'empresa a la qual verdaderament interessa que es pugui portar a terme la construcció del transvasament del Roine. Igual que, si em perdonen l'expressió, que ara va bé que beguem molta cervesa; busques qui fa l'estudi i és el Consorci de cervesers; dius, home, doncs, potser, aquí hi ha una situació que...

El vicepresident primer

Hauria d'anar acabant...

El Sr. Boada i Masoliver

Vaig acabant, em queden només dos minuts.

Ho dic perquè és un element importantíssim: una cosa és la Llei que estem fent en aquests moments i l'altra és la gestió que nosaltres podem fer d'aquest bé escàs que és l'aigua que, en aquests moments, doncs, des del nostre punt de vista, no ha estat del tot sostenible. No hi ha polítiques d'estalvi, no hi ha polítiques de reutilització. I, sobretot, d'una vegada per totes –com ja deia, també, el senyor Fabregat i ho comparteixo–, posin sobre la taula les xifres exactes d'aigua, de consum que es necessitaran de cara a..., d'aquí un temps, de cara a una prospecció d'un temps determinat per veritablement, llavors, a partir d'aquí, que sapiguem les dades clares, no a través del Pla hidrològic que tenim en aquests moments, sinó les dades clares, doncs, podrem aconseguir, evidentment, decidir tots plegats, i nosaltres també –tots plegats–, com ho hem de fer perquè evidentment hi hagi una garantia de subministrament d'aigua en quantitat i en qualitat, que també és un element important, a les conques internes.

I acabo amb uns agraïments, que jo crec que són importants i que no vull deixar de dir avui en aquesta intervenció. Agrair, evidentment, als diputats i diputades que han assistit a les ponències i a la Comissió, i al lletrat Pere Sol, que, com sempre, les seves intervencions han estat importantíssimes; però també, en aquest cas, agrair a la senyora Marta Lacambra, comissionada per aquesta llei, tots els esforços que ha fet perquè es pugui fer amb el màxim de consens possible. I sobretot també, i especialment, als tècnics del Departament i molt especialment als tècnics de l'Entitat Metropolitana i al seu president, que també la seva aportació ha set importantíssima perquè avui puguem parlar, per fi, de la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua.

Gràcies.

El vicepresident primer

Ara, per rebatre o fer un torn en contra de les esmenes presentades, té la paraula el senyor Josep Sánchez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Sánchez i Pagès

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, acompanyants, vull començar dient que si sempre és difícil legislar, encara ho és més si es tracta de fer-ho en una matèria tan complexa com és l'aigua, que a banda de ser un recurs públic i escàs, afecta tots els àmbits socials, econòmics i de desenvolupament. Així, afecta l'equilibri natural dels éssers vius, afecta la nostra llar, el món agrícola, el ramader, l'industrial i els serveis, i a més és absolutament determinant en la planificació del territori i en la creació de valor i de riquesa. Com a dificultat afegida tenim l'encavalcament de competències en les conques intercomunitàries que queden afectades per la legislació estatal; elements aquests que poden crear conflictes d'interessos –i, de fet, els crea– entre les diferents comunitats autònomes per on discorre el jaç dels rius.

Tot i tenint en compte aquestes dificultats, el nostre Grup creu que aquesta que avui es presenta és una bona llei; una llei que arriba a aquesta cambra, si se'm permet dir-ho, en el seu punt òptim de maduració; una llei que aglutina i resol tots els diferents interessos sobre la matèria i considerant també, especialment, les diferents directrius europees que s'han anat generant envers aquesta qüestió i que aquí s'intenten recollir.

Com a mostra més evident del que estic dient, vull ressaltar l'alt nivell de consens. Vull agrair les paraules de tots els ponents de la Llei, que han deixat de manifest el consens amb què ha arribat a aquesta cambra. És evident el fet que no hi hagi hagut cap esmena a la totalitat i que més de la meitat de les esmenes que s'havien presentat a la Comissió han vingut aquí transaccionades, acceptades o resoltes d'una manera o altra.

Per tant, creiem tots –i en som conscients– que els interessos generals estan per damunt dels posicionaments partidistes, i ara hem cregut tots els partits que era convenient presentar aquesta Llei a aquesta cambra per al seu debat, votació i –espero, pel que he sentit abans– aprovació.

Bé, entrant en matèria, intentaré posar de manifest, a continuació, els principis bàsics més importants dels elements que integren cadascun dels títols que configuren aquest document, al mateix temps que em posicionaré sobre les, diguem-ne, cent trenta esmenes que encara hi ha al damunt del text i que han presentat els diferents grups polítics aquí representats. Perquè crec que això, a més, és el que s'espera del Grup de la majoria.

Així, doncs, en el seu títol preliminar, la Llei proclama els principis bàsics que han de regir l'actuació de la Generalitat en matèria d'aigües; principis que es fonamenten en la seva consideració com un recurs escàs i indispensable per al desenvolupament harmònic i sostenible de les activitats econòmiques, que ha de ser optimitzat i que requereix una gestió eficient, mitjançant la introducció de tècniques d'estalvi i de foment i de la reutilització planificada de l'aigua depurada.

El nostre Grup vol destacar –com ho han fet els altres–, com una de les innovacions més importants que s'incorporen al text, la creació de les entitats locals d'aigua, en la seva doble vessant de bàsiques i qualificades.

Aquests nous ens es configuren com a expressió de la voluntat del Govern de la Generalitat d'acostar al màxim possible la gestió del recurs als usuaris mitjançant l'agrupació de municipis amb interessos comuns, amb l'objectiu de generar economies d'escala en la gestió mancomunada de les xarxes d'abastament d'aigua i de depuració, i transferir, a més, a aquests col·lectius, competències i recursos suficients per portar a terme la seva missió. Queda clar, doncs, que, amb aquesta nova Llei, el Govern manifesta la seva voluntat de traslladar la gestió del recurs i les seves competències als ens locals, que, com a administracions més enganxades al terreny, coneixen millor que ningú les mancances i singularitats de les seves infraestructures. És important ressaltar, també, que en aquest capítol es defineixen cadascuna de les possibilitats dels usos de l'aigua, fet que permetrà, posteriorment, l'aplicació del cànon corresponent. Amb bon criteri, la divisió bàsica s'articula sobre la base dels usos domèstics, agrícoles, ramaders i industrials, cadascun d'ells amb les seves especificitats i característiques típiques de cada sector.

Parlant de les esmenes, a les esmenes presentades a aquest capítol, i més concretament a les 1, 2, 4, 25 i 26, del Grup Socialista, i la 3, d'Esquerra Republicana, trobem un rebuig a la utilització de la denominació de «conca fluvial de Catalunya», denominació que per a nosaltres és encertada, ja que és la mateixa terminologia que utilitza el Projecte de la directiva marc europea i que nosaltres recollim en el text. És una qüestió d'equiparar conceptes i expressions dient el mateix de la mateixa manera. Tampoc no trobem escaient l'intent d'homogeneïtzació, en aquestes esmenes, de les ELA bàsica i qualificada, donat que el seu àmbit d'aplicació i les seves competències estan perfectament definides i diferenciades a la Llei. La bàsica es refereix més a una mancomunitat de municipis que gestionen conjuntament uns serveis, i la qualificada implica un concepte més ampli, que porta implícit un element de planificació. Podríem dir, amb matisos, que es tracta de les comarques hidrològiques. Aquestes esmenes, per cert, s'aniran repetint al llarg de les esmenes que han anat presentant, sobretot, el Grup Socialista, i que ja anuncio que les rebutjarem en tots els casos.

També veiem, en les esmenes 5 i 6 –i després hi insistiré–, un posicionament polític contrari a tractar en aquesta Llei els usos agrícoles i ramaders, així com els cànons que els són aplicables. Això ho rebutgem totalment; la Llei ha de ser integradora i tots hem d'assumir les responsabilitats derivades dels nostres posicionaments polítics. No creiem que convingui tractar aquest tema en el futur, dins d'una llei diferent i específica, com demana el Grup Socialista. Tots els sectors socials tenen dret a conèixer els nostres principis polítics, i els del nostre Grup estan ben reflectits en el text de la Llei. El senyor Nadal parlava ahir de mullar-se. Bé, nosaltres ja ens mullem; nosaltres creiem que aquests temes s'han de tractar, s'han de tractar aquí, ara, i deixar el nostre posicionament clar. En el futur, això ja queda molt condicionat pels elements electorals.

No estem d'acord, tampoc, amb les esmenes 7 i 8, que consideren que l'aplicació del cànon és una penalització per la contaminació generada, perquè aleshores

s'hauria de sancionar la contaminació produïda pels usos domèstics de l'aigua, per posar un exemple, i això no és així. No es pot evitar contaminar; per tant, el cànon és un impost, no una sanció. És del tot evident que tampoc acceptarem la redefinició de l'Agència Catalana de l'Aigua ni la modificació de les seves competències, com es proposa en moltes esmenes. Aquests temes ja es varen tractar, es van debatre i es van aprovar a la Llei d'acompanyament dels pressupostos, i no creiem convenient tornar-ho a fer, aquí i ara.

Quant a les esmenes 10 i 15, d'Esquerra Republicana, i 14, del Grup Socialista, el que es demana no està dins de l'àmbit de les nostres competències. Concretament, es parla de la revisió de les concessions d'aigua, perquè això depèn d'una llei bàsica. Aquest fet ha estat sancionat pel Tribunal Constitucional i, a més, les aigües mineromedicinals, que depenen de mines, estan excloses expressament en aquesta Llei. Per tant, aquest tema, nosaltres no el podem incloure.

Bé, en aquest capítol votarem favorablement les esmenes 9 i 11, del Grup Popular, que puntualitzen les competències de la Generalitat i de l'Administració central en matèria d'aigües, i votarem, com he dit abans, en contra de la resta de les esmenes.

El títol següent, títol I, desenvolupa i possibilita la creació de les ja anomenades «entitats locals d'aigua», a les quals atribueix competències i recursos econòmics de l'Agència i també dels ens locals en matèria d'abastament d'aigua i de sanejament d'aigües residuals, per tal de fer més eficient la gestió dels recursos hídrics, alhora que fomenta la constitució d'ELA qualificades per a la gestió integrada de l'aigua a l'àmbit de conca o porció de conca fluvial. S'estableixen també mesures de foment per a la seva constitució i es promou la participació dels consells comarcals com a elements bàsics de col·laboració en l'exercici més eficaç de les seves funcions. Per al nostre Grup, aquest és un element innovador, que involucra les institucions supramunicipals en la gestió, també supramunicipal, del recurs.

En aquest capítol acceptarem –ho avanço– l'esmena 28, del Grup Popular, que reivindica la publicitat el registre de les ELA, constituïdes com a un element més d'informació pública, i votarem en contra de la resta de les esmenes, que són la 29 i 30, del Grup Socialista, molt especialment aquesta, ja que reclama que se suprimeixi l'apartat on s'involucra, precisament, els consells comarcals en els fomentos de l'ELA. No sé on queda l'impuls municipalista, després de veure aquesta esmena.

El capítol segon reconeix la Generalitat com a titular de les competències de l'ordenació del cicle de l'aigua; la intervenció necessària per garantir l'abastament, i també –i el nostre Grup creu que això és molt important– s'estableix que la Generalitat, com a titular de les competències d'ordenació del cicle de l'aigua, pugui adoptar mesures de substitució dels cabals circulants per les xarxes bàsiques; i ratifica que pugui, en cas de sequera extraordinària, establir mesures de caràcter temporal per aconseguir l'equilibri més just possible en la distribució dels recursos disponibles entre tots els sectors

demandants. Val a dir que, en la legislació general, aquest tema ja hi està recollit.

Aquí, i referent a les esmenes presentades, acceptarem també les esmenes del Grup Popular, que puntualitzen també l'àmbit de les competències autonòmica i estatal, i votarem en contra la 33 i la 34, del Grup Socialista, així com la 35, d'Esquerra Republicana, que són idèntiques. L'esmena 32 demana que es modifiqui el text de la Llei, que diu el mateix que l'article 59.3 de la Llei d'aigües 19/85, presentada aleshores pel Govern socialista, i em sorprèn que aquí es proposin uns posicionaments diferents i molt més exigents que a la Llei general. Les esmenes 34 i 35 intenten eliminar la possibilitat que els ens locals, individualment, col·laborin en la gestió de les instal·lacions que integren les xarxes bàsiques, sense tenir en compte que, en el cas de no-constitució d'ELA, aquests són els interlocutors vàlids en l'Administració. Tampoc no veig aquí un impuls municipalista per part del Grup Socialista.

Segueixo amb el títol tercer, que crea el sistema de sanejament com a unitat bàsica per a la prestació del servei integral de tractament i evacuació de les aigües residuals i trasllada la seva gestió a les ELA que han assumit competències de sanejament, establint alhora un règim sancionador específic. L'Agència manté l'alta inspecció i la intervenció específica de l'abocament del sistema al medi receptor. El nostre Grup creu que aquest plantejament, a més d'anar cap a una gestió més racional del recurs, facilitarà la reutilització de forma mancomunada de les aigües depurades dels sistemes comuns.

Respecte a les esmenes presentades aquí, acceptarem les que presenta el Grup Popular, que milloren alguns aspectes sancionadors de la Llei, i votarem en contra de la resta. Destacaré d'elles que no es pot atribuir tots els recursos de les ELA, com es demana, perquè algunes competències són estrictament d'àmbit municipal, com, per exemple, els serveis d'aigua i clavegueram amb baixa. Les altres esmenes creiem que són reiteratives, i no les tractaré. *(Remor de veus.)*

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En l'àmbit de la planificació hidrològica, el capítol IV regula un nou règim atenent el districte de conca fluvial com a unitat bàsica de gestió, integrant la planificació un conjunt de programes de base territorial i sectorials, adreçats a assolir la disponibilitat del recurs, així com la preservació dels ecosistemes fluvials. El nou règim atén els objectius de la planificació, i s'hi determina la participació de la Generalitat i, en el seu cas, de les entitats beneficiàries en el finançament de cada actuació.

El president

Prego que guardin silenci per respecte a l'orador.

El Sr. Sánchez i Pagès

Gràcies, senyor president. Nosaltres entenem com a molt adient la planificació hidrològica feta sobre la base d'un pla estratègic de gestió del districte de conca fluvial, i els programes de mesures i control com a volun-

tat d'efectuar les actuacions i obres hidràuliques estructurals i d'establir els elements de control necessaris per oferir una visió general, coherent i completa de l'estat de les aigües superficials i subterrànies, a més del seu estat quantitatiu.

Vull posar de manifest que queda perfectament reflectit, en aquest capítol i en tot el text de la Llei, la notable representació i participació dels ens locals en la planificació i en els òrgans de l'ACA, fet aquest que permetrà l'establiment pactat d'un ordre de prioritats en la confecció dels plans de mesures i la seva posterior execució. També creiem escaient que la proposta de desenvolupament i aplicació dels projectes i obres s'hagi d'adjuntar a les previsions de desenvolupament urbanístic, tenint, al mateix temps, molta cura envers el medi ambient, fet que implicarà la incorporació de documents i estudis que justifiquin que es causa el menor impacte possible al medi ambient.

Quant a les esmenes, votarem en contra les esmenes que han presentat el Grup Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Els Verds. No dispenso de temps suficient per comentar cadascuna d'elles, però intentaré globalitzar, agrupant-les per temes, al màxim possible. En diverses d'elles, com ja he dit abans, simplement, el que es vol és canviar la terminologia de districte, de conca fluvial; són dotze esmenes del Grup Socialista, que ja he comentat abans i no ho faré ara.

També es demana en diverses esmenes un increment de participació dels ens locals en l'elaboració dels plans, sense tenir en compte que els municipis ja estan degudament representats en els òrgans de decisió de l'ACA, que és qui té, en definitiva, la responsabilitat d'establir la planificació hidrològica. Quant a la modificació dels plans per raons extraordinàries o d'urgència, queda clar que ha de ser a través de l'agència, on els ens locals, com ja he dit, estan degudament representats. Això afecta les esmenes 66, 67 i 68. Les esmenes 59 i 62, d'Esquerra Republicana, posen de manifest el seu interès pels espais naturals lligats amb ambients aquàtics. Nosaltres compartim aquest interès, però creiem que aquesta especificitat ja està inclosa en el PEIN com a element diferenciatiu, i també implícitament en aquesta Llei. No creiem adient el que s'exposa en l'esmena 71, i proposem, en canvi, la internalització dels costos de cada servei, d'acord amb les directrius europees.

En el capítol cinquè es crea, com a ingrés específic del règim econòmic financer, el cànon de l'aigua, com un impost de naturalesa ecològica sobre l'ús de l'aigua o la càrrega contaminant abocada, així com es distribueix el seu impacte de forma equitativa entre els diferents sectors usuaris. Vull destacar especialment, sense entrar en detalls tècnics, que el nostre Grup valora molt positivament la sensibilitat que té la Llei respecte a les famílies nombroses, establint un nivell bàsic de consum atenent el nombre d'usuaris de cada habitatge, així com els sectors econòmics que per la seva naturalesa han de ser protegits. Així, doncs, en l'aplicació de l'impost als usos domèstics, es té molt en compte i es dona satisfacció definitivament als compromisos adquirits amb la Confederació d'Associacions de Veïns, que han aprovat explícitament el text d'aquesta Llei, donant definitivament per tancat l'anomenat «conflicte de l'aigua».

8440

Repeteix: donant per tancat definitivament el conflicte de l'aigua.

En els usos agrícoles i ramaders –ja se n'ha parlat, no hi insistiré–, en aquests usos agrícoles, ramaders i industrials, el tipus de gravamen es compon de dues parts: el general i l'específic.

En els usos agrícoles, ramaders, de producció d'energia, refrigeració, aqüicultura i reutilització directa d'aigües residuals, el tipus de gravamen general que afecta l'ús de l'aigua s'afecta d'un coeficient zero. El tipus de gravamen específic està vinculat a la contaminació i es regula pel principi de «qui contamina, paga», com es venia fent fins al moment. Queden vigents, d'acord amb la legislació general d'aigües, els cànons de regulació i d'ocupació.

Referint-me a les esmenes, intentaré contradir, com abans, les més significatives, agrupant-les també per temes.

L'esmena 73 discrepa de la denominació tributària del cànon. Nosaltres creiem que la denominació de «tribut», en ser més genèrica, no és la més adient perquè es presta a confusió en la seva aplicació i podria ser causa de recursos. Aquí volem parlar, explícitament, d'impost, amb totes les seves connotacions i característiques que el defineixen; en una paraula, volem deixar ben clar que no es tracta d'una taxa.

Les esmenes 75, 76 i 77 inclouen termes de finançament contraris a les directrius europees, en el sentit que cada sector ha de disposar de recursos autosuficients per finançar-se i poder desenvolupar els seus programes d'inversió. És a dir, s'ha de fer una internalització dels costos. I nosaltres seguim aquesta orientació.

Discrepem especialment de l'esmena 76, que demana que l'impost vagi destinat als sectors on s'han recaptat, perquè això és una mostra evident d'insolidaritat. Si del sector agrícola no recapten diners, no tindran un duro. Nosaltres no hi estem d'acord. Incorporem aquí un concepte evident de solidaritat interterritorial.

No acceptem, tampoc, les esmenes 79 i 80 –crec que la 79 ha estat retirada–, que reclama que l'ús d'aigua per als camps d'esport públics només siguin gratuïts quan provenguin de fons de subministrament diferents a les xarxes de distribució domiciliàries. Això és el mateix que negar el pa i la sal als petits municipis que disposen d'instal·lacions esportives públiques per als seus veïns, però no de dobles xarxes de servei, que encarien notablement els seus costos. Aquesta és una esmena d'Esquerra Republicana que no entenem.

Amb les esmenes 81, 85, 88, 90 i 91 s'intenta segregar –com ja he dit– els usos agrícoles i ramaders per tractar-los amb una llei diferent i específica en el futur. Nosaltres –com ja he dit– ens volem mullar i els volem tractar aquí i ara.

Mereixen especial atenció les esmenes 86, 87 i 89, que proposen que es supprimeixi el paràgraf quatre de l'article 44, on es grava amb el coeficient zero el tipus de gravamen general per a la producció d'energia, refrigeració i aqüicultura.

Quant a la producció d'energia, resulta curiós que vulguem gravar una producció d'energia no contaminant; fet que, a la pràctica, farà que la seva generació disminueixi fent inviables econòmicament totes les petites centrals hidroelèctriques que hi ha als nostres rius, que han de respectar –val a dir-ho– els cabals ecològics i prescindibles per la conservació de la vida fluvial. Això també seria un precedent històric, donat que cap altra comunitat grava aquest sector, i no em consta que es faci als països de la comunitat europea.

Quant a la refrigeració, nosaltres seguim les directrius del Reglament del domini públic hidràulic, que penalitza l'increment de temperatura de l'aigua quan supera els tres graus. En aquest cas, apliquem el gravamen específic referit a la contaminació tèrmica generada.

Quant a l'aqüicultura, és del tot evident que, amb aquestes esmenes, provocariem que desaparegués el sector. Nosaltres, amb això, lògicament, no hi estem d'acord.

En un altre ordre de coses que també s'ha parlat, tant de bo el cànon no estigués subjecte a l'IVA com es demana a l'esmena 92, però, desgraciadament, aquest tema no està dins l'àmbit de les nostres competències.

Comentaré breument les disposicions addicionals transitòries i finals conjuntament.

A les addicionals, es regula l'àmbit d'actuació de l'ens d'abastament d'aigua creat per la Llei 4/90, que afecta específicament l'àrea de Barcelona, les competències de l'ens, els seus actius, la seva adscripció i els seus òrgans de govern. També es recull, com no podria ser d'altra manera, l'àmbit d'aplicació de la Llei 18/81, que afecta l'àrea de Tarragona i el seu Consorci d'aigua, promogut pel Govern de la Generalitat i que beneficia els municipis i les indústries del Camp de Tarragona.

Quant a la gradualitat d'aplicació del cànon per als usos industrials, el nostre Grup està totalment d'acord a donar un temps prudencial a les empreses perquè puguin fer l'adequació de les seves instal·lacions i així fer un ús més racional del recurs.

No és menys important l'establiment de les participacions conceptuals de l'Agència en el finançament de cada tipus d'actuació de forma justa i equitativa, d'acord amb les possibilitats donades pels ingressos generals per la recaptació del cànon.

També trobem imprescindible l'adequació del cànon a les zones incloses dins les conques intercomunitàries de l'Ebre, el Xúquer i la Garona –que aquí no s'ha parlat d'aquestes– per tal d'ajustar-se a la legislació general sobre l'aigua, concretament a la Llei 18/85.

Referent a les esmenes, vull tractar aquí especialment uns punts que, sense ser elements fonamentals de la Llei, han planat constantment damunt del seu desenvolupament. Em refereixo a alguns actius de titularitat d'altres ens que han volgut ser traspassats a la Generalitat i han aprofitant l'avinentsa; parlo, concretament, d'una famosa canonada que el seu sobrenom és «240» –tothom ja m'entén. No en faré, d'això, una qüestió de gabinet, perquè a hores d'ara em consta que ja s'ha arribat a un acord polític...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Sánchez i Pagès

Acabaré de seguida, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Sánchez i Pagès

...un acord polític al damunt d'aquesta qüestió, però sí vull ressaltar i posar de manifest la generositat amb què la Generalitat ha assumit aquest problema, amb l'únic objectiu de trobar una solució que satisfaci a tothom. Com que les esmenes 95, 96, 97 i 99 ja han estat retirades, no aprofundiré més en aquesta qüestió.

Per acabar, tampoc estem d'acord amb la creació de noves xarxes bàsiques a Girona i Tarragona amb caràcter restrictiu. Nosaltres creiem que ara no correspon fer aquesta definició i que és millor crear les que es cregui convenient en el futur. Això afecta les esmenes 100 i 101.

Bé, m'estalviaré algunes d'aquestes esmenes. *(Pausa.)* Bé, no diré res més. A algunes d'aquestes esmenes, el nostre posicionament, per no allargar-me, també serà en contra. Només vull ressaltar, aquí, sobretot, el nivell –tot i que han quedat, com he dit, aquestes 130 esmenes, que suposo que es resoldran immediatament–, vull ressaltar el consens amb què hem arribat a aquesta Llei, que ens permetrà durant molts anys, en el futur, sense cap problema, anar resolent els problemes que tenim a les conques internes de Catalunya i intentar arribar a un consens, quan el Pla hidrològic nacional ens ho permeti, a les conques intercomunitàries.

Vull ressaltar, també, per acabar, l'esforç especial que han fet –sobretot, el senyor Pere Sol– perquè aquesta Llei es pogués portar a debat avui. I, com no, l'esforç i el treball que han fet els tècnics de la conselleria i, també, molt especialment, la senyora Marta Lacambra, que puc dir sense embuts que és el cor d'aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Mixt... No hi ha ningú del Grup Mixt. Per tant, passarem seguidament a la votació.

Han estat presentades un conjunt d'esmenes tècniques que s'han distribuït als ponents i que, si no s'hi oposen, es tindran per incorporades al text del Dictamen. És així? *(Pausa.)* D'acord.

Aquesta presidència ha rebut diverses peticions de votacions separades.

Iniciarem les votacions, en primer lloc, per les esmenes presentades pel Grup Socialista, de les quals vull recordar que estan retirades les esmenes 43, 69, 79, 95, 96 i 97.

La votació separada de les esmenes del Grup Socialista, tal com ha sigut proposada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Votaríem, en primer lloc, les esmenes números 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 7, 12, 14, 27, 29, 30, 32, 40, 64, 67, 71, 74, 78, 82, 87, 90, 94, 107, 109, 110, 112, 117, 120 i 121.

Votació separada d'aquest conjunt d'esmenes, tal com ha sigut demanat pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Són les esmenes del Grup Socialista.

Preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 29 vots a favor, 51 en contra i 12 abstencions.

Continuem amb les esmenes del Grup Socialista. Votaríem ara les esmenes números 2, 3, 4, 8, 34, 39, 58, 66, 84, 98, 100, 101, 113, 122 i 123.

Iniciem la votació d'aquestes esmenes.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 22 vots a favor, 58 en contra i 12 abstencions.

Votaríem seguidament les esmenes números 1, 5, 6, 9, 25, 26, 38, 49, 50, 51, 52, 53, 55, 56, 57, 60, 61, 70, 72, 73, 76, 77, 81, 83, 85, 88, 91, 93, 104, 105, 108, 115, 118, 119, 128, 129, 130, 131, 132 i 133.

Iniciem la votació d'aquestes esmenes del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 24 vots a favor, 51 en contra i 19 abstencions.

Seguidament, passarem a votar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

També hi ha petició de votacions separades. Votarem en primer lloc les esmenes 10, 13, 15, 41, 46, 59, 62, 65, 68, 102 i 80.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 38 vots a favor, 51 en contra i 5 abstencions.

Votaríem, seguidament, les esmenes números 35, 44 i 54.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 31 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions.

I votaríem, encara de les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, l'esmena número 103.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 31 vots a favor, 51 en contra i 12 abstencions.

Passaríem, a continuació, a votar les esmenes del Grup Popular.

Votaríem en primer lloc, també per petició de votació separada, les esmenes números 28, 33, 47 i 48.

Iniciem la votació.

8442

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 55 vots a favor, 15 en contra i 24 abstencions.

I votariem, seguidament, les esmenes, també del Grup Popular, números 11, 31, 36, 37, 42 i 45.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 55 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

Procediríem, ara, a votar les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, de les quals està retirada l'esmena 99.

Iniciem la votació del conjunt d'aquestes esmenes.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds han sigut refusades per 31 vots a favor, 51 en contra i 12 abstencions.

Passem, seguidament, a votar els articles del Dictamen.

Hi ha diverses votacions de petició separada. Com que són diversos els grups, haurem de fer un primer grup, si no hi ha contraindicació, per votar els articles números 30, 35, 44 i 45, tots junts. Hi ha acord? *(Pausa.)*

Sí... No? Qui diu que no?

Per tant, votació separada dels articles 30, 35, 44 i 45.

Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per 57 vots a favor, 30 en contra i 7 abstencions.

Votariem seguidament els números 47 i les transaccionals primera i segona.

Iniciem la votació.

Perdó? Transitòria i final.

El Sr. Boada i Masoliver

Perdoni, senyor president. Transitòria primera i final segona.

El president

Per tant, ho repeteixo. Votació de l'article 47, la transitòria primera i la final segona.

No, no hi ha hagut votació perquè hi havia error en els temes a votació.

(Remor de veus.)

Iniciem la votació –repeteix– de l'article 47, la transitòria primera i la final segona. Iniciem la votació.

Aquests articles, transitòria i la final segona han sigut aprovats per 56 vots a favor, 7 en contra i 31 abstencions.

Votarem seguidament l'article 4, separadament.

Iniciem la votació de l'article 4. Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat per 56 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Votarem, seguidament, els articles 9, 10, 34, l'addicional primera, la transitòria quinta i l'annex primer. Annex 1.

Iniciem la votació.

Aquests articles, transitòria i annex primer han sigut aprovats per 63 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Continuem encara amb votacions separades. Votarem seguidament els articles 18, 36 i 37. Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per 65 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Votarem la resta del Dictamen. Iniciem la votació.

La resta del Dictamen ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle. Per tant, la Llei d'ordenació i gestió de l'aigua ha estat aprovada.

Acabat aquest capítol, passarem al capítol... Perdó. Per a explicació de vot, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Bé, només mig minut per explicar el vot. És a dir, el Grup Socialista ha dit que hi havia un consens en els principis i, com s'ha demostrat en la intervenció del diputat ponent de Convergència i Unió, hi havia grans contradiccions en el debat parlamentari. És a dir, que el consens en els principis, però, tal com s'ha demostrat amb la votació, el consens, en la tramitació de la Llei, no hi ha estat.

El president

Alguna explicació més de vot? Cap més. Doncs, passarem al següent capítol, que és interpellacions.

Modificació de l'ordre del dia

En primer lloc, haig de fer avinent a les senyores diputades i senyors diputats que aquesta presidència ha rebut un escrit en què els sotasignats, el conseller Pere Macias, conseller de Política Territorial i Obres Públiques i el diputat senyor Josep Maria Fabregat Vidal, del Grup Popular, de mutu acord, solliciten que la interpellació sobre les inversions previstes en les comarques a Catalunya sigui posposada. Per tant, hi ha acord en la posposició d'aquesta alteració de l'ordre del dia, que sigui posposada per a una pròxima sessió plenària. Ho diu molt clar.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa en l'educació secundària

Iniciem el catorzè punt de l'ordre del dia. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa en l'educació secundària. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula per exposar-la el diputat senyor Magí Cadevall, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president.

Punt 3

El president

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci perquè pugui començar la seva intervenció el diputat interpellant.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller d'Ensenyament, el 25 de febrer va tenir lloc un debat general sobre política educativa a petició, precisament, del Grup Socialista, perquè pensàvem que calia reflexionar en profunditat, que calia canvi de rumb en algunes coses, especialment, en educació secundària.

Espero que em permetin recordar unes paraules del senyor Joaquim Nadal en la seva intervenció, segons el *Diari de Sessions*: «Cal dir, en tot cas,» –deia– «que en la percepció, en el pols diari de la comunitat educativa es detecta neguit, inquietud, desconfiança, i que aquest neguit, aquesta inquietud i aquesta desconfiança desmenteixen l'optimisme de les estadístiques esgrimides pel conseller.» A nosaltres ens sembla, pot ser una visió subjectiva, però ens sembla que en la seva resposta el senyor conseller no va entrar en el fons d'aquest debat, potser sí en altres temes, perquè no va reconèixer els problemes i, per tant, era difícil buscar-hi solució. Frases que també puc trobar en el *Diari de Sessions*, genèriques, com ara: «En educació mai està tot resolt.» És veritat, però, potser, no dóna resposta. O frases més optimistes, com ara: «La reforma que estem aplicant aquí a Catalunya és tan ambiciosa i s'està fent d'una forma tan ambiciosa, que encara queden coses per fer.» I va parlar que l'avaluació del nou sistema educatiu es podia fer a partir del 2000, si no m'erro, em sembla que el president, senyor Pujol, en la commemoració del centenari del Col·legi de Llicenciats parlava de l'evolució a partir del 2002. Potser això seria bo per a una avaluació global, però ens sembla que com que hi havia coses urgents va ser aquest debat en part una ocasió perduda. Però la realitat és tossuda.

Coses que hagin passat, senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, el mes de juny. Per exemple, el 8 de juny, una concentració de delegats de les Juntetes de Personal Docent davant de la Conselleria; un document reivindicatiu dels directors dels IES de Barcelona; assemblees i tancaments de professors de secundària; redactar una plataforma unitària quatre sindicats, amb diverses reivindicacions urgents; un document del marc unitari en defensa de l'escola, que demana un nou acord social per a l'educació a Catalunya, i, per no parlar, senyor conseller, per exemple, de la concentració ahir, davant de la Conselleria, de professors d'educació especial, o del tancament dels professors de religió, perquè potser no entren en el centre del tema que penso tractar.

Quina va ser, almenys els primers dies de juny, la resposta del senyor conseller. Penso que també va ser una segona ocasió perduda. La resposta que ara jo vull eludir, senyor conseller, la conec només a través de la premsa, pot ser, per tant, potser una mica mal interpretada. Sembla que va dir, segons la premsa, que les reivindicacions perjudiquen l'escola pública, que les pro-

testes tenien una clara intencionalitat política electoralista, i que el conseller es limita a l'aplicació de la Llei.

Bé, jo penso que és bo, a la vista d'això, analitzar les dificultats, perquè ens sembla que cal actuar. I voldria tractar tres temes, almenys si tingués temps. Les dificultats que hi ha, especialment, a l'educació secundària obligatòria; el tema dels trasllats forçosos; l'evolució de la proporció, sobretot, a secundària pública / privada; i els desequilibris socials i territorials com a conseqüència de tot això.

Sobre el primer tema. Senyor conseller, ho hem dit altres vegades, ens sembla que cal racionalitzar i simplificar el disseny de l'ESO. Hem dit també moltes vegades que estem totalment d'acord, com a promotors de la reforma, amb un objectiu valuós i difícil de la LOGSE, que és l'escolarització obligatòria de tots els ciutadans fins als setze anys i una escolarització no discriminatòria. I ens sembla que els decrets que estableixen l'aplicació de la secundària obligatòria, el pla d'estudis, havien de ser un instrument a favor d'aquest objectiu, però, a la pràctica, s'ha demostrat una dificultat més. I, finalment, s'ha arribat a una certa adulteració del sistema, per exemple, de crèdits tipificats. Ens sembla que no serveixen els pedaços. Dir: «Dos crèdits de matèries fonamentals trimestrals» –diu o havia dit anteriorment el senyor conseller– «es poden fer al llarg de l'any.» Sí, però no lliga amb els crèdits trimestrals, perquè serien aquests quadrimestrals; això significaria només dues hores setmanals d'aquestes matèries, amb el fraccionament, etcètera.

Ens sembla que hi ha hagut, almenys fins ara –potser, els darrers dies ha canviat de postura– una reacció inadequada del senyor conseller, en el sentit que intenta explicar als docents, als ciutadans com burlar la normativa. Ens sembla que si una normativa no serveix, cal canviar-la. Això sí, jo voldria dir, respectant l'autonomia dels centres i mostrant la nostra admiració per aquells centres que amb molt d'esforç han aconseguit fer funcionar bé aquest sistema de crèdits variables i crèdits trimestrals; si a aquest centre els servís haurien de poder fer-ho, però ens sembla que la normativa general s'ha de canviar.

Relacionat amb això volia, perquè es parla d'inquietud professional d'aquests dies, volia parlar una mica dels trasllats forçosos que sembla que afecta quatre-cents professors. En aquest tema, segons he llegit aquest mes per la premsa, em sembla que també hi ha una reacció inadequada del conseller. Diu: «Em limito a aplicar la Llei.» Bé, jo penso que no, senyor conseller, que en part això és fruit de la seva gestió, evidentment, també és conseqüència de la reforma, no?

Per exemple, respecte al nombre de desplaçats, ens sembla que amb certes mesures podria atenuar-se. Per exemple, amb una oferta suficient de batxillerat nocturn o provisionalment l'any que ve a l'àrea de Barcelona, de COU, per als alumnes repetidors que ho desitgin, eh? Si no hi ha la necessitat, no cal l'oferta, evidentment, no? Evidentment, això només ho atenuaria, no soluciona el problema. Però també hi ha una part –podríem dir– positiva seva, d'actuació, que no és pura-

ment compliment de la Llei, amb el procediment i amb la normativa. Per exemple, en el cos de secundària pre- val, a l'hora de fer els desplaçaments, l'antiguitat en el cos, en lloc de l'antiguitat en el centre, com era a pri- mària. Això fa que hi hagi una inquietud molt més gran entre els professors, perquè pot provocar una cadena de trasllats successius no previstos. No dic ara que aquest sistema sigui injust, sinó simplement dic que no pot ésser només la Llei; d'acord amb la normativa que existeix a Catalunya hi ha coses que tenen efectes determi- nats.

I, finalment, no per part del senyor conseller només, sinó per part de la societat ens sembla que, de vegades, els mateixos professionals, de vegades, hi ha un diag- nòstic inadequat; és a dir, es dona a entendre que la reducció de places que provoquen aquests desplaça- ments és només fruit del canvi d'estudis, del canvi del pla d'estudis, de la reforma, quan és també fruit, i bas- tant important em sembla, d'una reducció de línies de l'educació secundària pública.

Per això voldria, relacionat amb aquest tema, senyor conseller, parlar una mica de l'evolució pública - priva- da. Penso que, de vegades, potser, el senyor conseller ens va fer un cert xantatge dient: «Les reivindicacions perjudiquen l'escola pública.» Per tant, la societat, els partits han de callar –si ens ho agaféssim literalment– i no han de parlar dels problemes. Però, senyor conse- ller, callar, no detectar els problemes, no fer res o seguir una política esbiaixada, com pensem alguns que s'es- tà fent, pot trencar l'equilibri pública - privada que fins ara havia defensat, precisament, la coalició de Conver- gència i Unió i convertir en marginal no tot el sector públic, però sí una gran part del sector públic.

No voldria que agafés com a partidista la meua inter- venció. Per exemple, puc llegir en el número de juny de *Perspectiva escolar* un article d'un sociòleg –per tant, és una institució que intenta donar un enfocament plu- ralista, no partidista i positiu– que diu: «Cal fer alguna cosa per evitar que l'escola pública es converteixi en una opció cada vegada més residual.» Analitzem, per tant, senyor conseller, hem d'analitzar la realitat sense por. Què passa a la secundària a Catalunya amb aquest tema. Miri, si agafó l'interval 96 - 98 –ho dic perquè ni a la memòria del Departament d'Ensenyament del 98, ni a Internet, que vaig consultar aquests dies, no hi ha estadístiques més recents–, doncs, la secundària pública a Catalunya ha perdut 3,6 punts de percentatge. Ha passat d'un 64,5 a un 60,9. Dades més recents sí que en tinc, i és d'agrair la informació que fan del Consell Escolar de Barcelona, i també –i és suficientment repre- sentatiu, Barcelona, per la seva grandària– el darrer any ha disminuït la secundària pública un 1,4%. Si féssim una projecció, senyor conseller, de deu anys més d'aquesta manera de gestionar l'ensenyament, doncs, molt malament, es trencaria totalment l'equilibri.

Però jo voldria donar, també, algun missatge, algun element positiu, senyor conseller. No és que hagi bai- xat, en general, la demanda de l'educació pública; és que l'oferta de l'educació pública, moltes vegades, no s'adequa a la demanda. Per tant, si el que està passant és que es van reduint línies de l'oferta pública allà on no hi ha demanda, perquè en alguns llocs és veritat

això, per evolució de la població, per les causes que sigui, i en canvi, allà on hi ha demanda no es fa cap esforç per acostar-hi l'oferta, i moltes vegades hi ha espai o es podrien restituir línies del mapa escolar que anteriorment s'havien tret de la pública, en aquest cas, senyor conseller, aquesta tendència que, desgraciada- ment, podem observar els darrers anys, s'aniria prorrogant.

Per tant, jo, en resum, senyor conseller, li diria... Bé, potser, aquests darrers dies ha canviat de postura. És el que preteníem amb la nostra interpellació. Seria bo que informés el Parlament; i en tot cas, ens sembla que cal reconèixer que hi ha problemes; cal reconèixer que hi ha elements positius; cal decidir que cal prendre mesu- res, i en últim terme, si no sabem exacte quines mesu- res cal prendre per donar una esperança als professors de secundària, la proposta que havíem fet en el debat de crear una comissió d'experts de prestigi per analitzar el tema i buscar una solució al més urgent possible, se- nyor conseller, em sembla que indicaria un canvi d'ac- titud positiu que podria tranquil·litzar relativament el sector.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar, per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Her- nández i Moreno)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, el senyor Magí Cadevall, diputat, il·lustre diputat Magí Cadevall, s'ha referit en la seva intervenció i des dels seus criteris a alguns aspectes que podríem dir positius de la realitat d'avui de l'educació a Catalunya, i també, al seu criteri, a alguns aspectes problemàtics o negatius.

Ha començat dient que calia reflexionar en profunditat i, per tant, segons ell, canviar en algunes coses. En aquesta primera afirmació ja li asseguro que hi ha una bona coincidència, la qual cosa no significa un canvi en la posició del conseller, ni tampoc en la posició del Govern i del Departament. No hem fet una altra cosa més que reflexionar i reflexionar amb altres, és a dir, amb els sindicats, amb les associacions de pares, en el si del Consell Escolar de Catalunya, en comissions d'experts i en aquest mateix Parlament, per tal de veure en el cada dia quins eren els aspectes nous, innovadors, problemàtics o exitosos que es produïen en l'aplicació concreta de la reforma, i tractar de reforçar aquells que, clarament, es manifestaven com a positius, i tractar, en la mida que fos possible i que fos necessari, de posar en marxa nous instruments que poguessin donar solució a aquells problemes o a aquelles qüestions que sortien en l'aplicació concreta de la reforma. Per posar-li alguns exemples, entre molts que es podien posar, la realitat de les unitats d'adaptació curricular és quelcom que és conseqüència de reflexió i d'acció en el si d'aplicació de la reforma. I igual podem parlar de les unitats exter-

nes d'escolarització, dels tallers d'adaptació tardana i de tantes i tantes altres coses.

Però estic d'acord en la necessitat profunda d'una reflexió. Ha estat una intervenció constant d'aquest conseller en totes les seves intervencions en aquest Parlament, des del primer dia, però posant dues condicions que em semblen bàsiques. Una, que la reflexió fos sempre serena i profunda, no lligada a una espècie de nerviosisme en el moment; i una altra, que hauria de ser pausada, per donar també temps a una aplicació suficient de la reforma i que les dificultats pròpies d'un canvi molt profund no comportessin una distorsió de la nostra visió i, per tant, una distorsió de la nostra pròpia reflexió.

En aquest sentit, el senyor diputat ha fet també al·lusió a paraules meves amb motiu del debat de política educativa en aquest Parlament, i també altres intervencions públiques meves i del molt honorable senyor president, en relació a escometre encara amb més profunditat aquesta revisió. Cal fer-la. Coincideixo plenament amb el senyor diputat. El curs que començarà el proper setembre és l'últim curs d'aplicació generalitzada de l'educació secundària obligatòria, i sense perjudici de continuar reflexionant, i per tant, no es tracta d'ajornar res —mai ens hem aturat en aquest procés de reflexió—, jo agafo aquí el compromís que, acabat el curs que ara comença i, per tant, acabada la implantació generalitzada de l'educació secundària obligatòria, es durà a terme —el nom és el de menys— una conferència nacional de Catalunya; digui-li com vulgui, posi-li el nom que vulgui, senyor diputat. En definitiva, és un fòrum organitzat i participatiu per poder fer en profunditat i amb serenor una anàlisi de tot allò que sigui motiu d'anàlisi, que sigui motiu de preocupació, que sigui motiu de reflexió en relació amb l'aplicació de la reforma educativa, i d'una forma molt més concreta en l'àmbit de l'educació secundària obligatòria, a la qual s'ha referit d'una forma específica l'illustre senyor diputat i interpellant.

Estic d'acord amb això. Efectivament, en el moment que el paper es faci realitat, descobrim tots..., i recordo que la reforma que estem aplicant és una reforma pactada en la Llei, i que era una llei protagonitzada sobretot, no pas en exclusiva, pel Partit Socialista; recordo també que els decrets més importants que la desenvolupen són també decrets fets amb el nostre suport, en molts casos, i així s'ha de reconèixer, però amb el lideratge i, per tant, la màxima responsabilitat del Partit Socialista, quan encara governava a Madrid, i que els aspectes més importants d'aplicació d'aquesta reforma han estat objecte de pactes en aquest Parlament o d'aprovacions clarament majoritàries en aquest Parlament, objecte de pactes socials, objecte de pactes sindicals i objecte de pactes en qüestions concretes. I això no obsta res. Significa, simplement, que la realitat de vegades ens descobreix aspectes concrets sobre els quals cal prendre decisions, cal fer modificacions o cal fer reflexions, com demanava el senyor diputat.

És clar que ens preocupa la percepció que pugui tenir el professorat. I és clar, també, que no cal magnificar —i després m'hi referiré, si tinc temps— les manifestacions, les protestes o les queixes o preocupacions que per

a alguns sectors molt concrets del professorat o de la comunitat educativa hagin pogut sortir aquests dies, que respecto i que he escoltat amb molt d'interès, però tampoc cal magnificar-les. Ara, és cert que una reforma tan profunda comporta problemes, i comporta problemes que hem de saber diagnosticar i sobre els quals també hem de saber reflexionar. Entre d'altres, i ja el poso a la consideració i a la reflexió de l'illustre senyor diputat, és el fet que en aquest moment, a principis d'aquest curs —no pas ara, al setembre passat—, el 70% dels instituts de secundària de Catalunya ja tenien avançada la reforma. No se'ls plantejava el problema del COU, ja estava plantejat i estava resolt. No és pas cap novetat la implantació del quart d'ESO en aquest 70% d'instituts, en més de 350. No és pas cap novetat en 350 instituts de Catalunya la implantació del nou batxillerat i la desaparició del COU. I tot això s'ha fet sense problemes importants, la qual cosa no significa no tenir en compte els trastorns reals que provoca la situació del professorat i que és conseqüència, sobretot —sobretot—, de l'aplicació de la Llei.

Jo he dit, senyor diputat, que aplicava la Llei perquè aquesta és la primera obligació de tot governant, i malament rai el dia que defensem en una democràcia que un governant no ha d'aplicar la Llei, però també he dit que l'aplicaríem des de la interpretació més favorable als interessos legítims dels professorat. I he dit també que els desplaçaments que es produïen com a conseqüència de l'aplicació de la Llei i com a conseqüència de la davallada demogràfica comportarien, en tot cas, una seguretat de no-mobilitat de la ciutat o de ciutats molt properes, en el supòsit de parlar de localitats més petites; i que en el cas concret de Barcelona ni un sol professor seria desplaçat de la ciutat de Barcelona i que, en tot cas, miraríem, des de l'aplicació de la Llei, de procurar sempre que es pogués que no fos ni desplaçat del propi centre docent. I en aquests moments li he de dir al senyor diputat que d'un total, aproximadament, de 450 professors que es veien afectats aquest curs com a conseqüència de l'últim grau d'implantació del batxillerat i del quart d'ESO i, per tant, de la desaparició del tercer de BUP i del COU, ara no recordo la xifra exacta, però prop de 300 han trobat destinació definitiva en els concursos de trasllat en els quals havien participat. I per tant, prendran possessió el dia 1 de setembre en destinacions definitives. I que als 116, exactament, que queden, se'ls aplicarà aquest criteri d'una interpretació al més oberta de la Llei, per tal de suposar-los la més mínima molèstia en relació amb la seva relació personal i professional. I aquestes declaracions les vaig fer públicament a la premsa el primer dia que es va plantejar una pregunta o un interrogant sobre aquest sentit.

Per tant, contesto al senyor diputat en relació a la coincidència que la pràctica ens està demostrant alguns problemes concrets a l'ESO, que en bona part són conseqüència també de la pròpia reforma i que, per tant, l'hem d'assumir. La comprensivitat i l'atenció a la diversitat comporten certes dificultats que un sistema selectiu com el d'abans no tenia, i d'altres poden ser qüestions d'una aplicació concreta que no és en absolut —i després m'hi referiré— exclusiva de Catalunya, sinó que també és com a conseqüència de la necessària

adequació d'uns principis teòrics a una realitat pràctica.

Em queda, per últim, el tema de pública i privada, a què per no abusar del temps i de la consideració del president em referiré després en els minuts de què pugui disposar.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, vostè ha dit que no hi ha canvi en la seva actitud. Bé, jo penso que, en alguns punts, sí. Per exemple, quan els directors van elaborar el seu document tenien que estaven congelades les unitats d'adaptació curricular i les unitats d'escolarització externa i demanaven ampliació i més mesures, no? En canvi, sembla que, actualment, està disposat a ampliar-les. Però del que tinc por és que, encara que s'està produint un canvi, si vostè no es mostra més explícitament a favor d'aquest canvi farem una sèrie de pedaços que no seran prou efectius.

Per exemple, diu: «Acabat el curs que ve, el curs que començarà, farem una gran conferència per analitzar aquests temes». Ens sembla que els fets..., al marge de si es produeixen amb un moviment reivindicatiu fort o no... És a dir, miri, jo li podria ensenyar titulars, no? «La secundària pública dels últims mesos perd alumnes.» «Final de curso conflictivo en los institutos.» Un altre tema que no ens dóna temps de tocar, la formació professional: «Volkswagen alerta sobre la creciente escasez de obreros cualificados en Cataluña», o una editorial d'un diari –em sembla– que no podem acusar de ser radical com *La Vanguardia*, que parlant del fracàs escolar diu: «No podemos silenciar, por último, que la escuela pública es la que más se está resintiendo de la actual situación, porque, como mínimo, la privada aún tiene algo de margen en la selección de alumnos y puede mantener por más tiempo un cierto nivel académico.» És una mica greu, senyor conseller, que un diari d'aquestes característiques reconegui públicament que s'està produint una selecció en l'alumnat de l'escola concertada.

Per tant, jo penso que es necessita un compromís urgent. Ha dit, també, que tota l'aplicació de la reforma –he entès–, o el més important, ha estat objecte de pactes al Parlament i en altres àmbits. Miri, en alguns aspectes, és absolutament fals això que ha dit. Tot el disseny curricular de la secundària obligatòria –per als profans, si és que n'hi ha, perquè els hem donat la llaua moltes vegades i potser no en queden, «disseny curricular» volem dir disseny del pla d'estudis, de l'estructura i de l'organització de la secundària obligatòria– es va fer per decret, no ha tingut cap tràmit parlamentari, senyor conseller, però, a més a més, no va ser

objecte de consens polític ni amb grups parlamentaris, ni amb partits polítics, ni amb ningú, que sapiguem.

Ha dit que parlarà, que no havia tingut temps de parlar de la relació pública - privada. És clar, és llàstima, perquè, això sí, senyor conseller, hem de lluitar contra aquesta tendència i no podem esperar més anys. Perquè –ho he dit abans– hi ha uns elements que indiquen que tenim, per exemple, demanda en alguns llocs, que hi ha alguns districtes de Barcelona que, en aquest any, hi ha hagut més demanda de places públiques, en el districte, que oferta –per exemple, a l'Eixample–, i, en canvi, ens trobem que, a l'Institut Joan Boscà, l'any passat, van suprimir una línia; aquest any no ha recuperat la línia del mapa escolar; ha tingut un increment d'oferta de 34 alumnes i no han ampliat cap línia. I, per tant, hi ha uns alumnes que es van preinscriure al Boscà que, si no augmenten una línia, s'hauran de desplaçar, probablement, no només de centre, senyor conseller, sinó de districte. Què passaria si augmentés una línia, que, a més a més, en el procés, podria recuperar alumnes d'altres instituts? El que passaria és que tindríem quatre línies amb una mitjana d'uns 25 alumnes. Vol que li llegeixi, senyor conseller, la llista de col·legis privats que estan a Barcelona, amb una línia, amb 16 alumnes, perquè només han retirat el concert als que en tenen menys de 15? Li'n puc donar una llista; tinc aquí mateix els noms dels centres, i de centres amb dues línies –que, per tant, no seria tan traumàtica, la supressió d'una línia concertada– que tenen una mitjana d'uns 18, 19, 20 alumnes en cada una de les dues línies.

Si vostè manté això en els centres privats, senyor conseller, per què no pot tenir en el Joan Boscà –i que no és l'únic cas de Barcelona–, on hi ha hagut un increment de demanda..., restaurar la línia del mapa escolar, acostar l'oferta a la demanda i tenir línies d'uns vint-i-cinc alumnes que, en tot cas, seria una relació professors / alumnes molt superior a la privada?

Per tant, no em puc allargar més, senyor conseller, però pensi que en alguns temes d'aquests cal una reacció ràpida.

En la seva resposta, jo hi veig alguns elements positius, però considero que no és suficient perquè em sembla que no s'adona que hi ha un tema urgent, alguns temes que no es poden ajornar, i que cal no només una reacció aleatòria i molt dosificada, ara una concessió, ara una altra, sinó que cal una reflexió, de dir: «Estem posant en perill l'equilibri existent a Catalunya, estem posant...» I, senyor conseller –ja s'ha encès el llum vermell–, no puc parlar d'un altre tema que potser un altre dia, en privat o en públic, en podríem parlar, que és el desequilibri territorial que està provocant això, és a dir, més, fins i tot, que el desequilibri pública - privada, és important el desequilibri territorial entre comarques o entre zones d'aquestes comarques, entre districtes de Barcelona.

Si no fem una reacció enèrgica i no potenciem molt l'educació compensatòria, senyor conseller, estarem assistint a un deteriorament d'una part molt important de les escoles que, per la seva categoria, la seva qualitat, les seves instal·lacions materials, el seu pluralisme, són importantíssimes per a l'educació dels nois i noies

de Catalunya, i que, fins ara, el que vostès havien dit és que volien l'equilibri, però en la pràctica no el fomenten.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, jo no deixaré de posar contínuament xifres i raons per lluitar contra tòpics. I un tòpic i, per tant, una falsedat és que l'actuació d'aquest Govern, mitjançant el Departament d'Ensenyament, no tingui una clara actuació envers l'escola pública.

Les altres, amb exemples fins i tot concrets que no puc rebatre, perquè ara no en tinc... Puc posar, jo, quinze exemples diferents, també. De concret, no en diuen res, senyor diputat –i li ho dic amb tota l'amabilitat, amb tota l'amabilitat, però també amb tota rotunditat.

Aquest Govern, senyor diputat, ha posat instituts públics en 42 localitats que mai havien tingut institut. I això és oferta pública concreta. S'han construït, o s'han posat en marxa 62 instituts públics nous que abans no hi eren; no estem parlant de construccions: és que ara hi ha 62 instituts públics més que no hi havia abans.

S'ha incrementat un 28% el nombre de professors dels instituts públics; un 13%, deia el conseller Pezzi, l'altre dia, a Andalusia –un 28%. I el conseller Pezzi deia, també, l'altre dia, al Parlament d'Andalusia que la seva mitjana és de 19 alumnes per professor –12,6, a Catalunya, a la pública. I el projecte Argo, que ha comportat una inversió real del Govern, induïda per part dels dos règims, de 7.000 milions de pessetes en un any, és tota per a la pública. I els 7.002 milions invertits i compromesos en el període 95 - 99, en noves construccions, són tots per a la pública.

El que passa és que una bona gestió –en la pública i en la privada–, sense dogmatismes, que és el que normalment se'ns demana, sense dogmatismes en una i en l'altra, comporta adequar l'oferta als moviments poblacionals. I el senyor diputat sap que tenim problemes, posem per cas, amb un institut acabat d'inaugurar, que és el de Viladecavalls, perquè en l'entorn de Barcelona, i a Viladecavalls, i a Mataró, i a Vilanova, es tanquen nous instituts. No reclamaven vostès –i ja està construint-se– el quart institut de Vilanova? No estem fent més instituts a Vilanova perquè va la gent a Vilanova? Però, allà on deixa d'haver-hi gent, a la pública i a la privada, amb tota prudència, doncs, s'han reduït línies. Es diuen les línies que s'han reduït, allà on s'han reduït, perquè els alumnes marxen, que no se'ls emporta el conseller: se'ls emporten els pares que es traslladen de domicili. I, en concret, amb relació a la ciutat de Barcelona, hauríem de mirar per què se'n van.

I, lògicament, els instituts i els professors van allà on van els pares i els alumnes. Parlen d'allà on es redueixen línies, però no parlen d'allà on s'incrementen línies. No n'hi ha, de veritat, senyor diputat, amb tota

l'amabilitat... Estic disposat a venir mil vegades, per donar totes les xifres en aquest sentit: aquest Govern no farà una política en contra de l'escola privada. Si aquesta és la pretensió de vostès –si aquesta ho és, i ho dic des d'un punt de vista hipotètic–, sàpiga que nosaltres no ho farem.

Però, de cap manera fem una política, no només que no perjudiqui, sinó que fem una política que beneficia de forma clara l'escola pública. Volem una molt bona escola pública a Catalunya. I l'estem fent nosaltres, i això li ho dic –torno a dir-li-ho– sense cap ànim de discussió, més enllà de la pròpia que ens guia a tots dos –estic segur, també, que és la que guia el senyor diputat–, que és la de posar els punts sobre les is i aclarir les coses.

A partir d'aquí tenim dos problemes –i ja acabo, senyor president–, dos problemes que hem de saber gestionar amb prudència i amb flexibilitat. Un és la baixada demogràfica –que encara vindrà–; sàpiga el senyor diputat que, en relació, posem per cas, amb alumnes de setze anys, segons el cens d'aquest any, n'hi havia 77.000, i que el curs vinent en tindrem 70.000, 7.000 menys. I això és nota; malgrat que tenim unes ràtios molt més baixes –com acaba de comprovar ara mateix– en relació amb Andalusia.

I, per últim, per acabar, ha parlat, el senyor diputat, de titulars de diaris. Doncs, miri, la reforma porta el que porta, per a tothom. Llegiré, jo també, alguns titulars. *Diario de Cádiz*: «Educación desplaza a un gran número de profesores definitivos»; «Final de curso conflictivo en la enseñanza pública» –*Diario de Cádiz. El Sur*: «Los sindicatos de la enseñanza inician hoy movilizaciones contra Manuel Pezzi.» I podria continuar. Significa, això, una excusa? No. Significa, simplement, que, més enllà de les necessitats de reflexió a les quals feia referència el senyor diputat, una reforma tan profunda com aquesta, aquí, a Galícia i a Andalusia comporta alguns problemes i suposa canvis importants, que hem de respectar i de mirar amb molta cura per a alguns col·lectius concrets.

I, en aquesta política de seriositat i d'anàlisi –que també és pròpia del Partit Socialista, i del senyor diputat–, ens trobarà sempre.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Em demana la paraula el senyor Cadevall. Per què em demana la paraula? Estem en un torn d'interpellacions, eh? (*Veu de fons. Pausa*) Per què em demana la paraula?

El Sr. Cadevall i Soler

Per una contradicció, senyor president.

El president

Mig minut per contradicció. Però és que això és un joc..., la interpellació, és un joc dialèctic, és com les preguntes.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí. Vejam, simplement, és que tenia una certa por que el senyor conseller no volgués atribuir a la meva persona i al nostre Grup l'intent d'anar contra l'escola privada. Voldria dir, molt clarament, que nosaltres el que estem defensant és l'equilibri que tantes vegades ha demanat Convergència i Unió, i que, si tant estan fent per l'escola pública, com explica el senyor conseller que el percentatge –no el nombre absolut del percentatge– està disminuint?

El president

Això no és una contradicció, senyor diputat

Interpellació al Consell Executiu sobre la balança de pagaments de Catalunya

Bé, continuem el quinze punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la balança de pagament de Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa poc, en el debat de política de l'«estado de la nación», va tornar a posar-se sobre la taula una proposta, ja tradicional, que era l'estudi i la publicació de l'estat de les balances fiscals de les comunitats autònomes.

Un any més, sembla que el Grup de Convergència i Unió, i en la mesura en què és representant del Grup majoritari i del Govern de la Generalitat, doncs s'ha quedat sense la possibilitat que el Govern de l'Estat, al qual dona suport, es digni estudiar i publicar aquestes balances fiscals.

Per tant, suposo que caldrà continuar esperant que, la seva capacitat de decisió, algun dia es noti en una cosa tan important com aquesta. Com que molt em temo que això..., entrarem en el segle XXI i passaran, possiblement, encara, quinquennis i dècades sense que això canviï, perquè el problema és de fons, ja li avanço que una de les propostes que farem –i repetirem, perquè, sense èxit, ho hem intentat alguna altra vegada i ara ho tornarem a posar sobre la taula– és que, vist que la muntanya no va a Mahoma, Mahoma se n'anirà a la muntanya; és a dir, que caldrà que sigui el Govern de la Generalitat qui, amb les possibilitats que estan en les seves mans, faci aquesta tasca si convé en relació o amb conveni amb altres comunitats autònomes que puguin tenir interessos similars als nostres i, per tant, que puguin estar interessades a posar en evidència l'autèntic espoli fiscal que es produeix, sobretot, a l'eix productiu de l'Estat espanyol, que és l'eix mediterrani.

Però, dit això, la balança de pagaments –la interpellació es basava en la balança de pagaments– és un títol que comprèn diversos vessants. Jo volia centrar-me, avui, en un dels vessants, que no és precisament la balança fiscal. Volia centrar-me, dintre de l'estudi publicat, a instàncies de la Generalitat, per Martí Parellada, en el capítol desenvolupat per Ramon Caminal i, des-

prés, pel professor Ros Hombravella, sobre la balança de capitals.

La balança de capitals, dintre de la balança de pagaments, mesura els fluxos d'entrada i sortida de capitals i inclou fluxos tant d'empreses com de famílies, com del sector estranger, i tots aquests marquen la tendència del saldo exterior net del país. I, en aquest àmbit, són les entitats de crèdit, bancs i caixes, les que tenen un pes més important en aquest flux de capital.

En general, els estudis aquests a què hem tingut accés –bàsicament, repeteixo, articles de Jacint Ros Hombravella i l'estudi de Ramon Caminal, dintre del paquet de la balança de pagaments– indiquen que Catalunya presenta, amb variacions –depèn del moment de crisi o d'expansió– una tendència general a una balança de capital amb saldo negatiu, especialment si parlem del que parlarem després, que és la balança de capital vinculada a l'estalvi català.

Tot i que és cert que les sortides eventuais de capital generen contrapartides, és evident que estem parlant d'un capital que surt i rep unes contrapartides, perquè s'inverteix en llocs perquè rebi, doncs, això, uns interessos o uns beneficis, amb uns rendiments, però també és cert que, comparativament –com després tindrem ocasió d'assenyalar–, a Catalunya, aquests experts diuen que la taxa de capitalització del seu estalvi és inferior a la desitjada.

Al mateix temps, constaten, aquests estudis, que a Catalunya, aquests capitals defugen o van molts cops, curiosament, a un tipus d'inversió segura, que una part d'aquesta bàsicament són valors públics de l'Estat espanyol. Hi ha un interrogant, perquè jo almenys no ho conec, i m'agradaria que vostè, si les té, les donés, les dades, algú parla de 14 bilions de pessetes, possiblement destinades a valors públics de l'Estat espanyol, amb la qual cosa es donaria la paradoxa que un capital que aquí és necessari, en un escenari on ja hi ha un dèficit fiscal crònic, resulta que l'estalvi català està finançant el dèficit estructural de l'Estat espanyol; és un dèficit que es fa precisament a compte d'invertir bàsicament fora de Catalunya i no a Catalunya. Vull dir, això és ja *rizar el rizo*, que dirien en castellà. En fi, és una mica un dels elements més del model de dependència, d'autèntica dependència econòmica que vostès estan gestionant en aquest país.

Per tant, doncs, aquest tema és preocupant, és a dir, el capital català, una bona part, se'n va a valor públic espanyol, a eixugar dèficit, i hi ha en canvi una baixa posició en el capital risc a l'interior d'Espanya –diuen els experts que és anormalment baixa en aquest àmbit. És evident que aquestes transaccions de capital són decidides lliurement per agents financers i no pas pel Govern i, per tant, hi ha una vessant en què el Govern directament no hi pot intervenir, però sí que després entrarem en alguns aspectes que entenc que sí que hi podria intervenir, sobre la base dels interessos de l'economia i de la societat catalanes. I un dels àmbits on sí que es podria intervenir –i hi anirem arribant– és en el de les caixes d'estalvis. Perquè, de fet, les caixes d'estalvis són l'únic sector important financer que ens que-

da a Catalunya, vista la incapacitat de la burgesia catalana de bastir banca pròpia.

I resulta que aquestes caixes d'estalvis catalanes tenen un conducte financer que implica una sortida molt important de capitals, la col·locació –com dèiem abans– de les quals és adreçada en bona part a valors mobiliaris estatals o interbancaris, mentre que la inversió *in situ*, aquí, no depassa d'una meitat de l'augment dels passius financers anuals.

La banca forana, per altra banda, presenta un balanç més equilibrat entre estalvi aquí recollit i inversió creditícia –la reorientació inversora de les nostres caixes resulta, per tant, ser una peça bàsica per al redreçament de la nostra balança de capitals–, per tal d'acostar més el nivell del nostre estalvi al de la inversió interna. I, per tant, el finançament, per exemple, de les empreses, entre d'altres coses, seria una de les assignatures pendents de les caixes catalanes.

Els darrers estudis publicats mostren com any rere any, aproximadament, la sortida de capitals a Catalunya és constant, al voltant de 500.000 milions de pessetes; que durant els anys 94 - 95, aquest bienni, uns 50.000 milions van anar a l'estranger, mentre entre 500 i 600 milers van anar a carteres de valors públics estatals en poder de les caixes, per tant, limitant, de fet, amb aquest tipus de política, el poder econòmic en mans de la societat catalana.

L'estalvi generat a Catalunya –diuen els experts– és suficient per assegurar un nivell adient de productivitat, eficiència i competitivitat pels reptes de futur més immediat que tenim al davant. Però tot i així, com que aquest estalvi no es destina a això, aquesta taxa d'inversió interna és baixa en relació amb aquests reptes, degut que la demanda de fonts prestables solvents no és satisfeta pels nostres circuits financers.

Cal tenir en compte, per exemple, que els nivells d'estalvi de famílies catalanes arriba al voltant del 9 - 10% del PIB del país, que això seria una xifra correcta, similar a d'altres països europeus més avançats, però que, en canvi, la taxa de capitalització real es mou en xifres properes al 20% i lluny encara dels nivells mitjans de la Unió Europea. Per tant, hi ha una sortida neta de capital de finançament que, sumada a una taxa de capitalització inferior a la desitjada, dona un resultat negatiu per a la nostra economia.

L'economia catalana, en el vessant de formació bruta de capital de la inversió, ha de fer front a un seguit de reptes que a vostè no se li escapen, entre els quals destacaríem: el procés d'inversió industrial, la reindustrialització, l'entrada al segle XXI, especialment de la xarxa de Pimec –molt mal finançada–, la intensificació de capital al sector serveis –un dels més pesants i cada cop amb més força a l'interior de l'economia catalana i, en general, a les economies avançades–, i, finalment, l'enorme dèficit de finançaments, d'infraestructures col·lectives i equipaments.

I són reptes que si els superem quan tenim l'estalvi adequat per superar-los, forma part d'aquest escenari absolutament denunciablable d'un model de dependència que està perjudicant la capacitat de l'economia produc-

tiva i les capes populars d'aquí, retardant el país i posant-lo en una situació de dificultats en els reptes del futur.

Per tant, per a nosaltres caldria un intens esforç de capitalització per tal de poder arribar a taxes de capitalització real, al voltant del 24 - 25% –actualment dèiem abans que ens movem en el 20%– i caldria destacar, a més, que si a aquesta xifra hi eliminéssim la part d'amortitzacions, aquest valor estaria abaixant el 15% del PIB català.

Per tant, en resum, la nostra capacitat d'estalvi i finançament seria suficient, en relació a les mitjanes europees, entorn del 26% sobre el PIB. En canvi, la nostra taxa d'inversió és insuficient com a efecte d'una sortida de capitals que és d'un mig bilió anual.

Per tant, tindrem ocasió després a la rèplica d'entrar en el que jo crec, o entenem des d'Esquerra Republicana, que hauria de ser una intervenció més activa d'un govern que pretén ser el Govern de Catalunya, perquè fins ara l'escenari que estem vivint és un escenari on l'estalvi català està dedicat a fora de Catalunya; a participar en grans operacions de privatització de les empreses estatals, pagades en una quarta part o menys amb diners catalans per crear grans grups capitalistes espanyols, per tant, lluny totalment, oposat a qualsevol possible visió de sobirania a mitjà termini. En segon lloc, caixes destinades, en molts casos, a alimentar la Catalunya de peatge, fruit d'aquesta Catalunya sense inversió; és a dir, resulta que ens retroalimentem...

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Huguet i Biosca

Mig minut, per acabar la frase.

El vicepresident primer

Podrà a la rèplica...

El Sr. Huguet i Biosca

...i finalment, desgraciadament també, un estalvi català destinat, curiosament, a alimentar o a fer front al dèficit estructural de l'Estat espanyol, molts cops fet en contra de les necessitats de la ciutadania de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per respondre la interpellació, en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Economia, Finances i Pressupost, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Huguet, un aclariment inicial. Vostè ha co-

mençat la seva interpellació dient concretament que: «una vegada més no sé què havia passat en el Congrés dels Diputats en relació amb les balances fiscals». I ens atribuïa això a nosaltres, concretament al Grup que dona suport al Govern de Catalunya.

Jo crec que vostè està mal fixat en tot això, i li ho dic així de clar. Deu estar mal fixat, perquè vostè no deu recordar que hi ha una sèrie de resolucions parlamentàries, votades a Madrid –Congrés dels Diputats–, que obliguen el Govern espanyol a fer això. I vostè convindrà amb mi que si hi ha resolucions parlamentàries votades que l'obliguen a fer-ho no és responsabilitat del Grup Parlamentari Català allà o al Govern de Catalunya de fer-les complir, suposo. Si hi ha un mandat d'un parlament que obliga un govern a fer alguna cosa, escolti, el responsable de no fer-ho és el Govern, i a partir d'aquí tan responsable és el Grup Parlamentari Català, com el Grup Socialista, com el Grup d'Izquierda Unida, com qualsevol altre que el Govern pugui fer, pugui complir, hagi de complir les resolucions del Congrés, en aquest cas. Per tant, no ens atribueixi a nosaltres cap responsabilitat.

La nostra responsabilitat, quina era, senyor Huguet? Era promoure iniciatives en aquest sentit, parlamentàries, i, a més a més, obtenir una majoria de vots a favor d'aquestes iniciatives. Aquesta era la nostra responsabilitat política. Això està fet per tres vegades, per tres vegades, i, sistemàticament incomplertes aquestes resolucions per part del Govern central.

Per tant, jo li pregaria que aquesta primera part de la interpellació la dirigís a un altre, no a nosaltres, perquè, en tot cas, nosaltres no estem incomplint res. Nosaltres varem promoure unes iniciatives parlamentàries que estan votades, que obliguen un govern a fer una tasca i que aquest Govern no la fa. I si no la fa, doncs, escolti'm, és un problema seu.

Li he d'afegir a tot això que, a més a més, jo m'he adreçat més d'una i més de dues vegades al ministre d'Economia demanant-li, doncs, que es donés compliment a aquestes resolucions –cosa absolutament innecessària, per altra part–, perquè, escolti, no sóc jo com a conseller d'Economia de la Generalitat qui li he de recordar al Ministeri d'Economia que ha de complir resolucions del Parlament, al qual ell ha de donar comptes. Però, per si de cas –per si de cas–, també ho he fet, i sembla que el Govern espanyol, en aquest moment, no té voluntat de caminar en aquest sentit. I, escolti'm, si no la té, en bona part, és el seu problema.

Una altra cosa en relació amb això. Vostè deia que aquestes balances, si no es publiquen, al final, el que haurem de fer la resta de governs autonòmics és posar-nos d'acord entre nosaltres per publicar-les. Senyor Huguet, visca la utopia! Visca la utopia!, perquè, com vostè pot comprendre, hi ha governs autonòmics que no estan interessats a fer això –suposo que això vostè ho entén perfectament–, no estan interessats a promoure aquest tipus de balances fiscals.

Ara, deixi'm dir-li també una altra cosa, que és interessant aquesta. Aquestes balances fiscals dona la casualitat que estan publicades, perquè en el seu moment, en les últimes etapes de Govern del Partit Socialista, es va

fer una iniciativa molt discreta, molt amagadeta, però es va fer, que va ser encarregar a un organisme que es diu l'Institut de Estudios Fiscales, que promogués un estudi en aquest sentit. I l'Institut aquest el va promoure, i va encarregar a determinats professionals acadèmics, bàsicament, que fessin aquest estudi. I aquests acadèmics el van fer. I ara, una vegada fet, l'Institut d'Estudios Fiscales no s'atreveix a fer-lo seu, però el document existeix i ha estat presentat públicament –i per això m'atreveixo a fer-ne referència avui també–, ha estat presentat públicament en dos fòrums acadèmics diferents. I jo mateix, no fa gaires setmanes, a la Universitat de Barcelona, em vaig referir a aquest document i vaig fer referència concreta a les balances fiscals que s'havien publicat respecte al conjunt de les comunitats autònomes i, a més a més, amb mètodes avaluatius diferents.

Li dic això, simplement, perquè tothom estigui al corrent que aquesta documentació existeix, no està molt actualitzada, perquè, si no recordo malament, acaba l'any 94, més o menys –és la data de l'estudi i, per tant, no és una documentació actual; de fet, coincideix amb l'última data de les que tenim també a nivell de Catalunya–, però, en tot cas, és un punt de referència; és un punt de referència important, que existeix i que, bé, té la seva importància.

Bé, deixo de banda aquest tema, que tampoc era l'objecte principal de la seva interpellació, però que, en tot cas, valia la pena fer-hi referència, i faig alguns comentaris sobre aquest altre vessant de la balança de capitals que vostè deia. Un comentari sobre si s'ha invertit molt o no en valors públics de l'Estat. Escolti, és veritat que s'ha invertit molt per part de tots els ciutadans espanyols en els valors públics de l'Estat durant una llarguíssima època; és veritat. Però digui'm vostè quina forma hi havia d'evitar això quan els tipus d'interès que oferien els valors públics de l'Estat eren els que eren: oferien seguretat absoluta i, a més a més, uns tipus d'interès interessantíssims. Què havia de fer la gent en aquell moment? Lliurement, invertien en valors públics de l'Estat: lletres del Tresor, obligacions, el que vostè vulgui, i això un govern no té forma d'impedir-ho; això és el mercat, senyor Huguet. Nosaltres no podem impedir que el ciutadà tal i el ciutadà tal, la ciutadana tal o la ciutadana tal inverteixin en lletres del Tresor, si consideren que el tipus d'interès que els està oferint l'Estat en aquell moment és un tipus d'interès interessant i, a més a més, combinat amb una màxima seguretat.

Escolti'm, si algú va lluitar durant bastants anys contra aquella política de tipus d'interès tan elevats varem ser nosaltres, varem ser nosaltres. Ho varem denunciar moltíssimes vegades. El nostre discurs recurrent en aquells finals dels vuitanta i principis dels noranta, quan això passava, el nostre discurs recurrent contra –dic «contra»– tots els ministres d'Economia de l'època era precisament que era absolutament impresentable que hi hagués aquests tipus d'interès tan elevats, que acabaven finançant el dèficit de l'Estat, que en aquell moment era importantíssim –importantíssim– i que amb això s'estava negant una part de recursos en el que havia de ser l'economia productiva –època, per cert, en

què, a més a més, ens trobàvem amb una pesseta absolutament sobrevalorada, que ens deixava molt bé en el context mundial, que ens feia aparèixer com a teòricament molt rics i que es carregava una bona part del teixit industrial del nostre país.

Nosaltres vàrem lluitar contra tot això, molt, amb declaracions públiques, amb iniciatives parlamentàries de tota mena, etcètera. Per tant, som conscients que les coses van anar com van anar.

Ara no és el mateix; ara, la gent ja no inverteix tant en valors públics de l'Estat. I, si ho han fet, ha sigut a través dels fons d'inversió, perquè oferien determinats avantatges fiscals. La situació ha canviat radicalment perquè, evidentment, la política econòmica a Espanya ha canviat radicalment. I nosaltres hem tingut una part important en aquest canvi; no d'ara, sinó ja de fa uns quants anys; des del moment en què vàrem poder influir d'una forma més decisiva, vàrem orientar les coses en una línia també diferent que s'ha demostrat, amb el pas dels anys, que era bastant més potable, des d'un punt de vista de l'interès econòmic productiu de Catalunya, que no pas la que s'estava seguint en aquell moment.

Vostè ha dit una cosa en la qual jo estic d'acord. Ho he dit públicament i ho repeteixo avui aquí: jo crec que les caixes d'estalvi a Catalunya haurien –amb prudència, amb prudència, amb prudència; ho dic tres vegades– d'anar invertint més els seus recursos en el que és l'activitat empresarial. Ho vaig dir no fa gaires dies a Terrassa, amb motiu d'un acte que hi va haver allà –i ho torno a repetir avui aquí. Ho subratllo: «amb prudència». No es pot portar les caixes d'estalvi catalanes a canviar d'una forma molt important el que és el seu negoci tradicional, la seva activitat tradicional, que és allà on són fortes, allà on entenen, allà on són solvents, i portar-les de cop a un tipus de negoci que, ho vulguem o no, és diferent, que és el del finançament empresarial. De cop no pot ser. Algunes d'aquestes caixes, per no dir totes –algunes, especialment–, estan fent ja un esforç important en aquest moment per anar diversificant el que és la seva activitat tradicional.

Això està passant avui i es veu amb el seguiment de cada una de les caixes a Catalunya, quan es comprova que, realment, la inversió que estan fent –creditícia– en el món de l'empresa, cada vegada és més important amb relació al conjunt. El que passa és que no ho és tant com jo crec que seria desitjable amb el pas del temps. I, per tant, lògicament, hi hauria d'haver aquí –jo ho he comentat diverses vegades i ho repeteixo avui aquí– un esforç complementari.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Deixo per a l'última part de la meua intervenció, després de tornar a escoltar les seves paraules, aquest comentari que vostè ha fet –amb el qual jo ja li avanço que no estic d'acord– sobre la intervenció d'alguna caixa d'estalvi de Catalunya en convertir-se en accionista, fins i tot, de referència, en alguns casos, en grans corporacions empresarials espanyoles. Però això, en tot cas, ho comentaré després.

El president

Gràcies, honorable conseller. El diputat senyor Huguet pot fer rèplica.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, primer, algunes matisacions a les seves indicacions. Home, dir que el compliment de les resolucions està a mans, només, del Govern de Madrid no és veritat. Vostès tenen la clau de votar els seus pressupostos. Si per tres vegades, com Sant Pere, els han negat el que han aprovat, escolti, deixin de votar-los els pressupostos si aquesta qüestió és tan fonamental com sembla que és –i ho és. Perquè transparentar el dèficit fiscal de Catalunya amb relació a l'Estat és la base per canviar el model d'espòli fiscal que hi ha aquí. Per tant, si és això fonamental, vostès en tenen la clau. Primera qüestió.

Segona qüestió. Clar, vostè em surt amb temes de mercat quan jo li constato o, simplement, li assenyalo que la inversió de capitals de l'estalvi català en valors de l'Estat, per si, és pervers. D'acord, la persona privada té dret a posar els seus estalvis on li són més rendibles, però jo denuncio una situació que un Govern, encara que no pugui fer front a aquesta qüestió en concret, hauria d'assumir com una problemàtica i, per tant, intentar buscar altres vies alternatives perquè l'estalvi català no marxés d'aquí, sobretot per finançar dèficits de l'Estat –dèficits de l'Estat, molts cops, fets en contra de Catalunya. Perquè –ho repeteixo– aquest dèficit, molts cops, és per fer inversions en altres llocs, o per fer créixer funcionaris a Madrid, eh? Per tant, quant a aquesta segona qüestió, crec que no es pot barrejar una cosa amb l'altra.

Ja tornant al tema de la interpellació, que és la balança de capitals vinculada amb les caixes. A veure: aquí, assenyalar que, en la Llei de caixes d'estalvi de Catalunya, l'article 2 diu que: «el protectorat públic ha d'actuar d'acord amb els principis següents: estimular les accions legítimes de les caixes d'estalvi encaminades a millorar el nivell social i econòmic en el seu àmbit d'actuació; vigilar que les caixes d'estalvi compleixin llur funció econòmica social». Article 52: «Correspon al Departament d'Economia i Finances aprovar els acords de l'Assemblea general de les caixes d'estalvi relatius a la determinació d'excedents i a llur distribució» –això seria a la part d'obra social, etcètera. I em fa tota la sensació que vostès no han utilitzat la legalitat, el que els permet la Llei.

Tots sabem que hi ha hagut modificacions de lleis de caixes d'estalvi al País Valencià, a Castella - Lleó i a algunes altres comunitats autònomes, en una línia de garantir que la funció social d'aquestes entitats sigui completa. La funció social tant passa per determinar una obra social que estigui vinculada als criteris emanats d'una forma clara i diàfana –no d'una forma difusa, com es fa, fins ara, des de la Generalitat– pel Govern, o –encara seria millor– pel Parlament, que és el que proposem nosaltres, i, fins i tot, també en la part no d'excedents, sinó en la part d'inversió, la política d'algunes comunitats autònomes és de, precisament, fer complir aquests punts de les lleis, la qual cosa implica

que les caixes han d'actuar, precisament, com a dinamitzadores de l'economia productiva i de fer front als grans reptes d'infraestructures que tenen les comunitats autònomes on estan implantades aquestes caixes, fins al punt que, fins i tot, algunes d'aquestes modificacions de llei obliguen, també, les caixes que no tenen la seu social a la pròpia comunitat autònoma, però que hi actuen.

Per tant, jo crec que hi ha una deixadesa d'actuació, d'exercir la sobirania que tenen –per tant, difícilment, de vegades, són creïbles els seus discursos filosobiranistes, quan no estan exercint la part de sobirania que els pertoca en temes tan clau i essencials com és el tema de l'estalvi a Catalunya. I, quan mirem algun estatut d'alguna de les principals caixes d'aquí i veiem que diuen, també, que les inversions s'han de centrar a augmentar el benestar i la riquesa de la zona d'influència i, després, veiem l'actuació pràctica, veiem que això no quadra. Per tant, alguna cosa s'haurà de fer, senyor conseller, perquè, sense ser ultraradicals ni utòpics, seguint l'exemple d'altres comunitats autònomes, hi hagi una intervenció sobre –a la que tenen dret vostès, Estatut en mà– la política de les caixes d'estalvi, especialment de les grans, que són les que, de fet, comporten una fuga de capital més negatiu per a Catalunya. Estem, doncs, en si hi ha voluntat política perquè aquestes entitats de funció pública siguin, realment, de funció pública; si aquestes entitats han de tenir un canvi en la representativitat que, d'alguna manera, assegurí aquesta funció, perquè, possiblement, el problema és, també, de composició –és una altra cosa que caldria, potser, replantejar.

I, finalment, si és que el model que tenen vostès, en definitiva, és un model de crear un desenvolupament autocentrat –al màxim d'autocentrat i, per tant, utilitzant els recursos propis– o és un model de dependència que passa per ser lliberals –en el mal sentit de la paraula– i deixar fer, deixar passar en un tema cabdal com és l'ús que es fa de l'estalvi català.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Huguet. Per contestar la rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Bé, senyor Huguet, vostè diu: «Nosaltres som clau per votar els pressupostos i, per tant, doncs, tenim la clau perquè, si no es publiquen les balances fiscals, doncs, caigui el Govern». Ha vingut a dir això. Doncs, bé, ja sabem quines són les seves receptes i quines són les seves formes de pensar i, probablement, d'actuar, si fos el cas, però no és la nostra manera d'actuar, i aquesta, evidentment, és una diferència substancial, no? Nosaltres, tot i que, aquestes balances fiscals, que ja li he dit, a més a més, que estan publicades... Fixi-s'hi vostè: el seu raonament és –després de la meua intervenció– que, per unes balances fiscals que estan publicades, vostè faria caure un govern. Això no lliga, senyor Huguet. En tot cas, no lliga amb la nostra forma de fer, des de fa moltíssim

temps, que no canviarem ara. Nosaltres entenem que votar, si es pot, si es té capacitat d'influència suficient a favor d'uns pressupostos generals, és una bona eina al servei de tothom –al servei de l'empresa, al servei de l'economia, al servei de la creació d'ocupació– que no es pot trencar, fins i tot, encara que es plantegin temes importants, si el que no hi ha és una situació, diguem-ne, de crisi, també, important. Una altra cosa és que es pugui influir en el fet que aquests pressupostos siguin d'una manera o siguin d'una altra, que tinguin més diners per a això o menys diners per a allò, que tinguin més atenció a Catalunya o menys atenció a Catalunya. Això és diferent. Però, simplement, no votar uns pressupostos generals de l'Estat perquè es pugui donar a conèixer una cosa que, de fet, és coneguda –perquè li torno a dir que està publicada–, a mi em sembla que és una forma diferent de fer i d'entendre la política entre vostès i nosaltres, que és bo que també quedi clara als ulls del país.

Vostè ens diu que ho ha centrat molt en el que són les caixes d'estalvi de Catalunya. Ens diu, bé, que nosaltres, doncs, no hem exercit la sobirania. Jo crec que vostè confon els termes, sincerament –li he de dir així. Perquè, escolti'm: no és que no hàgim exercit la sobirania. La sobirania s'exerceix si es té poder per fer-ho, i, en aquest cas, la tenim. Però la sobirania rau en el poder de fer coses. Una altra cosa és com s'exerceix aquest poder, com s'exerceix. I, aquí, escolti: cada u l'exerceix com pensa que l'ha d'exercir. I aquesta actitud respecte a les caixes d'estalvi forma part d'una actitud general del Govern de la Generalitat, que, segurament, no és la seva, perquè vostè, si tingués això a les seves mans, doncs, seria tremendament intervencionista –ho entenc: *seria tremendament intervencionista*– i faria, potser, una cosa que han fet altres governs autonòmics i que nosaltres refusen de fer –i li ho dic, també, així de clar–, que és fer unes caixes d'estalvi a imatge i semblança del Govern que en aquell moment hi ha en una comunitat. Com? Modificant els òrgans de govern –perquè no ens enganyem, senyor Huguet; això és el que s'ha fet–, modificant l'estructura dels òrgans de govern per poder-hi posar, directament, representants del mateix Govern en els consells d'administració. Això és una operació de presa de control, encara que sigui parcial. I nosaltres, quant a aquesta forma de fer, hi estem en contra. I, com que ja hi estem en contra, no la practiquem a Catalunya. Vostès, probablement, farien una altra cosa –és bo saber-ho–, però nosaltres hi estem en contra i, per tant, no la fem.

Una altra cosa, una altra cosa que volia dir-li: vostè critica que alguna caixa d'estalvis catalana faci grans inversions en el que són grans corporacions empresarials espanyoles. Doncs, nosaltres no –i aquesta és una altra diferència. I per què no ho critiquem? Perquè nosaltres entenem que és bo que alguna entitat financera catalana, com passa arreu del món –en els països, fins i tot, més desenvolupats–, pugui ser una entitat financera que estigui present en aquelles corporacions empresarials que, realment, tenen una dimensió molt important.

Quantes vegades, senyor Huguet, ens hem queixat, tots nosaltres, del dèficit que tenia Catalunya, precisament,

quant a la disponibilitat de grans empreses? Doncs, escolti: avui és molt normal que aquestes grans empreses estiguin situades on estiguin situades, es puguin controlar, totalment o parcialment –en aquest cas, és parcialment–, a través d'instruments propis. I, si hi ha una caixa d'estalvis a Catalunya que té la capacitat suficient i la iniciativa suficient per fer una política en aquesta línia, que és una política d'intervenció clara en aquelles grans corporacions empresarials espanyoles que després tenen una incidència molt important a Catalunya, des del punt de vista de la seva pròpia inversió, de la seva pròpia actuació, del que sigui, a nosaltres, com a país, jo crec que ens convé.

Jo no sé si vostè comparteix aquesta opinió o no. Pel que li he sentit dir en la seva primera intervenció, sembla que no, però nosaltres, en tot cas, pensem el contrari. Nosaltres pensem que això, a Catalunya, li convé; no li convé al Govern de la Generalitat –és igual, això–; li convé al país en el seu conjunt.

Moltes gràcies per la seva atenció; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a garantir un bon funcionament de les institucions i de les relacions polítiques

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre per a garantir un bon funcionament de les institucions i de les relacions polítiques, que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per substanciar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Aquesta interpellació, la varem presentar a finals d'abril, juntament amb un conjunt de mesures parlamentàries arran de la nova onada d'informacions sobre irregularitats que afectaven, presumiblement, forces polítiques i institucions. He dit «nova onada» perquè s'afegia a altres informacions que disposaven i que s'havien tractat en aquesta mateixa cambra.

Vostès recordaran que aquesta legislatura va començar amb un pacte pel pluralisme –que alguns titllaren de quatre contra un–, que va motivar, per primera vegada, que, on no hi havia majoria absoluta, el pluralisme reflectís, també, l'òrgan de govern d'aquesta cambra; que va motivar un inici de distribució més plural, d'institucions que deriven de l'ordenament autonòmic, com és el cas dels senadors, com és el cas del control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i que va motivar un compromís per reformar el Reglament del Parlament de Catalunya i la Llei de mitjans de comunicació, compromisos que no es van poder dur a terme perquè alguns dels signants de l'acord pel pluralisme

varen ser atrets per cants de sirena a responsabilitats, semblava, molt importants al Govern, i, després, decebuts perquè ja es va tancar un bon acord entre el PP i Convergència i Unió, Madrid - Catalunya..., allò va morir.

És intenció de l'interpellant i del seu Grup revifar l'esperit del pacte pel pluralisme també amb aquesta interpellació de, sembla, proximitat a final de legislatura; potser, al final d'etapa, i, com diu algun comentarista, potser, a final de règim.

Podria ser objecte de múltiples consideracions. El senyor Trias, que, molt amablement, serà el conseller encarregat pel Govern de respondre aquesta interpellació, sap que el camp que podríem tocar és d'una extensió enorme. Jo voldria cenyir-me només a quelcom que connecta amb el debat d'ahir, i és quins instruments tenim de debò, de control democràtic, i com i quan el Govern actual s'ha compromès a impulsar-los. No entraré en qüestions que afecten de ple la nostra tasca parlamentària, d'acord amb el Reglament. He dit que, excepte Convergència i Unió, tots els altres grups ens havíem compromès a fer del nostre Reglament un instrument molt més eficaç a la tasca política.

Sí que em referiré a aquells casos que depenen exclusivament de l'Executiu i on, dit suaument, no es facilita el control democràtic. Podria, de nou, estendre'm amb un abast enorme sobre això. Agafo tres exemples –un, el vaig donar ahir, ja. Quan es demana qüestions superprecises al Govern, de control de fiscalitat i transparència, se'ns respon que no ens ho poden donar o que van fent requeriments. Quan es demana –com ho fa el senyor Novella– relació nominal de préstecs i d'imports, se'ns respon, per part del Govern, amb dues xifres. Quan es demana sobre relacions de determinades empreses amb activitats del Govern, se'ns diu que, com que la pregunta no està ben formulada, suposen que només es poden cenyir a un tipus d'informació. Quan es demana sobre relació puntual de crèdits, se'ns respon, mecànicament, vint-i-cinc vegades, pregunta ja resposta en altres situacions. És una pluja constant d'opacitat. Ja no sabem com s'haurien de fer les preguntes. Perquè una pregunta tan senzilla com: «Ens poden donar la relació nominal...», és la relació nominal, no són dues xifres.

Per tant, tenim un Govern que, permeti'm que ho digui, no està molt inclinat a donar informació i transparència, no ja a l'opinió pública, a aquells i a aquelles que estem encarregats, pel sistema democràtic i per l'ordenament autonòmic, a fer la tasca, seguiment i control d'aquest Govern. D'això, se'n diu «opacitat». Per què l'opacitat? Doncs, segurament, perquè hi ha coses a amagar. Perquè, si no, no s'entén. Si, a vostès, els demanen una relació i vostès no la donen, una, dues, tres, dues-centes cinquanta vegades, la pregunta és: per què no la donen? I, si hom grata, troba els motius de l'opacitat.

El senyor Trias, amb tota la seva autoritat, deia, fa pocs dies, que no prejudgem les coses que estan a mans de la justícia. Resulta que, diverses vegades que se'ns ha donat aquesta explicació, la justícia ha fallat molt més enllà que el que aquest Parlament ha votat. Ahir, el senyor Codina feia una argumentació de soliloqui, molt

8454

ben muntada, en contra de les comissions d'investigació. Només va defensar-ne una, la del Banc Central. És clar, és lògic, perquè, quan hom té la majoria absoluta, que ara ja no es té, i es fa votar conclusions que no responen a la realitat, no serveixen. Sant Pere de Torelló i Casinos –dos casos claríssims. La Comissió d'Investigació va votar el contrari del que els fets deien. És com si ara féssim votar per majoria que ara és de nit. La majoria ho podria votar, que ara és de nit.

Sant Pere de Torelló i Casinos porten a sentències judicials, que ja no són investigacions, acusacions; són allò que hi ha més ferm en dret, que és una sentència que diu tot el contrari que el que ha dit la majoria parlamentària en Comissió d'investigació. Clar que no serveix, senyor Codina. Però no és que no serveixi la Comissió d'Investigació, el que no serveix és atrinxer-se a l'opacitat per evitar que s'investigui i es portin les proves. No serveix, per exemple, a la Comissió de Casinos, dir que talons firmats pel comptable de Convergència Democràtica no són proves. Això es va dir a la Comissió de Casinos. És clar, si allò no és prova, deu ser prova, purament i simplement, la mecànica, el corré dels vots. «Que se'ns ha investigat pel dret i per l'inrevés» –recordaran aquestes paraules: maig del 99; a aquesta tribuna, del president de la Generalitat– «i no se'ns ha trobat mai res». Jo sí que, a diferència del senyor Ridao, vull malversar trenta segons d'aquesta intervenció per llegir unes paraules: «Se deduce razonablemente la financiación que recibieron» i se cita dues persones que tenen càrrecs comptables –una ja, dissortadament, traspasada– a Convergència Democràtica. Però el més gruixut ve a continuació, i es diu: «Com que no ha estat tipificat aquest delictu, “el juicio de moralidad”...», doncs, miri, què hi farem: 1.000 milions de pessetes. Però això encara no és el pitjor: poques setmanes després, l'empresa que ha facilitat aquests 1.000 milions de pessetes rep de nou la concessió de les loteries de Catalunya. Per això li deia que l'opacitat, quan es grata –i aquesta és ben senzilla, eh?, de gratar–, dona lloc a troballes bastant dissortades per a ningú que vulgui argumentar que el que pretén l'oposició és, purament i simplement –com es diu allò?–, empastifar, mancar de capacitat política.

A les democràcies parlamentàries, senyor Codina, les comissions d'investigació arriben a bons resultats, i han fet trontollar governs. És clar que sí, això és el control democràtic. «Oh, és que enfronten els grups, les comissions d'investigació!». És clar que sí. Això és el joc democràtic. No fem comissions d'investigació per ballar una sardana tots plegats –jo no crec que ho fem. Això és democràtic. I el *quis custodiet ipsos custodes* és més antic que la democràcia; és, precisament, per veure com es va donant transparència on la prepotència, la condició humana, fins i tot, pot dur a la facilitat d'amagar-se.

Jo li podria fer al Govern actual unes preguntes –molt senzilles. En podria fer seixanta –un centenar, dissortadament. Hi ha alguna relació entre «CNL compra un edifici» i Govern o anteriors governs? Hi ha alguna relació entre la fallida d'un determinat mitjà de comunicació auspicat pel Govern i com s'ha hagut de finançar, després, irregularment? Hi ha alguna relació amb

la desaparició d'expedients a la Conselleria d'Indústria en el tema de Consorci i Turisme. O sigui, podríem, de nou –possiblement–, agredir-nos amb preguntes d'aquest estil. Però, per què tenim aquest actiu de preguntes per respondre al final de legislatura? És responsabilitat de l'oposició o és responsabilitat del Govern? Aquest és el tema. I aquest Govern, fins avui, no ha demostrat el més mínim interès a facilitar aquesta transparència.

El president

Tindrà més temps en la rèplica.

El Sr. Ribó i Massó

Nosaltres tenim un reguitzell de propostes a desenvolupar –evidentment, en una propera legislatura–, i aprofitant, si és que no he d'entrar en altres qüestions, el torn de rèplica, les explicaré, com un compromís que demanaríem, com vam fer al principi de legislatura, a totes les forces parlamentàries, per canviar, si més no, aquesta opacitat avui instal·lada al règim de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Ribó. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de la presidència, el senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

President, senyores i senyors diputats, quan vaig trobar que havia de respondre aquesta interpellació, ja em vaig plantejar quin tipus d'intervenció tindria el diputat, el senyor Ribó. Jo crec que vostè ha dit que és una interpellació que ve del mes d'abril; em sap greu que es substanciï ara, perquè sembla ben bé que sigui oportunista i un moment determinat. És evident que no estic d'acord amb els plantejaments que fa vostè. Jo esperava que aquesta interpellació tingués un to més constructiu; sembla ser que vostè m'anuncia una segona part constructiva, però, normalment, vostè fa aquest tipus d'interpellacions o de situacions que jo crec que plantegen una situació que és absolutament catastrofista, i crec, sincerament, que no va lligada amb la realitat. És a dir, vostè té dret a pensar les coses diferents; vostè té tot el seu dret a tenir aspectes crítics amb el Govern; vostè pot creure que nosaltres cometem errors, que hi pot haver punts millorables, però la veritat és que jo crec que la seva interpellació –i d'una manera legítima– lliga amb una estratègia d'oposició que és una manera d'actuar que, evidentment, no comparteixo, i jo crec, sincerament, que en determinats moments em sembla obsessiva i, a més, a mi em sembla, sincerament, que vostè atribueix la responsabilitat d'unes determinades coses, d'unes determinades mancances o d'unes determinades dificultats a l'Executiu, quan jo, sincerament, crec que no és un problema de l'Executiu. És evident que totes les institucions, els governs, els parlaments s'han de dotar de mecanismes i han de tenir els mecanismes de control que permetin exercir aquest control

i fer les coses amb transparència i amb una situació, jo diria, d'una relació constant entre ells, no?

Això no sempre és fàcil perquè és veritat que els interessos i les voluntats poden ser diferents. És una cosa legítima i, a més, és evident que, dintre d'un Parlament, les relacions del Govern amb l'oposició poden ser unes relacions, doncs, difícils, complexes i, en ocasions, evidentment, els interessos són diferents. És a dir, normalment, un vol desbancar l'altre, no? Però, evidentment, dintre d'aquest plantejament i dintre d'aquesta manera de fer les coses, és evident que nosaltres hauríem de fer un esforç important –entre tots–, que no hauria de tenir –i vostè ho explicava com un exemple de bon funcionament– el quatre contra un, i jo crec que el quatre contra un –com es va dir en aquell moment i que vostè en diu un pacte de pluralisme– no és un bon exemple –no és un bon exemple. Aquest és un exemple d'aquelles coses que comporten altres situacions, no? Una cosa és el pluralisme i una altra cosa és dir: «Escolta'm: anem a posar en dificultat o anem a fer unes coses que, fins i tot des del punt de vista de comprensió, per part de la població, jo crec que són difícils i que, de tota manera, es poden fer i són legítimes». És a dir, en això no hi ha cap tipus de problema, no?

És a dir, si, realment, es vol aprofundir amb mecanismes de control, amb mecanismes democràtics i amb mecanismes que permetin la intervenció del Parlament i que hi hagi una relació amb el Govern, evidentment, els mecanismes per fer-ho no és propiciant els quatre contra un, sinó buscant pactes profunds entre les diferents forces parlamentàries que permetin avançar en aquest difícil camí, perquè no és gens fàcil com es fan les coses. I, a més, jo crec que estem en un moment que és especialment interessant i que la propera legislatura pot ser especialment interessant.

Perquè en les relacions del Govern amb el Parlament i amb els grups de l'oposició, evidentment, hi haurà unes noves tècniques que també s'hauran d'implementar i que suposaran una revolució en la relació entre els diferents grups parlamentaris i el Govern, no?, que és tot el tema de la societat de la informació, que, evidentment, pot donar lloc a unes situacions noves de relació, i que això exigeix, evidentment, un joc clar i unes regles clares, i buscar uns sistemes que donin unes eines que, al mateix temps de ser eficients i eficaces, al mateix temps, també assegurin i donin lloc a aquesta bona relació entre les dues parts.

Vostè va dient que nosaltres tenim una gran opacitat, que tenim coses amagades, i jo li he de dir que estic absolutament en desacord amb això. Vostè es pot basar en la contesta a una pregunta, en una intervenció determinada, en l'actuació d'un departament... Vull dir que, escolti'm, jo crec que no hi ha aquesta opacitat. Jo crec que hi ha hagut la possibilitat que la gent s'informi, que vingui fins i tot als departaments; hem ofert més d'un cop que els diferents grups parlamentaris, si volen consultar una cosa, vinguin al Departament. A mi m'ha passat últimament, amb tot aquest conflicte de l'adjudicació de freqüències, i jo he ofert que es vingui a mirar-ho, amb tota tranquil·litat. I qui diu això diu altres coses.

El que sí que és cert és que, en determinats moments, les peticions que es fan es fan difícils de contestar per la quantitat de coses que es demanen, per la manera com es demanen. I jo sempre, en aquests casos, sempre dic que el diputat que pregunta, el millor que podria fer és posar-se d'acord amb el departament per veure a través de quina via i com demana les coses perquè les hi puguem donar d'una manera clara.

Sincerament, jo crec que aquesta hauria de ser la línia d'actuació que hauríem de prendre tots en el futur, i veure..., escolti'm, jo estic encantat que vostè pugui plantejar seixanta-un punts per millorar les coses, i, si són millorables, li asseguro que els aplicaré. És a dir, vostè parteix d'un punt de vista que jo crec que és absolutament equivocat, i és creure's que el Govern té unes intencions... dolentes, que, sincerament, li puc assegurar que no té.

Jo crec que la voluntat del Govern, sempre, és intentar informar, intentar que les coses vagin a bon port. Sí que sempre es donarà una situació diferent, en canvi, amb el tema que vostè ha tocat de les comissions d'investigació... Perquè sí que és cert, com deia ahir el senyor Codina, que les comissions d'investigació, evidentment, en molts casos –o quasi sempre, i crec que el temps ho demostra–, no coincidirà mai el que decideixen les comissions d'investigació amb la justícia, perquè, evidentment, les comissions d'investigació estan formades per diferents grups polítics que intentaran portar l'aigua al seu camí, i, en canvi, la justícia, hem d'esperar i de desitjar –i és una de les coses que jo crec que s'han de perfeccionar en aquest país– que ha de ser absolutament independent, i ha de prendre les seves decisions. I, per tant, nosaltres l'hem d'acatar en tot moment.

I en el que sí que s'ha d'anar amb cura, i aquest és un fet que nosaltres hem defensat sempre, és que, quan un assumpte està a la justícia, en ocasions, les comissions d'investigació, jo crec que, evidentment, no aporten res de positiu, i, en moltes ocasions, el que poden aportar és un nivell de confusió important. Jo entenc que, en un període de final d'una legislatura, i en un període preelectoral, aquests temes són difícils de tractar, però és evident que jo crec que, a la força, en la propera legislatura, aquests temes s'hauran de tractar, s'haurà d'aprofundir en els temes de Reglament, evidentment, tenint en compte que són temes en els quals s'ha d'entrar amb aquesta voluntat que jo li deia, diferent, del quatre contra un, sinó amb una voluntat de fer les coses perquè un parlament i les relacions d'aquest Parlament amb el Govern puguin funcionar de la millor manera possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Trias, l'oportunisme de calendari –informi's amb el seu portaveu de quines van ser decisions de majoria: Junta de Portaveus, PP, Convergència i Unió,

per ajornar temes fins a la sessió que estem tenint ahir i avui— són vostès. Per tant, el calendari l'han forçat vostès, en aquest tema concret, eh?

Una interpellació, sap perfectament que és un debat que pot anar seguit d'una moció, i jo li avançaré propostes que també poden anar a la Moció, però primer hem d'interpellar i hem d'entrar en el debat. Per tant, no em digui que no és constructiva la interpellació, perquè, per definició, la interpellació és crítica i resposta a la crítica.

Miri, abans d'entrar en les propostes voldria entrar en dues qüestions que vostè m'ha plantejat. Som catastrofistes. I, segona qüestió: «nosaltres no tenim intencions dolentes». Miri, jo no sé si som catastrofistes; el que sí que sé és que la realitat els ha desmentit, i com els deia jo, la realitat és molt tossuda. Vostès han fet votar, a les comissions d'investigació, coses que la realitat ha desmentit; i, si no, demostrí'm el contrari. És veritat o no és veritat, això, en el tema Casinos i en el tema de Sant Pere de Torelló, senyor Trias? Si no és veritat, digui-m'ho. És veritat, o no, que les conclusions d'aquestes comissions d'investigació han quedat desmentides per la realitat? I qui és responsable d'aquesta barbaritat? És clar que hi ha una majoria democràtica! Qui n'és el responsable?

Miri, nosaltres li podríem tornar a fer preguntes. Jo li'n faig una molt precisa. El Govern de què vostè forma part té notícia o no d'una comissió de 210 milions de pessetes, en la compra per part del Govern de l'edifici de l'antiga Corporació Nacional de Leasing? Sí o no? Perquè, és clar, jo li puc fer un reguitzell de preguntes que deriven ja d'elements que estan en seu judicial, negats fins ara en seu parlamentària, i quan tinguem les sentències judicials, com la que ja existeix de Londres, tornarem a fer el mateix —després diré perquè no ho tornarem a fer—, ho tornariem a fer. La realitat ha desmentit el que vostès, parlamentàriament, han defensat.

Miri, jo no entraré mai a dir si són dolents o no són dolents, això és un judici de valors. I, a més, en política poc serveix de dir: aquest és dolent, aquest és bo, no? Em remeto als fets, senyor Trias, perquè és la meva obligació d'activitat parlamentària. Fets que avui estan, en alguns casos, no provats: conclosos i sentenciats!, però que no han derivat en cap responsabilitat política. Hi ha un feix d'articles, de teories, de sentències del Tribunal Constitucional que demostrin que la responsabilitat política no és la judicial. Ja ho sé que el seu Grup insisteix sempre, com ahir va dir el senyor Codina, que quan hi ha investigació judicial no n'hi ha d'haver de parlamentària. Hi va haver un senyor, que no era del seu Grup, sinó que era del PSOE, que es va inventar la famosa frase: «No hay responsabilidad política hasta que no exista responsabilidad judicial», eh? Juan Guerra, i va començar aquí la història dissortada a l'Estat espanyol. En contradicció amb la majoria de democràcies madures d'arreu del món. El fotut és que, tant en aquell cas com en els que estic citant, quan ja hi ha hagut responsabilitat judicial no hi ha hagut responsabilitat política. I vostès continuen instal·lats en això. I això forma part de l'opacitat, i l'opacitat no per a fer dolenteries, no, no, deixem les dolenteries, per amagar coses que després, potser en aquest Parlament, no for-

men res més que part del *Diari de Sessions*, però és que en els tribunals formen part de sentències, senyor Trias. O negui-m'ho.

Si jo estic fent catastrofisme, si estic intentant empastifar, digui-m'ho, digui: «Tot el que vostè ha dit sobre aquest cas és mentida», però haurà d'anar a recórrer també als tribunals, aleshores, si és mentida. Si és que ens creiem la justícia, és clar, si no és que creiem que la justícia el que pretén és empastifar.

Miri, nosaltres vam fer unes propostes a l'inici de legislatura. Vostè ha dit: «No, no era un bon exemple, això». Clar que no, era millor furar senadors a Esquerra Republicana, posem per cas. Com havien fet en la legislatura anterior, era molt millor, és clar. Ells tenien majoria absoluta, el pluralisme el feia anar com volien vostès. I, si tocava per proporció —sistema de quocient—, el repartiment de senadors a un grup parlamentari i a vostès no els interessava, castigaven sense senador el Grup Parlamentari. Això és molt millor. Clar que no era un bon exemple, perquè quan la ciutadania va distribuir molt més el poder en aquesta cambra vam introduir més pluralisme. Jo entenc que vostès diguin que no era bo. Clar que no era bo, i, per això, no tenen la presidència del Parlament, senyor Trias. I, per això, estan en minoria en aquest organisme que tinc darrere meu. Però no perquè ho vulguem nosaltres, perquè ho va voler la ciutadania de Catalunya. No diguin que no era un bon exemple. Vam traduir, vam començar a traduir a les institucions el que ens havia donat la ciutadania. Diu: «No, no és un bon exemple, això». Clar que no ho és, perquè estaven massa acostumats que amb la majoria absoluta feien passar el clau per la cabota.

Senyor Trias, nosaltres agraïm molt el que acaba de dir: «noves tècniques i revolució», encara que fa molts anys que l'Internet el fem servir; no pas per entrar a les conselleries de la Generalitat, que no podem, ja és divertit, eh? Podem arribar a, pràcticament, tot el món, tota la Terra amb Internet, des de Chiapas, a la selva lacandona, fins a qualsevol universitat, i no podem entrar, com a diputats i diputades, a informació del nostre Govern. I agraeixo això que proposa —també ho proposem nosaltres—, i dependrà de qui guanyi, que serà qui més posarà al davant, en les properes eleccions, d'introduir aquestes tècniques. Vostè n'ha dit «revolució», però, miri, és cert que hem d'anar a revisar el Reglament del Parlament de Catalunya, en aquest sentit; ho vam proposar a principis de legislatura i m'alegro de coincidir...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ribó i Massó

Acabo, senyor president. M'alegro de coincidir al final de legislatura ara amb vostè, al final, eh?, però que vostès ho van escapar quan van aconseguir tancar el pacte amb el PP, març del 96. Poc va durar aquest tema. M'alegro que ara ho torni a dir; me n'alegro moltíssim. I veurem qui tindrà la responsabilitat de Govern, que agafarà aquest guant per continuar-ho. Hi ha molts altres apartats que afecten el pluralisme, no només al

Reglament, sinó a la forma de respondre al Govern, a la forma d'informació...

El president

S'ha exhaurit el minut i mig.

El Sr. Ribó i Massó

Miri, senyor conseller, nosaltres el que sí que podem garantir-li és que les comissions d'investigació arreu del món funcionen, i també li podem garantir que molts dels fets que avui han tornat a sortir i continuaran sortint farem tot el possible perquè la propera legislatura ja no surtin, perquè formin part de l'oposició i ja no caldrà investigar-los parlamentàriament.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Senyor president, senyores i senyors diputats, és evident que jo faré el possible perquè continuem en el Govern, i, per tant, en aquest punt ja és el primer punt en què discrepem profundament, no? Però estiguem on estiguem, nosaltres continuem amb la nostra actitud de sempre, no?, que jo crec que és una actitud responsable, una actitud constructiva i una actitud d'intentar que les nostres institucions funcionin, funcionin bé i vagin endavant, amb dificultats. Que vostè pot dir: «Escolti, és que hi ha dificultats». És evident que sempre en aquest tipus de temes hi ha dificultats, totes les coses es poden millorar i poden fer que les coses vagin endavant, no?

Sí que és catastrofista vostè, sempre té el costum d'explicar les coses amb un cert to catastrofista. Hi ha cops que, fins i tot, el fons no és així, però la forma és així. I aquest..., escolti'm, aquesta és una cosa que a vostè li passa, i vostè fa aquest tipus de coses, no? Escolti'm, això és així, no? Fa preguntes, fa uns plantejaments, unes preguntes que, fins i tot, escolti'm, jo crec que són absolutament ridícules i que es fan de cara a la tribuna, i diu: «Escoltin, vostès, el Govern tenia coneixement d'una comissió...?». Home, com vol que tinguem coneixement d'una comissió? Com vol que tinguem coneixement d'una comissió? Vull dir que són preguntes d'aquestes que es fan, i es fan, és veritat, per crear un ambient i per crear una certa sensació estranya, no? I vostè ha començat la interpellació i ha dit. «Escolti'm, de totes maneres, hi haurà una segona part en què faré un conjunt de propostes.» I bé, vostè ha caigut en la trampa de no fer les propostes, perquè al que a vostè li interessa, no?, el plantejament que a vostè li interessava en aquesta interpellació no era acabar plantejant unes propostes, sinó que el que a vostè li interessava amb aquesta interpellació era crear aquesta situació, que és aquesta situació confosa, en què tot està embolicat i en què tot és complicat i tot és difícil, no? I llavors, en aquest punt, és quan les coses no funcionen bé, no?

Escolti'm, nosaltres el quatre contra un... No va ser un aspecte que ens preocupés que el president del Parla-

ment fos el senyor Reventós, al qual tinc una gran simpatia, no? (*Rialles.*) És que jo crec que són aquest tipus de pactes il·lògics, que es fan només des d'un punt de vista d'una certa visceralitat o d'un determinat moment per fer sentir unes coses... No, perquè jo crec que en ocasions es fan actuacions des del punt de vista polític que, fins i tot, són difícils d'explicar des d'un punt de vista ideològic per part d'alguns grups, no? I aquest fet es va donar, i jo crec que no es va continuar donant aquest fet per moltes raons, no perquè hi hagués un pacte PP - Convergència; no és cert. Tots vostès saben que era un acord, el quatre contra un, que era impossible continuar-lo mantenint cada un d'aquests grups durant més temps del que es va mantenir, perquè, realment, les forces d'aquests quatre eren absolutament diferents i amb uns plantejaments ideològics tan diferents que hauria sigut impossible mantenir aquest quatre contra un constantment.

En el que sí que jo insisteixo i continuaré oferint de cara a la propera legislatura és aquesta voluntat d'acord, però aquesta voluntat d'acord amb aquest aspecte diferent, que és aquest aspecte de diàleg, d'entendre's i de jugar a fer uns plantejaments –jo crec– molt més oberts, molt més oberts que aquest plantejament del 4 contra 1, sinó que és d'acords entre partits, entre els diferents grups per intentar que el Parlament i les relacions del Parlament amb el Govern siguin cada cop més transparents i que, a més, permetin un autèntic control. Però, evidentment, no em trobarà mai a favor quan el que hi hagi és una certa voluntat –que jo crec que és equivocada– de donar segons quina imatge pública a través d'afirmacions que no sempre són demostrables.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Trias.

Es suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre els governs locals a Catalunya

Substanciarem el dissetè punt de l'ordre del dia, és a dir, la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel

procediment d'urgència, sobre els governs locals a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Mir, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, al llarg d'aquest Ple jo recordo que ahir, en diverses ocasions, i avui aquest matí també, alguns diputats i algun conseller –alguns diputats del Grup de la majoria, alguns diputats dels seus socis del Grup Popular, algun conseller– han fet servir sovint l'argument o l'excusa de dir «ara no toca», «ara estem a final de legislatura», «ara no hi ha oportunitat» per oposar-se a algunes de les iniciatives de l'oposició. Espero, senyor conseller, que no em surti també amb aquest argument. Jo sóc perfectament conscient que estem a prop del final de legislatura i que potser és difícil fer lleis importants, però crec que sí que toca i, probablement, toca més ara que mai. És probablement ara el millor moment per parlar de la política de la Generalitat envers els ajuntaments.

No és que plantegem aquesta interpellació ara perquè l'havíem presentat fa no sé quants mesos: l'hem presentat ara deliberadament com a interpellació d'urgència perquè ens semblava oportú que, després de les eleccions municipals i a pocs dies de la constitució dels nous ajuntaments, és bo fer repàs, fer una valoració de quina és la política de la Generalitat envers els ajuntaments i de com veiem, uns i altres, que s'hauria d'enfocar aquesta qüestió.

Fa poc més de dues setmanes hi han hagut unes eleccions municipals que el que han fet, en definitiva, és accentuar el que ha estat una constant des de l'any 79, és a dir, la confiança majoritària que li mereix l'esquerra, a la nostra societat, per governar els ajuntaments. En aquestes passades eleccions, per exemple, Convergència i Unió sumava arreu de Catalunya 773.000 vots; el PSC, 1.089.000. Si sumem per un costat Convergència i Unió i el PP, veiem com el centredreta sumava 1.092.000 vots. Si sumem, per una altra banda, PSC, Iniciativa, Esquerra Republicana, el centreesquerra sumaria un milió i mig, és a dir, més d'un 50% més o un 50% més de vots. En base a aquests resultats, a partir del dissabte que ve tindrem uns ajuntaments nous, uns ajuntaments profundament renovats, uns ajuntaments amb noves il·lusions i amb noves ganes de fer coses. I creiem, per tant, que és un bon moment, és un moment oportú per interrogar-nos en aquest Parlament sobre què és el que millor es podria fer des de la Generalitat per facilitar i potenciar la tasca d'aquests nous governs locals.

Senyor conseller, s'ha fixat en el plantejament? Ho tornaré a repetir: és un moment oportú –ho repeteixo– per interrogar-nos sobre què és el millor que es pot fer des de la Generalitat per facilitar i potenciar la tasca d'aquests nous governs locals. I ho repeteixo, poso èmfasi en aquesta frase, perquè no crec que hagi estat precisament aquesta l'orientació política del seu Govern envers els ajuntaments. No dic res de nou si sostinc que, per contra, l'orientació política del Govern de la Generalitat envers els governs locals s'ha caracterit-

zat, normalment, per la desconfiança, el recel, la laminació de competències i de recursos i, sovint, la interferència política.

Podem veure alguns exemples. Per començar, potser en el bloc més important hi podríem posar tot el paquet de la legislació de règim local. Fa dotze anys es va aprovar una legislació de règim local, les quatre lleis d'organització territorial –les LOT–, que són unes lleis que, malgrat els dotze anys que han passat –els dotze anys de vigència–, no han estat capaces de convèncer: són lleis permanentment qüestionades; són lleis que han creat institucions permanentment qüestionades; són lleis que no han resolt –al contrari, han servit per complicar– els problemes de govern a l'àrea metropolitana de Barcelona; són lleis que han creat unes entitats noves, uns consells comarcals que, dotze anys després de la seva creació, amb prou feines han sortit de la virtualitat –de la virtualitat competencial, de la virtualitat financera–; uns consells comarcals que, per cert, probablement els podran servir d'aquí dos o tres setmanes per intentar donar el missatge que han guanyat les eleccions locals.

Aquest és un altre dels contrasentits d'aquesta legislació. Fa un moment posava de manifest com l'esquerra ha obtingut més del 50% més de vots que la dreta en les darreres eleccions municipals. Doncs, bé, malgrat això, Convergència i Unió tindrà majoria absoluta a vint-i-sis consells comarcals i majoria relativa a vuit més. L'esquerra té majoria de vots a gairebé la meitat de les comarques, concretament, a divuit comarques de les quaranta –deixem de banda la Val d'Aran–, i, en canvi, només té majoria a sis consells comarcals. És un contrasentit sagnant que prové des de fa dotze anys, que no han estat capaços de justificar i que jo penso que ningú entén. S'ha parlat a vegades que potser sí que valdria la pena revisar aquesta legislació. Han fet alguna cosa en els últims dotze anys per revisar-la? No em consta.

Altres exemples d'aquesta política de desconfiança, de recel, de laminació envers el govern local. La manca de suport de compromís econòmic de la Generalitat amb els ajuntaments i amb els consells comarcals. S'ha dit moltes vegades, cada any: «Quan discutim els pressupostos en parlem.» Ahir mateix, en ocasió de la presentació d'una proposició de llei, insistíem en aquest tema. És ridícul el que la Generalitat consigna en els seus pressupostos amb destinació als ajuntaments i altres entitats locals.

Altres exemples: l'orientació tremendament antimunicipalista de gairebé tots els projectes de llei que presenten des del Govern a aquest Parlament. Repassant molt ràpidament algunes de les lleis importants que hem aprovat en aquesta legislatura: Llei d'intervenció integral en l'administració ambiental; Llei d'equipaments comercials; legislació de serveis socials; Projecte de llei de salut pública, que està ara en fase de tramitació..., són lleis en les quals, sistemàticament, hi ha hagut l'oposició terminant, des del món municipal, i no únicament des dels ajuntaments governats per l'esquerra, sinó moltes vegades també des d'ajuntaments governats per Convergència i Unió, per entendre que en aquestes lleis s'ignoraven, es menystenien les competències dels ajuntaments.

Més exemples d'aquesta actitud de menysteniment envers els ajuntaments, envers els governs locals: hem pogut comprovar, en el decurs de la darrera campanya electoral i del temps immediatament anterior a aquesta, com s'han donat diversos casos d'utilització barroera de serveis determinats de la Generalitat –per exemple, serveis d'Urbanisme a Lleida, a les Preses, a alguns altres ajuntaments–, d'utilitzar aquests serveis per crear conflicte a ajuntaments governats per partits de l'oposició en aquest Parlament.

I potser per acabar, el *súmmum* –podríem dir– dels despropòsits: si no es modifica l'ordre del dia d'aquest Ple, la propera interpellació la presenta el Grup de la majoria i es titula «Política de relacions del Departament de Benestar Social amb els ajuntaments». Primer, on s'ha vist que el Grup de la majoria utilitzi la via de la interpellació, que és una via de crítica al Govern? És que potser el Grup de la majoria ha perdut la confiança en el conseller de Benestar Social? No ho crec. (*Remor de veus.*) Jo m'imagino que deuen voler utilitzar aquesta via, no per criticar el Govern –que és per al que serveixen les interpellacions–, sinó per criticar els ajuntaments. (*Remor de veus.*) Jo entenc que després de les últimes eleccions es deuen haver quedat en quadre i potser volen utilitzar aquesta cambra per fer oposició als governs municipals, però algun regidor els deu quedar a l'Ajuntament de Barcelona, per si tenen problemes amb el Govern, amb la política que fa el Govern de la ciutat de Barcelona, per anar a fer oposició allà, i no per utilitzar barroerament aquesta cambra per fer oposició a governs que estan fora d'aquí. (*Forta remor de veus.*) És una mostra més..., és una mostra més...

El president

Per favor, guardin silenci, si us plau. Guardin silenci.

El Sr. Mir i Bagó

És una mostra més d'aquesta utilització...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. Tindrà temps per a la rèplica.

El Sr. Mir i Bagó

Vint segons d'intervenció.

El president

Vinga, vint segons.

El Sr. Mir i Bagó

És una mostra més d'aquesta actitud de recel, de desconfiança envers els ajuntaments. Aquesta és l'actitud que ha caracteritzat fins ara el Govern, i el que nosaltres ens interroguem és fins a quin punt, després del resultat d'aquestes eleccions, si no s'hauran plantejat vostès canviar de rumb i intentar construir un discurs i una política més positiva. Res més.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a la resposta el conseller honorable Xavier Pomés. (*Remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau, uns i altres.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Mir, el primer que em correspon amb justícia de fer és agrair-li la iniciativa. I, per tant, miri, em sembla molt bé i, a més, toca. Perquè, a més, em permet fer diverses coses, no? I potser, si vol, fins i tot una mica una... –estem al final de la legislatura, eh?, com es diria en castellà, *¿qué duda cabe?*–, de fer una mica un balanç. I, de fet, també deixi'm dir-li-ho, m'hauria agradat sol·licitar la compareixença en sessió informativa, però la proximitat dels comicis electorals em va obligar a un replantejament, entre altres coses, per no ser acusat d'electoralisme. Per tant, miri, primera coincidència –malauradament única– amb el Grup Socialista i el Govern quant a l'oportunitat de tenir aquest debat avui a la cambra. La resta em sembla que són diferències; diferències de concepte i politicoideològiques –i espero que tots entenguin que legítimes.

Primera qüestió: vostè em barreja peres amb margarides. Les dues coses del regne vegetal, però una és comestible; l'altra, normalment, no. Perquè, clar, si vostè em suma només vots, doncs, li pot sortir un resultat espectacular. Si vostè em suma nombre d'alcaldis, les coses canvien. I les coses canvien, curiosament –fixi's hi bé–, d'un principi polític. Vostès, el seu Grup –continuo dient que de forma legítima–, sempre han volgut contraposar i han volgut dir que hi ha un enfrontament entre Generalitat i grans municipis, sobretot de la conurbació de Barcelona. I és evident que la política del Govern de la Generalitat i del Grup que la sustenta ha sigut d'intentar mantenir, preservar, un equilibri territorial a Catalunya i, per tant, amb tot un seguit de mesures que van, en primer lloc, a garantir la supervivència, la subsistència i el desenvolupament dels nuclis petits.

I deixi'm dir-li una altra cosa: tinc la sensació que vostès tenen una certa contradicció. Determinats especialistes, quan ens avisen i ens diuen que al 2020 existeix la possibilitat que més del 90% de la població s'hagi desplaçat a grans conurbacions urbanes –per entendre'ns, al que ara consideràvem el gran Tòquio o el gran Mèxic, districte federal–, vostès són els primers a posar el crit al cel. Però, per contra, les seves actuacions són anar a tornar a recrear la gran corporació metropolitana al voltant de Barcelona i la seva conurbació. I això em sembla –hi insisteixo– un plantejament polític legítim, però, en qualsevol cas, que no participa, en aquest moment, del Govern de la Generalitat.

Dit això, per la resta, doncs, tornem una mica al de sempre, al que li deia abans de començar la meua intervenció: que potser faríem un *déjà-vu*. Vostè torna a dir que el Govern de la Generalitat no ajuda econòmica-

8460

ment els municipis –de moment no li he sentit parlar de la paraula «sectarisme»; no sé si m'ho dirà a la rèplica, suposo.

En qualsevol cas, miri, sectarisme. Anem amb dades, perquè ara, vostès, els socialistes, dona la sensació que fan una estratègia de fum. Ho difuminen tot molt, diuen dues o tres frases, evidentment i mediàticament impactants, des que: «Catalunya va restreta» fins a altres com aquestes. Però jo li contestaré amb dades.

Municipi de Lleida. Inversions a càrrec de l'Ajuntament, 4.333 milions de pessetes; a càrrec de la Generalitat, 15.404. (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

El conseller de Governació

Girona. Inversions a càrrec de l'Ajuntament, 2.195 milions; a càrrec de la Generalitat, 5.530.

Badalona; a càrrec de l'Ajuntament, 1.229; a càrrec de la Generalitat, 10.994.

L'Hospitalet de Llobregat; a càrrec de l'Ajuntament, 5.192 milions de pessetes; a càrrec de la Generalitat, 11.932.

Granollers. Inversions a càrrec de l'Ajuntament, 1.262; a càrrec de la Generalitat, 5.280.

Mataró. A càrrec de l'Ajuntament, 2.970; a càrrec de la Generalitat, 7.159 –per cert, no hi poso els 2.170 milions de l'hospital comarcal.

Per tant, si vostè em parla del PUOSC, veurà que, respecte a aquestes xifres que li he donat, els PUOSC no és un barem indicador del grau d'inversió de la Generalitat en els municipis i en el món local –és menys del 15%–, sinó que el PUOSC és un instrument que ens hem dotat, precisament, pel que en més d'una vegada li he dit és fer una veritable política de reequilibri territorial: per garantir a tots els ciutadans, visquin o no on visquin, tinguin el nivell de prestacions que tinguin, que sigui equiparable amb serveis. I no s'estranyi, doncs, si s'afavoreix els municipis petits, en termes relatius, respecte als grans municipis, perquè aquesta és, precisament, la seva finalitat. I per cert, amb tota transparència, a través de la Comissió de Govern Local, fent que totes les seves assignacions puguin passar per aquí, també com la resta de projectes i decrets –com la resta de projectes, decrets lleis o lleis– que passen per la Comissió de Govern Local.

Per tant, jo mantinc, sostinc i continuaré defensant que aquí darrere no hi ha cap sectarisme, que aquí darrere no hi ha cap situació de greuge, sinó que hi ha, purament, simplement i transparentment, política de reequilibri territorial, de defensa d'aquests 600-700 i escaig municipis que tenen menys de 5.000 habitants, en alguns casos menys de 1.500 habitants. I que tots diem –i ens n'emplenem la boca– que els hem de preservar, i que tots diem, sobretot quan hi ha un incendi forestal com va passar malauradament l'estiu passat, que això en part és perquè no s'ajuda prou aquests municipis. I això també ho diuen vostès i, si no, mirin

el *Diari de Sessions*. I que el que s'ha de fer és fixar la gent en el territori, amb ajuts. I nosaltres, des de Governació, pretenem fer això, com altres departaments de la Generalitat, també amb les seves inversions, és el que estan fent.

Per tant, contraposar-me als vots del que és la zona metropolitana de Barcelona, dins del conjunt general, és fer..., miri, és jugar al solitari i fer tramples.

Per tant, jo crec que està perfectament clar quina és la política. I està perfectament transparent i està perfectament explicada, i està perfectament, jo diria que mostrada, sense cap mena de subterfugi, sense cap mena de desconfiança, sense cap mena de qüestió antimunicipalista. Perquè, és clar, la Generalitat és antimunicipalista i, ja està, ja hem fet la frase –algun diari podrà tenir el seu titular–, després les xifres diuen altres coses. Per què? Perquè escolti, jo crec que no hi haurà cap ciutadà de Catalunya, cap ni un, que no digui que en els darrers deu anys els ajuntaments han millorat molt. Per cert, no gràcies a la Generalitat només, *només*, però sí també gràcies a la Generalitat. Perquè, si no, determinades inversions, no existirien.

Per cert, en aquestes xifres que li he donat abans no li he posat, per exemple, ni la Junta d'Aigües, ni la Junta de Sanejament, ni cap d'aquestes coses que podrien –entre cometes– «inflar» aquestes xifres.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Estic d'acord que està perfectament clara quina és la política del Govern de la Generalitat envers els ajuntaments. Ha llegit una llarga llista d'inversions. La Generalitat inverteix en els municipis. Home, és que, si no, què faria amb els diners? Els llençaria al mar? Si s'inverteix a Catalunya, es deu d'haver d'invertir en algun lloc que estigui a la jurisdicció d'algun ajuntament, d'algun municipi, perquè tot el mapa està ple de municipis. És normal que inverteixi en els municipis. Jo no estic dient que vostès no inverteixen en els municipis –faltaria més! El que estic dient és que no ajuden els ajuntaments, que és una cosa diferent.

Vostès van a la seva, en els municipis, fan les seves inversions. Decideixen, per exemple, com invertiran en el transport públic, urbà, de Barcelona, al marge de la voluntat de l'Ajuntament, per exemple. Aquesta no és manera d'invertir en una lògica de col·laboració institucional, que és el que estem reclamant nosaltres.

I no m'estic referint a greuges comparatius de les grans ciutats i les zones rurals. Vostè, senyor conseller, a la rèplica li deu venir bé –o tenia preparat– contestar-me amb aquest discurs, però jo en cap moment m'he referit a cap greuge comparatiu amb les zones urbanes, respecte a les zones rurals –en absolut. Ens preocupen, tant o més que a vostès, els problemes dels petits municipis.

I la política sectària —ja que vostè m'ho ha demanat, faré servir l'adjectiu—, o de laminació, o de menysteniment que segueixen amb els ajuntaments, la segueixen —ho he de reconèixer— amb un tracte no discriminatori, tant a les ciutats com en els pobles. L'únic tracte discriminatori és en funció de qui governa.

Ahir, per exemple, el nostre company, el diputat senyor Piella, posava de manifest l'actitud, absolutament incomprensible —i que suposo que després en una interpellació del seu Grup, doncs, s'alabarà moltíssim—, de menysteniment dels ajuntaments pel que fa a la política d'inversions en matèria de geriàtrics, per part del Departament de Benestar Social, a la Cerdanya. És ben rural, suposo. I el problema en el fons és el mateix: excusar-se a no complir les responsabilitats del Departament, en una suposada obligació municipal, absolutament inexistent —aquesta obligació no hi és, enlloc—, que els ajuntaments han d'aportar els solars perquè es construeixin els geriàtrics. I si els ajuntaments no ho fan, doncs llavors es posen anuncis a la premsa i es fa una campanya política en contra d'aquests governs municipals. Això ho vam veure a Barcelona, però el mateix problema també es planteja no únicament a Barcelona, també es planteja a la Cerdanya, pel que podem veure ahir en les paraules, a la denúncia, del diputat senyor Piella, i que el conseller va donar la impressió que compartia el fet, és a dir, el conseller anava dient: «No, escolti, nosaltres no fem la residència perquè l'ajuntament no ens dona els terrenys». Bé, escolti'm, això és excusa de mal pagador. L'ajuntament no té cap obligació de donar aquests terrenys. L'única obligació que tenen els ajuntaments de donar terrenys és per a la construcció d'escoles públiques, i tots els departaments de la Generalitat fan el xantatge —que penso que no mereix altre qualificatiu— d'exigir el terreny municipal per fer escoles, per fer presons, per fer centres de salut, per fer geriàtrics, per fer qualsevol tipus d'equipament.

En comptes de la política de col·laboració —que és el que nosaltres reclamem—, en comptes de la política d'entesa, vostès vénen amb la política de confrontació, amb la política de menysteniment dels governs municipals.

Miri, senyor conseller, després de les últimes eleccions, durant uns dies hem vist com diversos dirigents del seu partit intentaven explicar-se la davallada electoral de Convergència i Unió, i hem sentit l'argument del «aquí no ha passat res» —que deia el senyor Esteve— i també parlar de la crítica passiva, si no recordo malament, del senyor Pujol.

Miri, si m'ho permet, m'agradaria contribuir a intentar trobar alguna explicació, i ajudar-los perquè facin un millor paper d'aquí a quatre anys. Han perdut confiança de molts electors perquè els ciutadans perceben clarament que vostès no creuen en els governs locals. Vostès no s'estimen prou els governs locals. I això, els ciutadans, ho perceben. No hi ha l'ambició de fer de l'ajuntament una institució important, amb empena, que defensi, enfrontant-se amb qui faci falta, els interessos de la població. I això és conseqüència d'aquesta política constantment conflictiva de menysteniment del paper dels ajuntaments. No únicament perjudica els

ajuntaments aquesta política, no únicament resten als equips de govern local possibilitat de desenvolupar les seves funcions, sinó també, en els fons, penso que perjudica la imatge que vostès tenen davant dels ciutadans a l'hora d'assumir responsabilitats de govern local.

El president

Senyor...

El Sr. Mir i Bagó

Penso —i acabo, ja, senyor president, si m'ho permet—, penso que seria bo que, de cara al futur, es replantegessin a fons aquesta política i penso que els podrem convidar —encara que sigui, i així ho esperem, des de responsabilitats de govern— a construir una legislació i una política, basada en la confiança i en la col·laboració envers els ajuntaments.

Res més, moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Governació

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor diputat, ja veig que aquí cada u fa el seu paper. Vostè avui havia de «celebrar» —entre cometes— els resultats electorals del Grup Socialista.

Si fos certa la seva afirmació —rigorosament certa— que el resultat de determinades situacions són fruit d'aquest enfrontament, d'aquest menysteniment de la Generalitat envers els governs locals, algunes alcaldies socialistes que s'han perdut i que han passat a mans convergents deixarien de tenir potser un sentit. A veure, i no és una —que seria l'excepció que confirmaria la regla—, ni dues, ni tres, i algunes, per cert, bastant sorprenentment.

Però, miri, jo no vull entrar en el debat aquest a què vostè em vol portar, que si els resultats... I escolti, li agraeixo el seu oferiment perquè d'aquí a quatre anys ho fem millor, però em fa por que això és l'«abraçada de l'ós».

Jo vull tornar una mica en la línia que més o menys saben que em caracteritza, que és una línia més cartesiana i, per tant, novament de dades. No d'aquesta difusió, així de fum: sectarisme, menysteniment dels ajuntaments, segons el seu color polític.

Pla d'obres i serveis. Província de Barcelona. Què han rebut els ajuntaments, governats pel Partit Socialista, del total de les quantitats demanades? El 31,42% de la quantitat globalment sol·licitada. Què han rebut els ajuntaments d'Iniciativa? El 43,27%. Els de Convergència: 28,48. Hauré de preocupar-me per si em «pen-tinen» els del meu Grup.

Província de Tarragona. Ajuntaments d'Esquerra Republicana, el 54,98% del que han sol·licitat. Els socialistes, el 38,12% del que han sol·licitat. I els de Convergència, el 36,64.

Província de Lleida. El Partit Socialista, el 37,26; els de Convergència, 35,65.

Dades, senyor Mir: dades, xifres, percentatges, números. Això és el que vostè m'havia de posar sobre el pupitre; no, paraules; no, frases prefabricades i, en el meu cas, estereotipades.

I una altra cosa –i això a títol personal. Vostè digui el que vulgui de la política del Govern de la Generalitat, del Grup de la majoria, però no acusi mai de xantatge, perquè això és un delictes i, per tant, hauria de denunciar-ho davant del jutjat. Si no, si sap que es produeix un xantatge i no ho denuncia, vostè prevarica. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de relacions del Departament de Benestar Social amb els ajuntaments de Catalunya

El divuitè punt de l'ordre del dia és interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de relacions del Departament de Benestar Social amb els ajuntaments de Catalunya. Presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Hinojosa.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa un quant temps que em moc per la vida parlamentària i mai m'havia trobat que consumís algun membre de l'oposició un torn en contra d'una interpellació que encara no s'havia substanciat.

No solament un torn en contra, sinó el qüestionament del dret del Grup que dona suport al Govern per presentar interpellacions. Tots els parlaments del món i tots els reglaments del món, senyor Mir, permeten..., no permeten, donen una quota d'interpellacions al Grup que dona suport al Govern. Que a vegades, per gentilesa parlamentària, no l'utilitzen perquè l'oposició tingui més espai de temps per criticar i controlar el Govern, però està en el perfecte, legítim, dret el Grup de la majoria de presentar tantes interpellacions com el Reglament li permet.

Però aquesta no seria la qüestió fonamental, sinó –espero que després no demani la paraula per allusions, perquè vostè ha estat alludint tota l'estona la meua intenció d'interpellar. Dic que aquesta no seria el pitjor, sinó que vostè utilitza una interpellació per criticar una suposada posició del meu Grup; cosa inaudita.

Faig aquesta interpellació, senyor conseller, en concret, perquè hi ha aquesta crítica d'antimunicipalisme. I la

faig des del convenciment que avui podem fer un debat intentant clarificar conceptes i qüestions; cosa impossible, perquè el grup de la majoria..., majoritari ha abandonat la sala, en un gest de menyspreu del Grup Parlamentari que té ús de la paraula. Cosa també inaudita perquè, com podran aprendre si no van a classe? Com podran prendre nota si no estan i escolten el que se'ls ha de dir? És la pitjor manera de fer política; cosa que no aconsello que faci mai el meu Grup. Jo tindria vertadera vergonya aliena, si això es fes des dels escons del meu Grup.

Miri, senyor conseller, intentem, si és possible, aclarir algunes coses. És veritat que es fan crítiques en aquest Parlament, com se n'han fet avui contra el seu Departament. És veritat que s'ha dit des d'aquesta tribuna que vostè posa pals constantment a les rodes per entendre's amb les administracions locals. Hem escoltat crítiques de tota mena, de tota naturalesa, com hem sentit avui. Però a mi m'agradaria preguntar-li o comentar algunes d'aquestes crítiques que es fan des de les files de l'oposició –no de tota l'oposició, però sí des de la més cridanera, de la menys responsable, de la més irresponsable de les oposicions– que diuen que, dels 750.000 milions de pessetes pressupostades des dels, diguem-ne, darrers onze anys, només el 4,45% ha anat a les corporacions locals, tot i que aquestes mantenen una part substancial i bàsica de la xarxa d'atenció social. Diu l'oposició, també, que és necessària una nova llei, perquè la Llei 4/94, refosa en el Decret 17, del 94, en matèria d'assistència i serveis socials, i aprovada per aquest Parlament, no ha donat resposta a les necessitats de l'estructuració del servei social que, diuen, continuen sense tenir un marc normatiu, clar i definit.

Algunes institucions municipalistes diuen que els municipis –o alguns municipis, haurien de dir– demanen una nova llei que defineixi el dret que tenen els ciutadans als serveis i programes socials. Diuen que l'aplicació del Pla concertat ha suposat un menysteniment de l'Administració local, per part, naturalment, del seu Departament. Diuen que l'aplicació a les corporacions locals del Pla concertat per part del Departament de Benestar Social ha estat presidida pel desconeixement dels criteris de distribució, per l'obscurantisme en la seva informació i pel menyspreu en la participació i desviació de recursos cap a altres serveis no compresos en prestacions bàsiques. «En cap moment» –diuen– «hem sabut, malgrat haver-ho demanat, sobre la base de quins criteris i percentatges i programes s'han distribuït aquests programes a les corporacions locals.» Clar, si no tenen..., quan se'ls parla i no llegeixen els papers, és probable que no se n'assabentin mai.

S'acusa el seu Departament de desgavell en la coordinació amb altres departaments de la Generalitat.

Del mapa de serveis diuen: «Al mapa de serveis i recursos públics existeix una manca de criteri de planificació.» I anem pel tercer pla, però sembla que no hi veuen ni planificació ni la implantació d'aquests recursos en el territori.

«El Pla d'actuació social no ha complert» –diuen– «la necessitat de planificar i ha anat incorporant un seguit de directrius que més que planificar ha creat una nor-

mativa que» —diuen— «ni el seu departament compleix.»

Finalment, i encara que no tenia intenció de parlar d'aquest tema, però, com que l'absent del seu escó intervinent n'ha fet al·lusió, parlarem finalment del tema dels geriàtrics de Barcelona.

Diuen que vostè té una sèrie de locals concedits. Diuen que, malgrat la gran i bona fe i voluntat de l'Ajuntament de Barcelona, vostè no vol construir les residències que tant reclamen els ciutadans. Diuen que vostè té un local i un terreny a Sants per fer una residència i diuen que vostè no té voluntat de fer-la.

Des de l'agnosticisme que ja he manifestat —perquè no hi ha ningú que escolti, dels que haurien d'escoltar i des del lloc que haurien d'escoltar—, des del convenciment que qui no vol, no aprèn, i qui no vol reconèixer les veritats tanca els ulls i tanca les oïdes; des d'aquesta posició anímica, li demano, senyor conseller, que ens informi de quina és la realitat d'aquesta relació del seu Departament amb els ajuntaments —no amb un ajuntament concret, sinó amb els ajuntaments— al llarg de la política d'aquesta legislatura, que vostè ha anat fent des del seu Departament.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sí, és ben cert que hi han hagut al·lusions de les que vostè ha assenyalat —algunes recents, per cert— i per això li agraeixo que puguem parlar aquí al Parlament, que em sembla que és el lloc on s'ha de parlar —em sembla.

Jo entenc que la democràcia és això. Jo sempre he defensat la importància del Parlament com a institució de diàleg, de debat, de confrontació d'idees i de projectes. Per això em dol quan no es fa i es prefereix utilitzar altres mitjans més cridaners, traslladar el debat a altres indrets —notícies de premsa sense contrastar—, sobretot, si és possible, notícies en mitjans de comunicació fins que no contrasten, que no analitzen. Però em sembla —hi insisteixo— que en democràcia —jo sempre ho he entès així— això s'ha de fer en primer lloc al Parlament; si no, és menystenir-lo. Tantes vegades em ve a la memòria que s'ha parlat de menysteniment del Parlament, volen un menysteniment més gran que aquest? Volen un menysteniment més gran que no parlar dels problemes al Parlament?

Jo ho he intentat. Vegem-ho. En el darrer Ple hi havia al projecte de l'ordre del dia una interpellació, hi havia prevista una interpellació que va ser retirada; concretament deia: «Política de col·laboració amb els ajuntaments en relació amb els equipaments socials de Catalunya.» Es va retirar. Jo vaig pensar que això era perquè, encara que no érem en campanya electoral, era

propera, i que la tindríem avui, aquesta interpellació. No s'ha presentat. No interessa. Interessava la cridòria d'aquell moment. Ara, no interessa.

Tinc demanades, des de començament d'any, dues compareixences a la Comissió de Política Social, que no se m'han concedit, a pesar d'haver reiterat diverses vegades la petició per escrit i des d'aquest lloc. Jo no crec que això sigui adequat, i penso que no és ni legal. Jo, senyor president, amb tot el respecte de què sóc capaç, he d'elevat una protesta a la Mesa perquè tenen des de primer d'any aquestes dues peticions de compareixença. No se me n'ha dit re, i així estem. Per què no es pot parlar d'això al Parlament? On n'hem de parlar, doncs?

He rebut crítiques, del Grup Socialista principalment, a través de mitjans de comunicació, pel contingut d'una carta meua, recent —de no fa gaires dates—, a l'alcalde de Barcelona. I diuen que, en funció d'aquesta, avui presentaria una interpellació —que no han presentat. Interessava només el titular del diari, interessava només la cridòria, no el fons de la qüestió, que saben que tenia raó, perquè, si no, és ben fàcil —si no tinc raó— és ben fàcil venir aquí i realment demostrar-ho.

S'han fet crítiques a mitjans de comunicació o d'algun alcalde, socialista, que alhora és diputat d'aquest Parlament. Per què no en podem parlar, dels problemes que pot tenir amb el Departament? I així podríem continuar. Des d'un document d'unes jornades que van tenir lloc el 17 i 19 de març, sobre els vint anys de serveis socials a ajuntaments democràtics, organitzades per la Diputació de Barcelona, que anunciaven per al dia 8 d'abril tot un document molt dur, que s'havia elaborat per la Federació de Municipis de Catalunya: ningú l'ha vist. Jo me n'he preocupat; finalment, l'he pogut aconseguir —l'he pogut aconseguir per mitjans no gaire directes. És un document bastant insul, però, per què no en podem parlar si hi ha aquest document i si hi ha aquestes qüestions? Per què no en podem parlar?

Per tant, jo manifesto el meu desencís davant d'aquesta qüestió. Vostè m'ha plantejat diverses qüestions que es diuen. En deu minuts no hi ha temps de referir-se a totes elles, però parlem-ne.

Hi ha algun alcalde —pregunto— al qual no haguem atès des del Departament de Benestar Social? Qui? Que ho digui! Hem atès tots els alcaldes. Altra cosa és que per nosaltres atendre l'alcalde no vol dir concedir tot el que es demana, això no seria possible. Ni concedir-ho tot ni immediatament; això no és possible. Però he de dir que més del 90% d'alcaldes que hem atès al Departament s'han mostrat conformes amb la decisió presa.

Es critica molt els convenis al Departament de Benestar Social. L'any 1991 l'Assemblea General de la Federació de Municipis de Catalunya deia —pot revisar les actes—: «l'experiència dels convenis ha estat positiva i l'Assemblea de la Federació de Municipis de Catalunya creu, a més, que aquesta és la línia correcta de relacions entre institucions». I l'any 1995 —no fa tant— també es pot llegir en l'acta de l'Assemblea, que es deia: «La Federació de Municipis de Catalunya considera que els convenis marc han estat i són una bona eina per a la relació entre els ens locals i el Departament de

Benestar Social.» Per tant, això és el que deia. Home, és que realment després és que es dediquen pocs diners.

Miri, des de l'any –això ja ho he dit en alguna altra ocasió– 88, que varen començar els convenis, el conjunt de convenis eren 546 milions. I l'any 98 han estat 3.435. És a dir, set vegades més en deu anys. Tot és relatiu, però un increment pressupostari de set vegades, d'ajuda a municipis per competències exclusives dels municipis... Aquí es deia: «Això no es diu en cap llei.» Tampoc hi ha cap llei que digui que s'ha ajudar els municipis en el que són competències exclusives; no hi ha cap llei que ho digui, i la Generalitat ha fet aquest esforç.

Jo llegia l'altre dia unes declaracions del dia 14 de juny, recentment, del president de la Federació de Municipis de Catalunya, que deia: «Els ajuntaments ja no tenen un problema d'insuficiència financera.» Aleshores, clar, si no hi ha problemes, doncs, aleshores, on és el problema? Es diu que la quantitat hauria de ser major; jo hi podria estar d'acord, però he d'advertir –com ja he dit– que es tracta, bàsicament, de competències municipals.

Què més es diu? Que el repartiment no és transparent i que s'hauria de fer –s'ha dit– en funció de la població de cada municipi. Cada vegada que s'ha dit això, després, alcaldes que estan asseguts aquí em vénen i em diuen: «Escolta, això de la població no, perquè, aleshores, així, tots els municipis de l'àrea metropolitana de Barcelona, per habitant –per habitant–, cobrarien igual que Barcelona, i la capacitat fiscal que té Barcelona és molt diferent.»

Nosaltres ho fem en funció de població atesa, de població que s'ha d'atendre, i també les correccions que en deriven, depenent de la capacitat fiscal dels ajuntaments. Però jo he dit sempre –i ho dic ara i ho reitero– que jo acceptaré i aplicaré sempre, encara que no hi estigui d'acord, el que la Federació de Municipis, en assemblea, aprovi de com s'han de repartir aquests diners. Ho he dit sempre; jo reitero. Si no em donen una fórmula, jo aplico la que entenc que és més justa. Però el dia que vingui la Federació de Municipis de Catalunya i en lloc de dir aspectes de tipus general digui: «Miri, volem que es reparteixi això». Jo ho faré. Ho he dit, no és la primera vegada que ho dic.

Terrenys per a equipaments socials. Diuen que tenim una actitud rígida, diuen: «Oh!, en cap lloc es diu que els ajuntaments han de cedir el terreny.» Això no ho ha discutit mai ningú, perquè, entre altres coses, les competències socials són compartides. N'hi ha unes que són exclusives de l'Administració local, dels ajuntaments, les que es diu d'atenció primària, i les altres són compartides, i, per tant, això no ho ha discutit ningú mai.

Diuen que tenim una actitud rígida; jo pregunto: la llei s'ha de complir, sí o no? O només es fa la llei per a la gent, per al ciutadà de peu? Les administracions no l'han de complir, la llei? Jo crec que sí.

Què diu la llei? Si mirem el Decret 336/98, de 17 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament del patrimoni dels ens locals, diu que «per poder alienar, gravar o

cedir béns patrimonials, és un requisit imprescindible, entre d'altres, la inscripció del bé a nom de l'ajuntament en el Registre de la Propietat. Per acreditar aquesta inscripció, cal presentar una certificació de domini i càrregues que lliura el mateix Registre de la Propietat a petició de l'interessat sempre i quan estigui, efectivament, inscrit en el Registre al seu favor». Un altre requisit és «sotmetre l'expedient a informació pública per un període mínim de trenta dies abans que el Ple pugui aprovar la cessió». Això és el que diu la llei.

Ja que vostè ha mencionat el de Sants, resulta que aquí s'ha fet molta cridòria. Es va enviar una carta a tots els ciutadans de Sants, tres dies abans de les eleccions, que deia que això ja ho tenia el Departament. Hi ha una carta del mateix Ajuntament de Barcelona, datada el 7 de juny, que diu que ens envien una sèrie de papers i, al final, diu: «En aquest sentit, l'informo que els certificats manifestant que s'ha complert la normativa reguladora per a la constitució del dret de superfície i indicant que, transcorregut el termini d'informació pública, no s'ha presentat cap mena de reclamació o impugnació a la seva constitució i de domini i càrregues de la finca seran remesos una vegada finalitzat el termini d'informació pública i sigui lliurat pel Registre de la Propietat el corresponent certificat».

És a dir que cedeixen un terreny que no és propietat de l'Ajuntament, que no ha estat exposat encara a informació pública, que no presenta el certificat de domini i càrregues de la finca: quina formalització és aquesta? Algú pot construir sobre una cessió feta d'aquesta manera? No és el que diu la llei, però no és el que diu, tampoc, la raó.

El vicepresident primer

Senyor conseller, podrà ampliar la resposta en la rèplica.

El conseller de Benestar Social

Molt bé; doncs ho farem després.

El vicepresident primer

Moltes gràcies per la seva comprensió. Pot fer rèplica, doncs, si ho desitja, el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, jo entenc la seva explicació, el que passa és que m'agradaria aprofundir una mica més en tot el tema –perquè és on hi ha hagut més alarma social–, tot el tema global dels geriàtrics de Barcelona.

M'agradaria que, en tant que la informació que vostè tingui la pugui explicar a la cambra, com a mínim, a la cambra interessada en aquest tema, ens ho fes. Perquè és que, si no, no hi ha manera d'aclarir la situació, d'aclarir les coses i de puntualitzar, com a mínim, des del punt de vista de la legalitat, des del punt de vista de les voluntats polítiques i des del punt de vista de l'atenció a la gent, que és, en definitiva, a la que nosaltres ens devem; la gent que, ens voti o no ens voti, esperen que governem i que governem per tots ells. I, en aquest sen-

tit, li agrairia una ampliació de la informació que ens ha donat fins a aquest moment.

Haig de lamentar, abans de retirar-me d'aquesta tribuna, haig de lamentar, molt profundament, no que el Grup Socialista hagi marxat i el Grup d'Iniciativa per Catalunya estigui absent, haig de lamentar profundament... (*Remor de veus.*) Hi ha un representant..., retiro això d'Iniciativa per Catalunya. Però haig de lamentar molt profundament que el president, el meu president, d'aquesta cambra també hagi marxat en el moment que aquest diputat prenía la paraula.

Lamento profundament que s'hagi produït aquesta falta de respecte a la cambra, al meu Grup i a mi, modestament, del meu president, del president de tots nosaltres, que hauria de ser imparcial i no partidista, com ha demostrat abandonant el seu lloc i l'hemicicle.

Gràcies, senyor president. (*Veus de: «Molt bé, molt bé.»*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Hinojosa. (*Remor de veus i xiulets.*) Silenci, si us plau! Pot contestar la rèplica l'honorable conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Miri, allò dels geriàtrics de Barcelona ho he explicat ja moltes vegades, però fem-ne un petit resum.

Les coses succeïen normalment fins que el senyor Maragall es va treure de la màniga, en un bon moment, l'any 94, fer aprovar la cessió de terrenys en unes condicions d'impossible compliment. Que és molt clar de veure: dir que als sis mesos, dir que als sis mesos de cedir un terreny s'ha d'haver presentat el projecte i demanar llicència d'obres, això no és possible quan aquest projecte s'ha de concursar. I, aleshores, això és una cosa d'impossible compliment, i això no es va resoldre. El senyor Clos –ho dic en honor d'ell– ho va resoldre.

Però, després de tota aquesta situació que hi ha hagut, avui que els estic parlant a vostès, el Departament de Benestar Social té cedits en regla quatre terrenys dels deu que ens vam comprometre a fer. Tot sigui dit entre parèntesis, o de passada, aquestes competències són, ara ja, municipals, d'acord amb la Carta de Barcelona que va aprovar aquest Parlament, des del mes de març. Però, així i tot, la Generalitat vol complir aquests deu equipaments abans de fer la transferència, o en el moment que es fa aquesta transferència. I nosaltres només en tenim quatre: el de la Barceloneta, el de Vallbona, el de la Prosperitat i el del Poble-sec, al carrer Vila i Vilà, i cap més. Tots els altres és bluf, és mentida, no és veritat. Com es pot cedir un terreny –com abans jo he dit– sense tenir-lo inscrit al Registre? Per tant, això és aquesta qüestió.

Però no només passa amb els geriàtrics. A Barcelona, les persones disminuïdes que han d'anar a taller ocupacional o centre especial de treball han d'anar a treballar a fora de Barcelona perquè no cedeixen terrenys a les

entitats sense ànim de lucre que fan centres especials de treball o tallers ocupacionals.

Bé, aquesta és la qüestió. Jo el que demanaria és que no s'utilitzessin les institucions per criteris partidistes, i això s'ha fet. Jo mencionaré només quatre aspectes ràpids que són llunyans, però que s'han fet perjudicant les institucions pròpies que s'havien de defensar.

Ara es compleixen vint anys d'ajuntaments democràtics. Repassin la premsa de l'època, de l'any 79 i de l'any 80, i veuran que hi havia al carrer un debat, un debat sobre com la ciutat a Barcelona havia de negociar amb el Govern central aquelles competències que tenia i que no li corresponien. Era l'únic ajuntament d'Espanya que tenia competències en tota una sèrie de matèries que no li corresponien.

A mi –jo que era tinent d'alcalde l'any 80–, el vicepresident del Govern espanyol, senyor Abril Martorell, em va dir que estava disposat a resoldre aquesta situació de la ciutat de Barcelona sempre i quan la ciutat de Barcelona no s'afegís a la confrontació, amb tots els altres ajuntaments de la Federación Española de Municipios y Provincias, contra el Govern de l'Estat, ja que tenia una problemàtica específica. El senyor Serra no ho va voler i el senyor Maragall, tampoc, i varen optar per la confrontació. I avui la ciutat de Barcelona no té resolta aquesta situació que en aquell moment s'hauria pogut resoldre. Això és utilitzar les institucions.

L'any 83..., abans de pujar els socialistes al poder, l'any 80, per tant, hi havia una gran confrontació –també es pot llegir a la premsa–, que si els ajuntaments havien de tenir el 15% dels pressupostos de l'Estat. El Govern d'UCD va arribar fins al 12. Automàticament, l'any 83 va baixar al 8 amb el Govern socialista. La Federació de Municipis de Catalunya, que presidia el senyor Nadal, no va dir res; de tot el que cridava davant el Govern de la UCD, no va dir-ne res al Govern Socialista. Això anava..., no tan sols era utilització inadequada, sinó anava en contra dels mateixos municipis.

L'any 88 es va començar el *Plan concertado* i es va determinar que una de les formes de repartiment, un 5% del mòdul, havia de ser en funció de la superfície de la comunitat autònoma. Això és una barbaritat. Qui ho va defensar? El conseller que els parla; no la Federació de Municipis de Catalunya, que tenen l'obligació de defensar-ho perquè això perjudicava Catalunya. Per què? Perquè ho feia el Govern socialista i havien de callar. Això és utilitzar l'Administració. Igual com s'ha fet, recentment, amb el mapa de formació d'adults o zones d'atenció primària, però no tinc temps d'entrar-hi. Jo crec que aquest no és el camí.

Jo diré, per acabar, que hem atès a tothom, que cap ajuntament pot dir que no ha estat atès des del Departament, que estem disposats a parlar sempre del que vulguin, que els temes s'han de parlar al Parlament, i que jo me'n queixo, jo reitero la meua protesta, com a conseller, que, dues compareixences que he demanat des del mes de gener, no se m'hagin concedit i se m'hagi donat la callada per resposta.

Per tant, aquesta és la situació. M'agradaria que en poguéssim parlar, de tot això, amb tota l'oposició i que

8466

si hem de rectificar alguna cosa, la rectificuéssim, però que si ells han de rectificar que rectifiquin també, cosa que no es fa absentant-se de l'hemicicle perquè això no és una fórmula democràtica. Tantes lliçons de democràcia que es dona i tan poques que, segons qui, practica.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn breument la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de sis i un minut.

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

El senyor Curto demana la paraula. Per quin motiu?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, davant l'anunci de la suspensió temporal d'aquesta sessió, lo Grup Popular sollicitaria, si és possible i si procedeix, una explicació per part de la presidència dels motius pels quals s'ha suspès, tenint en compte que les altres vegades, als precedents que han exigít la suspensió del Ple, s'ha demanat l'opinió dels diferents portaveus dels grups parlamentaris, que recorri aquest precedent.

El vicepresident primer

Doncs, si no estic confós, la facultat de dirigir el debat és del president. Al president li ha semblat observar que no es podia substanciar adequadament el punt dinovè i ha fet una breu suspensió. Senyor Clotas, té la paraula.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Efectivament, les prerrogatives de direcció del Ple corresponen al president, sense cap mena de dubte i amb tot respecte, però quan s'ha acabat el punt de l'ordre del dia anterior, el subsegüent corresponia a una interpellació del Grup Socialista que havia de formular el diputat senyor Clofent, que, efectivament, estava en el seu escó i... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Un moment, si us plau, silenci, i deixin parlar l'orador.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

El diputat senyor Clofent estava entrant a l'hemicicle i, per tant... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, he demanat respecte a l'orador.

El Sr. Clotas i Cierco

No, senyor president, respecte a vostè, que es vostè qui dirigeix el debat.

El vicepresident primer

En tot cas, el que afecta la meua persona ja ho valoraré jo.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. El senyor Clofent estava en disposició de formular la seva interpellació, per tant, ens ha sorprès aquesta brevíssima interrupció.

El vicepresident primer

Molt bé. Vostè, en aquell moment, no hi era, eh? També ho sap. No l'he vist i, per tant, doncs, tinc unes facultats limitatives, potser, de la meua visió, però, com que no l'he vist, he fet el que jo creia més oportú en atenció al Grup Socialista.

Digui'm, senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, senyor president. D'ençà que jo sóc en aquest Parlament, quan en arribar a una interpellació no hi era l'interpellant, el president deia «atès que no hi és l'interpellant», o «aquest punt de l'ordre del dia passa a ser un altre punt» o, senzillament, «decau la interpellació». Jo tampoc no he entès per què en aquest cas no s'ha aplicat el que és criteri habitual en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

He aplicat el criteri que m'ha semblat oportú perquè és la meua responsabilitat i, per tant, els criteris d'altres presidents, els respecto, però no puc transferir la meua responsabilitat a d'altres, eh? Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el comerç interior

Entrem en el punt número dinovè de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el comerç interior. Té la paraula, per formular-la, el diputat del Grup Socialista senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, estem, com és obvi, al final de la legislatura —no sabem exactament el temps que li queda: no massa—; per tant, sembla que pot ser un moment oportú perquè puguem tenir un diàleg a l'entorn del que ha estat la gestió en matèria de comerç i amb la

perspectiva del conjunt del que ha estat el període de sessions, del que ha estat la legislatura.

Vostè, senyor conseller, va heretar la Conselleria d'una altra Conselleria. La gestió d'aquesta, el Grup Socialista no ha dubtat a qualificar-la sovint de pros i contres, d'encerts i errors, però, en definitiva, d'una bona feina feta que va significar un avenç considerable en moltes de les polítiques. La gestió de vostè, de la seva Conselleria, té clarobscur, més obscurs que clars. No així en el tema del comerç. I voldria que entengués l'esperit de la interpellació que li presento amb l'ànim més clarament constructiu. Com han estat al llarg de la legislatura els tractes que hem tingut el Grup Socialista i el Govern en aquesta matèria.

Senyor conseller, a l'inici de la legislatura es va haver d'emprendre una tasca que nosaltres enteníem com a primordial, que era, a partir de la nova llei d'equipaments comercials, contribuir a posar un cert ordre, a donar pau al sector, que estava sotmès en aquell moment a la suspensió d'un ordre que va haver-hi d'aturament d'autoritzacions de grans superfícies. Tot això es produïa perquè hi havia en el sector una situació de crisi permanent, no tant per les pròpies característiques del sector del comerç urbà com per altra mena de decisions de nous formats comercials, noves instal·lacions que l'anaven sotraguejant sovint i que, sovint, actuacions fetes en el sentit de la competitivitat, de la modernitat, de la posada al dia, les deixaven obsoletes perquè queien de ple a dintre del que podríem considerar zones d'impacte, d'influència negativa, de noves decisions en equipaments comercials.

En la Llei que es va fer en aquest Parlament, permeti'm que li digui que, probablement, vostè no es veurà, possiblement, amb cor de donar-nos la raó en la molta participació que vam tenir i la molta col·laboració. Doncs, si ho fa, li ho agraeixo, perquè així va ser. I no només en el moment de la tramitació, sinó a l'hora de fixar els terminis en els que era necessari fer la llei. I els perquè. No obstant això, vam mantenir durant el transcurs del debat de la Llei dues discrepàncies: respecte dels POEC i respecte de l'impost. Un impost que volíem per destinar-lo a un programa de modernització del comerç.

Per què l'impost? Que encara no s'ha fet res, senyor conseller, o almenys, no ha arribat res en concret. Perquè la Conselleria des d'aquesta legislatura ha anat en retrocés, econòmicament parlant. Vostè té escassament la meitat dels recursos destinats a la política de comerç del que hi havia destinat el seu antecessor. Per tant, calia el que nosaltres dèiem que era fer un pla de modernització del comerç urbà i, per tant, calia, responsablement –cosa no habitual en els grups d'oposició a l'hora de plantejar iniciatives–, reclamar la imposició d'un impost, ho fèiem més que res per dir: tant és necessari un programa de modernització, que també, si cal que ens mullem a l'hora d'obtenir recursos, diguem d'on. I parlàvem de la necessitat de fer un impost sobre les grans superfícies dedicat i destinat en forma fixa, a través dels ajuntaments, per fer programes de modernització del comerç. Vostè no ho ha fet.

En el tema dels POEC –i en això coincidim–, vostès els posen com a determinants, com a obligatoris a l'hora de fer reserva de nou sou comercial. Nosaltres plantejàvem que fos obligatori en qualsevol nova gran implantació. No ens vam posar d'acord. No ens vam posar d'acord en el tema de l'impost, que sí en la Llei, però amb la urgència de posar-la en marxa. I vostès ens han substituït, un cop fet el desplegament de la Llei i d'haver fet i d'haver promulgat i d'haver aprovat, també, el Pla territorial sectorial, del qual tocarà molt aviat fer-ne la revisió, i és el que li demano ja des d'ara, si té algun criteri que ens el poguéssim avançar. Deia que ens vam posar d'acord en molts temes de la Llei, però en aquests temes, en concret, no hi va haver acord. Malgrat això, vostès han portat endavant un pla de dinamització. No hi podem estar en desacord. La intenció, senyor conseller, és bona. Ara, ja porten un any i mig. Exactament, la meitat del temps que ha de durar el pla de dinamització, que està previst de l'any 1998 al 2000. El transcurs d'aquest any i mig ens porta a una primera conclusió, un cop havent-ne parlat amb els ajuntaments i amb els grups de comerciants que hi estan treballant: els recursos que vostès hi destinen són insuficients. Quan vostès van presentar el Pla de dinamització, les xifres que apareixien, sense estudiar-ne la lletra menuda, eren molt importants, prop de 6.000 milions de pessetes. A l'hora de la veritat, directament, que va a allò que podríem considerar *stricto sensu* pla de dinamització comercial, no hi arriba ni a una quarta part. La resta són programes de formació que estan molt bé que hi siguin, no serem pas nosaltres qui diguem que no, però que no vénen a contribuir de forma decidida al que hauria de ser.

Però, en qualsevol cas, senyor conseller, els plans de dinamització o els plans de modernització o –per què no parlar-ne, també?– la necessitat d'alguns aspectes de reconversió vénen justificats pel següent: si vostès fan, i nosaltres, qui sigui, fa qualsevol tipus d'activitat en el món del comerç, buscant que hi hagi rendibilitat i millora en el sector, el que hem de garantir és que, allà on hi hagi la zona comercial, hi garantim la concurrència. Els ciutadans del país i ciutadanes del país han d'anar amb el xip connectat, a ser possible de consumidor, en una zona on el comerç farà oferta. Vostès, des del Pla de dinamitzacions, diuen que acordin i consensuin els comerciants un model de funcionament, que complementin l'oferta i que, conjuntament amb la Generalitat i l'Administració local, facin aquelles actuacions que puguin convertir les àrees urbanes en zones comercials organitzades.

Això està bé, però cal un requisit. I és que hi hagi concurrència en la zona. I a vegades, el Pla de dinamització, el propi comerç urbà, per si sol, no en té prou. Bé perquè no s'obté la concurrència, bé perquè hi ha una sobredimensió de sostre, d'oferta comercial. Els dos casos es produeixen. I quan parlem de comerç i parlem d'aquests casos, hem de veure de què estem parlant i d'on estem parlant. I, per tant, seria bo que acotéssim les paraules que avui li estic adreçant, que aquest és un fenomen, eminentment, dels territoris metropolitans. El comerç fora dels territoris metropolitans no ha rebut la sotragada que s'ha rebut en les zones metropolitanes. La capacitat que hi ha hagut d'implantacions de grans

àrees comercials, de moltes grans àrees comercials, el creixement de sostre comercial que hi ha hagut en els territoris metropolitans no ha estat, ni de bon tros, el que hi ha hagut en la resta de zones del país. Només cal voltar-hi, només cal visitar-lo, i es veu que les coses estan ordenades de forma diferent.

Deia, senyor conseller: cal que hi hagi una revisió dels plans de dinamització perquè cal apuntar i posar sobre la taula la necessitat que aquests plans de dinamització, al nostre parer, tenen tot el sentit..., i ja el tenen, però tindrien encara més el sentit si fossin el resultat d'un POEC, que determina no la fotografia del que està passant en el moment, sinó la fotografia del que pretén l'Administració que sigui allò en el present i també en el futur. Perquè els plans de dinamització, en molts casos, si no hi ha locomotora, si no hi han punts d'interès en la zona en la qual s'actua, és molt difícil, a vegades, que tinguin èxit. I a vegades, senyor conseller, aquestes locomotores no tenen per què ser equipaments comercials. Altres equipaments urbans, lúdics, culturals, esportius, també sanitaris... Una ciutat que vostè coneix bé, senyor conseller, Mataró, desplaça els seus equipaments sanitaris a fora de ciutat –a fora de la ciutat, eh?–, fora, a l'eixample de la ciutat. Això ha representat una baixada important en el comerç en l'interior de ciutat, perquè el moviment que hi havia de persones entre els dos centres hospitalaris, Aliança i Hospital, era francament important, molt important. Xifres: no només les dels comerciants –i les he pogut contrastar–, les del pàrquing de la plaça Santa Anna.

Per tant, vol dir que no només són les activitats eminentment comercials les que poden exercir l'efecte locomotora, i, per tant, en una zona ben ordenada comercialment, en una zona on els comerciants complementen les seves ofertes, on han modernitzat i han posat al dia els seus comerços, si hi ha l'efecte locomotor d'una activitat, allò, tenim garantit el que vostès diuen que volen obtenir amb els plans de dinamització, que és la competitivitat. I la competitivitat, vostès la defineixen com aquella situació que permet competir mantenint les rendes dels qui treballen en l'activitat, és a dir, propietaris i treballadors. I avui per avui molts plans de dinamització que s'estan portant en marxa poden tenir un cert futur, però la competitivitat, des d'aquesta perspectiva, no l'obtinem, senyor conseller, perquè són zones francament saturades. I calen altra mena d'iniciatives que en aquests moments no es plantegen i que es podrien plantejar des dels plans, des dels POEC.

Per tant –senyor president, veig que se m'ha exhaurit el temps–, li agrairia la seva resposta, senyor conseller, i a la rèplica continuem parlant-ne.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Clofent. Pot respondre la interpellació l'honorable conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Subirà. Té la paraula.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyor diputat, li agraeixo, senyor Clofent, el to de la seva intervenció, perquè, malgrat

que és evident que tenim punts de discrepància, en canvi, vostè reconeix, doncs, que hi ha hagut una tasca, vostè diu més negres i que blancs. No és una situació de blanc i negre, més negre que blanc, però és lògic, és lògic que ho digui vostè, des del seu punt de vista.

Abans d'entrar en el cos de la meva intervenció, de tota manera, deixi'm fer-li, diverses observacions. Primera, vostè diu: «L'existència d'un POEC fa que un pla de dinamització es pugui formular millor i funcioni millor.» Estic absolutament d'acord. L'única diferència que tenim en el tema dels POEC, pel que veig, és que vostè hauria desitjat que fossin obligatoris i, en canvi, nosaltres ho vam deixar a la llibertat dels municipis. I la realitat és que, si bé al moment d'arrencar va començar, diguem-ne, amb certa lentitud, la formulació de POEC, jo observo ara que més i més municipis estan convençuts que convé fer-ho.

I, la veritat, penso que és millor tècnica aquesta que no pas posar obligacions sobre els municipis. Tenen prou autonomia municipal com per fer-ho. I, a més a més, la llei, no només la llei, sinó el desplegament posterior que es va fer d'un model que poden seguir o no seguir de POEC, jo crec que els facilita les coses i no interfereix en l'autonomia municipal.

Finalment, dues observacions molt breus respecte a un tema local que vostè i jo coneixem molt bé. Home, efectivament, a Mataró s'ha produït un desplaçament dels moviments de població, provocats per la qüestió sanitària cap a la circumvallació nord o nord i oest, si vostè vol, de la ciutat. Sí, això ha sigut gràcies a la gran inversió que la Generalitat ha fet allà creant un hospital que als que som d'aquella comarca i d'aquella zona ens dóna un servei magnífic.

Probablement, això originarà un cert desplaçament de comerç al llarg de la via Europa. Bé, doncs, molt bé. Quan es produeixi, serà el moment de fer amb els comerciants que s'hi instal·lin un pla de dinamització.

I vostè s'ha referit també a la plaça de santa Anna, que és el nucli de la zona, diguem-ne, comercial tradicional, plaça de santa Anna, Riera, Rambla, carrer de Barcelona, carrer d'en Pujol, etcètera... (*Veus de fons.*) No, era un altre Pujol, eh?

La plaça de santa Anna va patir un problema, que va ser el problema del ritme al qual es van executar les obres del pàrquing subterrani. El pàrquing és molt positiu i molt necessari, i era molt necessari, però, és clar, el que era molt innecessari era estar executant aquelles obres a base de tres paletes i dos manobres durant tres anys i mig, perquè allò va causar, sí, un greu perjudici a la zona, des del punt de vista comercial.

Home, com a contrapartida, jo li posaria un altre exemple, que és el pàrquing subterrani de la plaça de Vic, que és un exemple claríssim d'una altra obra que era absolutament necessària, que ha sigut un gran bé per a l'eix comercial que representa l'entorn de la plaça de Vic i que es va executar en quatre mesos. Perquè, és clar, si vostè acostuma durant tres anys la clientela a no anar allà, perquè no s'hi pot anar, al final resulta que aquella zona costa molt de recuperar.

Bé, dit això, deixi'm fer una breu repassada amb vostè dels temes. No cal que parlem massa a fons de la Llei, aquesta Llei que es aprova el dia de sant Josep de l'any 97, que, per cert, era el seu sant aquell dia. (*Veus de fons.*) No, també era el sant de la meua dona, i tant el senyor Clofent com jo estàvem fent la nostra obligació, que era ser aquí al Parlament discutint la Llei, quan aquell dia el cor ens devia portar cap a un altre cantó. De tota manera, aquella Llei va ser important, vam col·laborar molt amb vostès i amb vostès en la redacció de la Llei. I al final vam fer una llei que ha funcionat bé, i després li'n donaré unes xifres.

Ara, és una llei que té una definició de límit entre el que es considera gran superfície i el que es considera no gran superfície i, per tant, subjecte als hipotètics POEC i, en tot cas, a l'autoritat municipal, que no és una xifra única, són 1.000, 1.500, si no ho recordo malament, i 2.000 o 2.500 metres. És clar, això, per exemple, parlant ara de l'impost al qual vostè es refereix –ho vam estudiar a fons–, és un impost molt difícil de posar, si no vols anar de dret contra la Constitució. Perquè, és clar, és un impost que discrimina l'empresa per dimensions, amb un límit arbitrari i, a més a més, no únic. Vostè imagini's el que significaria un impost que digués: aquest impost el pagaran aquells que tinguin més de..., quants metres quadrats? 1.000, 1.500 o 2.500? I la veritat és que hi hem estat treballant molt a fons i no hem trobat la manera de posar un impost que tingui aquestes característiques. No desmaio de fer-ho, però no es troba la solució, i s'ha estudiat i molt a fons. El que passa és que, naturalment, no m'he dedicat a explicar-ho, perquè quan en una cosa no tens la possibilitat de trobar la solució, el que no es fa és anar fent bullir l'olla, donant expectatives que no pots complir. Per tant, de l'impost se n'haurà de parlar amb molta més calma.

Al cap d'un quant temps d'aprovar la Llei, poc temps, vam aprovar el Pla territorial i sectorial d'equipaments comercials, que és envejat per molts altres llocs, perquè és la primera vegada que es fa una definició precisa de fins on es pot arribar en diferents zones del territori. I vostè recordarà, per exemple, que es consideren saturades vint-i-sis de les quaranta-una comarques. Això ens ha portat a una situació, en aquests moments, en què les anomenades grans superfícies representen a Catalunya 48,2 metres quadrats per cada 1.000 habitants, quan en el conjunt d'Espanya, no tinc les dades d'allò que seria realment comparable, que seria la comunitat de Madrid, eh?, no les tinc. Tinc, simplement, la mitjana espanyola, incloses també les nostres. I, a més a més, incloses totes les zones rurals d'Espanya que, evidentment, no són objecte d'aquest tipus d'inversió, tal com vostè deia en referir-se a les zones metropolitanes, que després argumentaré.

És clar, tenint en compte tot això, a Espanya hi ha 50,7 metres quadrats de gran superfície per 1.000 habitants. És a dir, nosaltres, des d'aquest punt de vista, estem millor, però quan ja arriba a ser la diferència absolutament espectacular és quan ens comparem amb França, on hi ha 108 metres quadrats de gran superfície per cada 1.000 habitants, amb la conseqüència que si vostès van ara, per exemple, a la ciutat de Perpinyà, es tro-

baran amb un centre absolutament mort, abandonat; totes les activitats comercials són situades a la perifèria, a la circumvallació de Perpinyà, fins al punt que en un poble de les rodalies de Perpinyà, l'Ajuntament d'aquell poble –em sembla que és Elna, no n'estic segur del tot– ha hagut de posar autobusos gratuïts perquè la gent gran d'aquell poble pugui anar a comprar a la perifèria de Perpinyà, perquè en aquell poble no queda res. Sap què és res? Doncs, res.

Bé, nosaltres no volem arribar a això, és a dir, per això vam fer el que vam fer i per això ho vam fer, pràcticament, de comú acord. Per tant, en aquest sentit, jo crec que això ha funcionat i ha funcionat bé. Fixi's, balanç. En aquests moments, i després de l'aplicació de la Llei, des que la Llei va entrar en vigor fins a aquests moments, en tot Catalunya s'han autoritzat només 35.000 metres quadrats de gran superfície comercial nova, que és molt poc; és un creixement tan petit que ha provocat allò que efectivament s'ha vist, que és que de l'augment de consum, que ha vingut com a conseqüència de la bonança econòmica d'aquests darrers anys, la part important se l'ha endut el comerç urbà. I fixi's, senyor Clofent, que jo sempre faig la diferenciació de comerç urbà *versus* extraurbà. No faig altres diferenciacions, perquè el comerç urbà està constituït, essencialment, per empreses petites; pot ser tan modern, ha de ser tan modern, tan dinàmic, tan creatiu, tan imaginatiu com calgui, i ho pot ser i d'aquí vénen els plans de dinamització. Vostè passegi's –vostè que és del Maresme com jo i a més a més em sembla que viu a Argentona–, escolti'm, agafi el túnel de Parpers i vagi-se'n un dissabte a la tarda a Granollers, i veurà fins a quin punt el comerç urbà, format per petites empreses comercials, pot ser modern, avançat, dinàmic, creatiu i imaginatiu. Per tant, la dicotomia és comerç extraurbà, aquell model de cruïlla de camins, que si ho tradueix al francès li sortirà una marca comercial, eh?, és a dir, el model cruïlla de camins, *versus* el model comerç urbà.

Bé, veig que se m'encén el llum taronja, tindrem temps de continuar parlant, però deixi'm seguir una mica més.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Els plans d'equipaments comercials contempnen una sèrie de coses i es fan, normalment, jo diria que exclusivament quan, a més a més, l'ajuntament hi està d'acord. I sap vostè quin és el primer ajuntament amb qui ens vam posar d'acord per fer un pla d'equipaments comercials, a més a més, amb reforma urbanística de la zona central de la ciutat afectada per aquell Pla? L'Ajuntament de Reus. És a dir que, a més a més, s'ha tingut una actuació absolutament transparent en aquest sentit.

Bé, als plans d'equipaments comercials, efectivament, s'hi destina, en un període de fins a l'any 2000, una quantitat que és 6.000 i escaig milions de pessetes. Estava previst que a hores d'ara portéssim invertits 2.229 milions, i, en canvi, en portem invertits 2.313; és a dir, portem una mica d'avançament respecte a l'horari previst.

De tota manera, aquests plans...

El president

Ha esgotat el seu temps, però acabi.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

No, acabo, acabo... Bé, no, és que, senyor president, he de llegir una llista de sis punts, de set, ara. És a dir, que prefereixo... Llista de set punts.

Primer punt. Els plans... Senyor president, jo prefereixo, si vostè em permet, ser estricte complidor del temps assignat, per tant, continuaré després...

El president

Molt bé. Com que hi ha el torn de rèplica, sense cap mena de problema, i gràcies per la seva pulcritud en l'ús del seu temps.

Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Clofent, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, els POEC no és que els vulguem obligatoris, sense més, però a dintre dels requisits que vostès reclamen legítimament perquè es pugui tirar endavant i desenvolupar un pla de dinamització, nosaltres entenem que un dels requisits que s'haurien d'incorporar seria la redacció d'un plec. I si als ajuntaments vostè els facilita part dels recursos que això costa, que és funció, seria funció del Govern de la Generalitat, en el cas que nosaltres governem, el dia que ho fem ho serà. Un ajut als ajuntaments perquè ho puguin desenvolupar, tot això contribuiria que l'eficàcia dels plans de dinamització que, ja he dit, no li ho discuteixo, fos molt més sòlida, perquè, com a mínim, tindria certes garanties de futur que, en aquests moments, no podem afirmar. Els plans de dinamització.

Efectivament, la Llei i el Pla sectorial territorial han tingut eficàcia. Oh, i tant! Per això vam proposar el que proposàvem i per això dèiem el que dèiem, i no partíem de zero, partíem d'una experiència amb clarobscur, amb blancs i negres, amb errors i amb encerts. I, escolti'm, a més a més, partint de l'evidència que el nostre projecte, el nostre discurs en el sector comercial, el que formulem els socialistes, és entès i és compartit. I quan toca votar-lo també comença a ser votat. Per tant, el que nosaltres diem en aquest sector i de la forma com ho diem té audiència, perquè està fonamentat en l'observació de la realitat del cada dia i del que necessita el sector.

Els POEC, senyor conseller, és necessari que facin un esforç; és necessari que es faci un esforç, perquè és la manera de garantir que la inversió i l'esforç fet per part del Govern de la Generalitat té solidesa, té moltes més perspectives de futur. Entre altres raons, senyor conseller, perquè ara, com s'origina la necessitat de fer plans d'orientació, plans de dinamització? Cal que un ajuntament o un grup de comerciants amb l'ajuntament, o en una conversa que hi ha momentàniament amb la Generalitat es parli de l'oportunitat, però no respon a un pla traçat. I el país –vostè ho ha dit– en el Pla territorial sectorial ens parla de zones de saturació. Com s'acabarà aquesta saturació? Amb la defunció d'alguns,

o cal fer alguna cosa per dinamitzar allà on tenen més dificultats? Jo li proposo una revisió en l'objectiu. I, per tant, que fixem el que vostè diu que farà, perquè en el Pla de dinamització, en el primer programa, el que vostès diuen que faran –i celebro que ho facin, perquè és una proposta que llargament hem reivindicat des d'aquesta tribuna–, és l'Atles comercial de Catalunya. Senyor conseller, fa anys que ens sent al Grup Socialista reclamar l'Atles comercial de Catalunya. Ara, el Govern de la Generalitat, si no el té fet deu estar en fase de fer-lo, pel que he vist. I és absolutament necessari saber quina és la realitat del conjunt del país quan parlem d'aquestes xifres. I convé tenir això, senyor conseller, perquè, si no, amb quins criteris farem la revisió del Pla territorial sectorial? Recentment hi ha hagut una bona notícia. Organitzacions de consumidors diuen que en l'entorn barceloní, el comerç tradicional, el comerç urbà és competitiu respecte a les grans superfícies. No obstant això, no és tan competitiu en zones on hi ha menys grans superfícies. Té també la mateixa notícia blancs i negres. Vol dir que la convivència de tots els formats comercials té com a destinatari, en benefici, el consumidor.

Per tant, hem de garantir des de les institucions el dret que tots tenim a poder usar tots els formats i tenim, des dels partits polítics, l'obligació de formular propostes. Nosaltres formulem que es tinguin tots els formats, però des de l'equilibri entre els formats. Convé, senyor conseller, saber amb quins criteris vostès plantejaran o estan plantejant ja la revisió del Pla.

I un altre tema, el darrer, senyor conseller. Tocarà, d'aquí a molt poc, la revisió del decret d'horaris. Quin és el capteniment del Govern en matèria d'horaris comercials? La nostra posició, la hi avanço: ens sembla que, tal com han funcionat fins ara, ha estat correcte. El que en el seu dia va ser promulgat pel Govern de l'Estat, un decret de mínims, el conjunt de comunitats autònomes del mercat l'ha convertit en un decret de màxims, i no hi ha tensions enlloc del país. Tothom l'aplica com a decret de màxims, i això funciona. Per què funciona? Perquè hi ha un paquet d'excepcions que ve a resoldre totes les tensions que es podrien originar. I nosaltres li proposem que en la revisió aprofundim en el tema de les excepcions. Vegem què convé incorporar perquè continuï funcionant la necessària regulació amb allò que nosaltres hem dit sempre, i és que mai recolzarem un tipus de regulació que no permeti treballar quan es tingui feina. I en la mesura que la societat és dinàmica i es treballa i es prenen noves iniciatives es creen noves oportunitats. No podem tenir una normativa que no permeti aprofitar l'oportunitat que hem creat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Sí, senyor president... Senyor diputat, vostè ha fet unes preguntes específiques i, per no descuidar-me'n, les hi

contestaré ara mateix, i després reprendré el fil del meu discurs.

Horaris. Nosaltres preveiem continuar amb el mateix enfocament que tenim en aquests moments, és a dir, intentant preservar per sobre de tot el descans dominical dels treballadors d'aquestes petites empreses que són les botigues. El que passa és que vostè té raó: hi ha unes excepcions que permeten resoldre alguns problemes; especialment i concretament hi ha les dels municipis turístics. I això probablement hauria de ser retocat, lleugerament retocat, per donar cabuda, amb molt de compte, al tema de zones turístiques. Però, vaja, en qualsevol cas, nosaltres pensem continuar essencialment en la mateixa direcció, perquè, com vostè sap, per a aquestes empreses, per a aquests empresaris que s'assemblen molt als treballadors mateixos que tenen –suposant que en tinguin, perquè de vegades ells mateixos són autònoms–, el descans dominical és una gran conquesta. I vostè diu: «Home, que treballin, si poden treballar», però de vegades la pressió dels competidors els fa fer, els podria obligar a fer coses que espontàniament no voldrien fer, de tal manera que jo crec que hem de protegir, en aquest cas, aquestes situacions, i, per tant, l'orientació serà aquesta.

Hi ha un altre tema que vostè ha dit abans i que també m'agradaria contestar-lo –que me n'he descuidat abans– d'una manera molt específica. Vostè ha dit: «Les zones urbanes són les que han tingut més pressió –les conurbacions, eh?–, les zones metropolitanes són les que han tingut més pressió de la implantació de grans superfícies». Això és veritat. Però, en canvi, també és veritat, compensatòriament, que els eixos comercials de les grans ciutats es nodreixen no solament dels ciutadans d'aquelles grans ciutats, sinó dels que s'hi desplacen, i, per tant, això compensa en part..., i això és el que explica, per exemple, el gran dinamisme d'una zona com Barnacentre. Per tant, s'ha de tenir un criteri molt equilibrat en aquestes coses.

Bé, deixi'm continuar, doncs, allà on érem abans. Deia que vostè fa una certa confusió, de vegades, entre el que és contenció i el que és dinamització. Per mi cal diferenciar les dues coses, perquè, si no, farem una política embolicada, i jo crec que no l'estem fent.

Contenció. Vostè em pregunta: «Com solucionarem la saturació d'aquelles zones que estan saturades?» Home, de la manera que ho estem fent; és a dir, contenen l'aparició de nova oferta i, en canvi, deixant aprofitar, als que hi són, l'augment de demanda. No és una situació estàtica, i precisament les zones saturades són les que han tingut un creixement més fort, i, com que en aquestes zones és allà on s'ha contingut el creixement de l'oferta, és on s'ha anat produint durant aquests anys un major equilibri. I això ho veurem al final de l'aplicació del pla actual, que és quan haurem de valorar-ho quantitativament. Jo li asseguro, per les informacions parcials que tinc, que això està passant d'aquesta manera.

I, per un altre cantó, hi ha la dinamització. Vostè em diu: «No s'hauria de fer un pla de dinamització sense fer un POEC.» I jo li dic: «Seria convenient que hi hagués un POEC quan es fes un pla de dinamització.» On

hi ha el problema? El problema és que fer un POEC no és una cosa que es faci en dos dies i, en canvi, era urgent fer plans de dinamització. Si haguéssim esperat, per començar els plans de dinamització, que s'haguessin acabat els POEC, a hores d'ara encara hauríem de començar a fer plans de dinamització, els plans de dinamització que contemplen aquells punts que jo volia llegir, etcètera. És a dir..., quins punts? Doncs, els programes de dinamització pròpiament dits, en els quals vostè sap que la subvenció que es pot donar arriba fins al 50% del cost del programa, i on hem sigut capaços de mobilitzar no només els esforços dels mateixos comerciants, la col·laboració en alguns casos dels ajuntaments, sinó també d'altres organismes territorials que estan fent unes aportacions importants en aquest sentit, com són les cambres de comerç.

Però ara deixi'm saltar –perquè, si no, el temps passa d'una manera tremenda– a dir-li les xifres dels plans de dinamització. En aquests moments portem signats i estan en vies d'execució vint-i-set convenis de dinamització, i tot sembla indicar –els tinc llistats i els hi puc facilitar– que arribarem a finals del 99 amb seixanta plans de dinamització. Seixanta plans de dinamització és una xifra espectacular, senyor Clofent, i els diners que s'hi estan esmerçant són importants.

Finalment, deixi'm fer un comentari respecte als equipaments col·lectius, que vostè no n'ha parlat, i que essencialment són, com vostè sap, els mercats municipals, i alguna altra fórmula que també necessita suport. En aquest sentit, nosaltres hi destinem, concretament en aquest exercici –l'Ordre ja ha estat publicada i tancada, i, per tant, estem en condicions de donar les subvencions–, una xifra que és francament important: són 490, si no ho recordo malament, o 460 milions de pessetes. Això ens dona la possibilitat, d'acord amb el quadre provisional d'aquestes subvencions, home, doncs, de donar trenta-tres subvencions d'aquesta naturalesa, i, a més a més, hi insisteixo, amb una xifra que és francament significativa.

Jo crec –i per acabar, senyor president– que, si continuem perseverant en aquesta política, que per un cantó fa la contenció del creixement de l'oferta, i, per altre cantó, dinamitza els eixos urbans, haurem, no diré que resolt, perquè segurament és impossible resoldre aquest tema definitivament, però fet una aportació molt i molt significativa a aquesta problemàtica.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'elaboració de l'Agenda 21 a Catalunya, en compliment dels acords adoptats en la cimera de Rio de Janeiro

El vintè punt de l'ordre del dia, ja he anunciat en iniciar el capítol d'interpellacions que havia sigut posposat. Per tant, substanciarem ara el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, és a dir, la interpellació al Consell Executiu

sobre l'elaboració de l'Agenda 21 a Catalunya, en compliment dels acords adoptats en la cimera de Rio de Janeiro. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Sento, senyor conseller, que hagi tingut problemes per venir, i agraeixo la seva presència i l'esforç.

Aquest Parlament de Catalunya va instar el Govern de la Generalitat a potenciar els treballs per tal d'elaborar l'Agenda 21, establint uns mecanismes que afavorien la participació dels agents socials en el procés de reflexió, incloent-hi un equip d'experts, i, a més a més, difondre entre la població catalana, especialment la jove, les idees contingudes en l'Agenda 21. Aquesta Resolució fou adoptada en el decurs del debat de política general, a la tardor del 97.

Fem memòria del concepte «desenvolupament sostenible», un concepte políticament correcte que de vegades s'interpreta erròniament: és el que satisfà les necessitats del present, sense comprometre la capacitat de generacions futures per satisfer les seves.

Neix amb l'Informe Brundtland, l'any 87, en el qual aquest concepte de sostenibilitat no contempla únicament l'ecologia, sinó que considera com a necessari considerar els aspectes econòmics i socials. Els criteris a desenvolupar combinen les dimensions ambientals amb les socials i econòmiques, com poden ser l'existència de la pobresa i el reconeixement de les restriccions de la tecnologia per satisfer les necessitats presents i futures.

La Conferència de les Nacions Unides sobre Medi Ambient i Desenvolupament, coneguda com a Cimera de Rio, en el marc on s'aprova el document Agenda 21..., el capítol 28 de la qual diu, entre d'altres coses, que abans de finir l'any 96 la major part de les autoritats locals de cada país han d'haver realitzat un procés consultiu amb la seva ciutadania i haver assolit un consens sobre una Agenda 21 a la seva comunitat.

La primera conferència a Europa de ciutats sostenibles, a Aalborg, en l'elaboració de l'Agenda 21, que va tenir lloc l'any 94, incorpora i desenvolupa els compromisos en favor de la democràcia participativa. La segona conferència, a Lisboa, que va revisar i millorar els conceptes de l'Agenda 21, tingué lloc l'any 96. Rio+5 tingué lloc l'any 97. Existeix la campanya de ciutats sostenibles, vertebrada a través del Consell Internacional per a les Iniciatives Mediambientals Locals, que en la guia per a la planificació de l'Agenda 21 local, desglossa en nou punts el procés participatiu, que vostè, senyor conseller, de sobres coneix, però que em permetré detallar aquí: primer, consensuar una filosofia comuna; segon, identificar problemes i causes; tercer, definir objectius globals; quart, prioritzar problemes; cinquè, establir objectius específics i identificar opcions; sisè, crear programes concrets per als objectius específics; setè, formalitzar un pla d'acció global; vuitè, aplicar-lo i obtenir els resultats; novè, avaluar de nou la situació, i tornar a començar el procés.

Hem de reconèixer que també s'han fet coses a Catalunya. Existeix, des de l'any 97, la xarxa de ciutats i pobles cap a la sostenibilitat, que integra més de cent deu municipis, la Diputació de Barcelona, la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis. També, en aquest mateix Parlament, la majoria, Convergència i Unió i el Partit Popular, ha rebutjat per dos cops consecutius la creació d'un consell català de sostenibilitat, que preteníem que fos l'eina de participació ciutadana que permetés l'elaboració d'aquesta Agenda 21 de Catalunya. Els Verds no concebem l'elaboració d'aquesta Agenda 21 sense que la ciutadania pugui expressar les seves preocupacions i projectes.

Què fa el Govern de la Generalitat durant aquest temps? Que en tinguem notícies, el 23 de juliol del 98, el Departament de Medi Ambient va presentar el Fòrum Consultiu de l'Agenda 21 Catalana, format inicialment per un centenar de persones. En aquest Fòrum es presenta un document al Departament, on el Departament ja ha dissenyat les accions prioritàries que durà a terme per garantir la sostenibilitat de Catalunya i els instruments que permeten el seguiment de l'aplicació de les polítiques sectorials, d'acord amb els principis de sostenibilitat. Aquest Fòrum, que sapiguem, s'ha reunit una sola vegada, el de la seva constitució, i se li han passat tres qüestionaris amb cent cinquanta preguntes, com si d'un examen d'estudiants es tractés. Considerem una estranya forma d'interpretar la participació ciutadana.

Honorable senyor conseller, voldria que ens aclarís alguns dubtes raonables davant d'aquesta passivitat. On està la participació ciutadana que ha d'elaborar l'Agenda 21? La ciutadania ja és adulta; no fa falta experts que decideixin per ella. Aquest fou el veritable esperit de la Cimera de Rio, i Rio+5. Quin tipus de sostenibilitat defensa el seu Departament? La del maquillatge, per fer veure que fem alguna cosa? O la real i efectiva, que ha d'impulsar els canvis d'hàbits socials que permetin fer possible el desenvolupament sostenible de Catalunya? Com pensa compatibilitzar l'Agenda 21 de Catalunya amb les agendes 21 locals, que estan elaborant-se ja arreu de Catalunya?, tot sigui dit de passada, amb uns criteris més participatius que no pas l'Agenda 21 nacional. Es seguirà en la línia de fer des de l'Administració catalana una tasca sense comptar amb la que es duu a terme municipalment? Què hi pinta al Consell per al Desenvolupament Sostenible de Catalunya el senyor Duran i Farell, acompanyat de persones de reconegut lligam amb els principals *lobbies* empresarials del país, en la planificació d'un desenvolupament sostenible de Catalunya?

Massa poca feina, massa consells, amb nul·la participació ciutadana, i massa qüestions poc explicables políticament. Per què s'encarrega la redacció dels treballs de base per a l'elaboració d'aquesta Agenda 21 de Catalunya a l'Institut de Medi Ambient i al de Ciències Socials, SA, propietat de l'exconseller, ara flamant regidor de Barcelona, senyor Miró i Ardèvol?

Massa dubtes sobre la possibilitat que l'Agenda 21 estigui elaborada amb els criteris de participació ciutadana emanats de la Cimera de Rio, ara fa set anys, ni tan

sols que, a cop de talonari que supleixi aquesta participació, pensem que no és possible tenir una Agenda 21 abans que s'acabi la legislatura.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Joan Ignasi Puigdollers, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, en primer lloc, vull agrair-li la seva comprensió pel meu eventual retard, que al final no s'ha produït, però la seva predisposició a esperar-me. Moltes gràcies.

Vostè em pregunta, essencialment, sobre una sèrie de punts: la difusió del concepte d'Agenda 21: l'elaboració d'aquesta a Catalunya, l'obligació de fer-la abans d'unes determinades dates, la participació ciutadana i què s'ha fet fins ara. Intentaré contestar-li tot.

L'Agenda 21, aprovada l'any 92, és un document internacional que representa un punt d'inflexió en la política ambiental i, en general, de qualsevol política de desenvolupament. El Govern de la Generalitat així ho va valorar i, per això, la va traduir al català ja fa uns anys, per difondre-la. També hem traduït i difós el programa de continuïtat de l'Agenda 21, que l'Assemblea General de les Nacions Unides va aprovar l'any 97. Hem donat suport, també, a iniciatives d'ONG de cara a la seva divulgació de manera continuada. Hem fet, en definitiva, una actuació que jo entenc prou clara per augmentar el coneixement general sobre el que és i el que representa l'Agenda 21, perquè ningú pugui dubtar que és un document amb el qual ens sentim compromesos.

És en aquest sentit i amb aquest esperit que ens plantejem l'elaboració de l'Agenda 21 de Catalunya. En aquest punt, convé, però, distingir dos aspectes –vostè els enfocava–: l'obligació i la voluntat. Catalunya –per tant, el Govern de Catalunya– no té cap obligació de fer l'Agenda 21 o una Agenda 21 pròpia. L'únic calendari que han adoptat les Nacions Unides és l'establiment de l'any 2002 com a data límit perquè els estats disposin de l'Agenda 21.

Tanmateix, això no importa, perquè la nostra voluntat és que Catalunya tingui la seva Agenda 21, i que la tingui abans de la data que han establert com a límit les Nacions Unides; per aquest motiu hi estem treballant.

Li explicaré què pretenem amb l'Agenda 21 de Catalunya, quin és el mecanisme d'elaboració i en quina fase o en quin moment ens trobem. Comencem pels propòsits. Veiem l'Agenda 21 de Catalunya no pas com una finalitat, sinó com un instrument que ens serveixi per obrir una àmplia i intensa reflexió sobre els nostres punts forts i els nostres punts dèbils com a país, i com a país que vol mantenir el seu nivell de desenvolupament econòmic de manera estable en el temps. Això significa que no fem l'Agenda 21 de Catalunya perquè les Nacions Unides demanen que tots els països del món han de tenir la seva, sinó perquè creiem que pot

ser una bona eina per revisar els nostres objectius com a societat desenvolupada i revisar, també, la manera d'assolir aquests objectius.

A ningú no se li amaga que hi ha qüestions que tenen una transcendència planetària: el canvi climàtic, el forat d'ozó, etcètera, però que també ens afecta la resta, sobretot per allò que hem de tenir present i que ens afecta molt més directament i molt més immediatament a nosaltres, que és que s'adopten acords internacionals per lluitar contra aquests fenòmens. És molt important que estiguem atents a totes aquestes qüestions per tal de poder dissenyar a temps les polítiques més apropiades. L'Agenda 21 de Catalunya ens ha de servir, precisament, per a això.

En aquesta mateixa línia argumental hem de recordar la nostra vocació europeïsta i el nostre compromís de contribuir a construir Europa. Després de la convergència econòmica i monetària vindrà, inevitablement, la convergència política, però també la convergència ambiental. No serà possible dins la Unió Europea que hi hagi zones amb diferent grau d'exigència ambiental.

Tothom diu que els països forts de la Unió Europea marquen la política ambiental comunitària en funció dels seus interessos i de les seves necessitats, que no sempre coincideixen amb els interessos i les necessitats de l'Europa mediterrània. No tothom, però molta gent, sí, diu que això és culpa, en part, de la manca de plantejaments clars per part dels estats del sud d'Europa. Aquest és un tema cada vegada més important i, per això, cal una política ambiental mediterrània que contraposi o complementi –miri-s'ho com vulgui– la política ambiental escandinava o centreeuropea. I, si aquest plantejament s'ha de promoure des de Catalunya, ho haurem de fer perquè ens hi juguem molt. L'Agenda 21 de Catalunya també ens ha de servir per a això.

Fa molts anys que parlem en defensa de l'economia productiva des del Govern. De fet, aquesta és una part central del nostre discurs i no és només un concepte teòric, sinó que ha presidit la nostra acció de govern i la nostra capacitat d'influir en altres nivells de presa de decisions.

No és possible, avui, imaginar-se un model d'economia productiva construït d'esquenes a la protecció ambiental i, si fos possible, seria un model condemnat al fracàs, i no volem que l'economia catalana fracassi. L'Agenda 21 de Catalunya ha de marcar, també, les orientacions perquè això no passi.

Ara, quan el país està més net i ha madurat més en la comprensió del medi ambient, és el moment d'avançar amb més decisió cap a aquelles solucions que ens poden ajudar a tallar alguns problemes de soca-rel i, sobretot, a beneficiar-nos de les noves oportunitats que el medi ambient ens ofereix per consolidar la qualitat de vida.

Ara bé: això necessita que siguem conscients de la responsabilitat que ha d'assumir cadascun dels ciutadans en les seves esferes de decisió i que identifiquem molt bé quines són les actituds exigibles perquè sigui possible combinar nivell de vida amb qualitat de vida. L'Agenda 21 de Catalunya ens ha de proporcionar eines, també, per a això.

8474

Per tant, ens plantegem l'Agenda 21 de Catalunya no pas com un tràmit o com un instrument de propaganda amb unes tapes molt enlluernadores i uns continguts més aviat buits, sinó com un exercici real d'elaborar una proposta estratègica per avançar cap al desenvolupament sostenible de Catalunya.

És amb aquest objectiu que hem dissenyat el procediment d'elaboració –i amb això li contesto una altra de les seves qüestions– i que consisteix en les següents etapes. En primer lloc, l'elaboració d'un document zero, de caràcter intern, que estableix les orientacions bàsiques de partida. Aquest és el document inicial a què vostè es referia i que és un document, únicament, per servir de base, per començar a treballar; no indica en absolut quin ha de ser el final del procés de l'Agenda 21.

En segon lloc, com vostè recordava, la constitució del Fòrum Consultiu de l'Agenda 21 de Catalunya, un organisme de consulta que està format per un centenar de persones representatives de tots els sectors que configuren la societat catalana..., aquest Fòrum Consultiu es va constituir, com vostè deia, el juliol del 98, i, en aquests onze mesos, els membres del Fòrum han rebut, individualment, quatre qüestionaris –no tres–, amb un total de dues-centes preguntes sobre les orientacions que ells –aquest centenar de persones; dues-centes preguntes a cada un– entenen que haurien de tenir, al seu criteri, els principals temes a considerar en l'Agenda 21 de Catalunya.

Igualment, s'han celebrat tres sessions de treball, a més a més de la primera inicial, sobre els següents temes: el desenvolupament rural sostenible, les actuacions per prevenir el canvi climàtic i la mobilitat sostenible.

En tercer lloc, es preveu l'elaboració d'un esborrany de l'Agenda 21 de Catalunya. Les primeres parts d'aquest esborrany estaran redactades aquest mateix mes de juliol, i està previst enviar-les dins d'aquest mes als membres del Fòrum consultiu perquè hi puguin fer observacions i comentaris. El text complet estarà, tenint en compte que el mes proper és vacacional, en un parell o tres de mesos.

En quart lloc, hi haurà una discussió i aprovació de l'esborrany per part del Govern. En cinquè lloc, aquest esborrany es sotmetrà al debat social a través de les organitzacions cíviques del país amb l'objecte de construir aquest consens generalitzat de la societat catalana al voltant d'aquest document que vostè i jo volem. I, en sisè lloc, quan s'hagi debatut, es procedirà a l'aprovació definitiva de l'Agenda 21.

Convé apuntar, possiblement, també, que comptem amb elements de diagnosi. Ja són uns quants anys de recopilació sistemàtica de dades, que han donat lloc a la recent publicació, per part del Departament de Medi Ambient, del primer informe sobre l'estat del medi ambient a Catalunya, que vostè, sens dubte, coneix.

Com pot veure, és un procés ampli, amb fases intensament participatives i que es marca –això, sí– un...

El president

Ha exhaurit el seu temps. Tindrà ocasió en el torn de rèplica.

El conseller de Medi Ambient

Perdó, senyor president.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller. Honorable conseller, per tot el que vostè ens ha explicat... Més o menys, alguna cosa en sabia; ignorava això de les tres sessions que s'han portat a terme, i m'agradaria que em puntualitzés si, en aquestes tres sessions, realment, hi va participar tot el consell consultiu –les quinze persones nomenades– o bé de quina manera es van celebrar aquestes tres sessions.

Però els nostres temors estan una mica confirmats, ja que l'esperit dels acords de Rio està en la coresponsabilitat de la ciutadania, i el Consell hauria de comptar amb la presència de l'Administració, és clar, però, també, amb els col·lectius socials –col·lectius socials, que no vol dir persones representatives, tècnics.

El projecte de ciutat sostenible no és només una qüestió tècnica que calgui deixar en mans d'experts, exclusivament en mans dels experts –que també són necessaris, lògicament–, però moltes de les decisions a prendre no són merament tècniques, són polítiques, i, per tant, corresponen a tots els ciutadans i ciutadanes participar-hi, si considerem, per damunt de tot, que és un projecte democràtic.

Ha de contribuir-hi tota la ciutadania que tingui la bondat de fer-ho, perquè és una coresponsabilitat seva, també. Els ciutadans no solament tenim drets, sinó que tenim deures i, en aquest cas, és, també, coresponsabilitat de tota la ciutadania participar-hi –lògicament tots els qui vulguin fer-ho–, però únicament poden assistir al ple del consell o a les seves comissions amb veu, però sense vot –això és el que especifiquen vostès en el seu Reglament–, persones responsables de polítiques sectorials.

Nosaltres creiem que el consell assessor, creat únicament amb les persones de reconegut prestigi, no contempla aquest esperit de l'acord de Rio.

Els programes, les normes, les polítiques i conseqüent regulació han de partir de processos locals, i, lamentant-ho molt, senyor conseller, nosaltres pensem que no s'està fent així. Suposo que vostè no hi estarà d'acord, però nosaltres pensem que falta aquesta participació ciutadana, aquesta obertura més a la societat, amb la seva participació més directa.

Moltes gràcies.

Punt 9

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Senyora diputada, em sembla que vostè ha caigut en una cosa que, possiblement, sigui fàcil, que és la confusió de dos consells. Estem parlant d'un determinat consell consultiu, que m'identifica amb el que té la denominació de Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible, i tenim un altre consell, que és el Fòrum Consultiu per a l'Elaboració de l'Agenda 21.

En tot cas, el consell consultiu que s'ha reunit tres vegades és el Fòrum Consultiu per a l'Elaboració de l'Agenda 21, i aquest no té una limitació de quinze membres. Aquest té una constitució de cent persones, on estan representades totes les àrees de la societat catalana i on participen organitzacions sindicals, organitzacions empresarials, ONG, col·lectius de tota mena, amb un representant.

Aquest és el que té l'encàrrec d'elaborar l'Agenda 21, aquest és el que s'ha reunit tres vegades; l'assistència ha estat oberta, evidentment, al centenar de persones del Consell; fins i tot jo diria que ha estat oberta a més persones, perquè aquestes sessions, normalment, han començat amb una conferència i la conferència ha sigut pública; almenys, ha sigut pública en el sentit que hi assistia gent que no era del Consell consultiu —entre altres jo—, però, quan acabava la conferència, es retiraven i, llavors, ja, el debat es produïa només entre els integrants del consell del Fòrum Consultiu per a l'Elaboració de l'Agenda 21 i, per tant, jo ja desconec quines són les conclusions a què poden haver arribat.

D'altra banda, el Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible, que és aquest a què vostè es referia, del qual formen part quinze persones, que pot funcionar en ple o en comissions i que pot cridar tècnics i experts per a la seva col·laboració, és un consell que s'ha creat, com a assessor del Govern, per constatar que les polítiques que estableix el Govern estan dintre d'una línia de sostenibilitat. I, per tant, reben les consultes, o ells fan aportacions al Govern, en el sentit d'ajudar a dirigir, a controlar que la política del Govern no se separi, que s'ajusti a la línia de sostenibilitat.

Aquest segon, sí que és cert que està limitat a quinze persones, que són les quinze que, amb independència, posen en tela de judici la política del Govern. De fet, es va fer una mica a semblança de la Comissió Jurídica Assessora —en gran part, els seus estatuts estan copiats d'ella—, i està format per una sèrie de persones representatives que no les tria ni tan sols el Govern. El Govern tria una persona que és qui proposa, de manera absolutament independent, qui seran aquests integrants que, després, a partir d'aquí, jutjaran la sostenibilitat de la política del Govern.

Per tant, en resum, estem parlant de dues coses diferents: d'una banda, aquest Consell, crític, assessor de la política del Govern quant a sostenibilitat; d'una altra part, d'un fòrum de cent persones, amb participació de tota la societat catalana, per a l'elaboració de l'Agenda

21; Agenda 21 que, com li deia abans, primer es redactarà en forma d'esborrany, i que, aquest esborrany, una vegada comentat per aquest centenar de persones, serà aprovat —o assumit, si vol dir-ho així— pel Govern i llavors posat a consulta pública, i serà la totalitat, llavors, de la societat, que hi podrà participar, abans de la seva aprovació definitiva.

Aquest és el procés complet, i espero que amb això li hagi aclarit els dubtes que tenia. No sé si satisfactòriament, però, en tot cas, els dubtes hauran quedat aclarits.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària a Catalunya

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller, el Grup Socialista creu que el seu Govern ha de donar explicacions en aquesta cambra de per què algunes empreses resulten estranyament afavorides en les adjudicacions dels serveis extrahospitalaris.

En primer lloc, em vull referir a la rehabilitació a Catalunya.

Per tal d'analitzar en profunditat quins eren els concerts del Servei Català de la Salut amb els centres sanitaris de rehabilitació extrahospitalària, varem formular un seguit de preguntes sobre l'activitat de cadascun dels darrers cinc anys, la seva distribució territorial, la població de referència, etcètera.

Un cop analitzada la informació, hem vist que hi ha una gran concentració d'activitat en un sol proveïdor, que obté la gran majoria d'adjudicacions. Aquest proveïdor és Centre de Recuperació Funcional i Fisioteràpia, que té el 74% de la rehabilitació ambulatoria i 100% de la domiciliària a la ciutat de Barcelona. Però, d'altra banda, analitzant les dades que consten en el Registre Mercantil i aquestes dades de diverses empreses, hem extret que l'administrador i els apoderats d'aquesta empresa, que ha gaudit de la major part dels concerts de la rehabilitació de Barcelona ciutat des de fa bastants anys, són les mateixes persones que ocupen càrrecs en moltes altres empreses que tenen, també, concerts en d'altres indrets: Fisiogestió, SA; Institut Logopèdic de Barcelona, SA; Fisiogirona, SA; Serveis Ilerdenses de Rehabilitació, SA; Serveis de Fisioteràpia, SA; Kinesiteràpia, SA —que, per cert, s'enduu pràcticament tota la rehabilitació que hi ha concertada per a la regió sanitària de Costa de Ponent—; l'Institut de Rehabilitació de Barcelona, SL; Centre de Recuperació Funcio-

nal i Fisioteràpia, com deia, i Fisioteràpia, SA. Com deia, totes aquestes empreses tenen el mateix administrador, José Vicente Querol i Ortí, i, amb l'excepció de Fisiogestión i Fisioteràpia, a totes hi consta com a apoderat el senyor Albert Núñez i Pérez.

Segurament no és casualitat que, en la mesa tècnica de concertació de la rehabilitació ambulatoria extrahospitalària a Catalunya, constituïda l'any 1991, el coordinador fos, precisament, el senyor Albert Núñez i Pérez. Aquesta mesa és la que va establir el nou sistema de concertació de la rehabilitació a Catalunya, que es va aplicar a partir de l'1 d'octubre de 1991; és a dir que qui havia de coordinar aquesta comissió que reestructurava tota la rehabilitació a Catalunya era art i part en tot el que fa a aquest tipus de serveis extrahospitalaris.

També li volem parlar, senyor conseller, de les noves adjudicacions que han fet dels anomenats «productes intermedis». Els concerts de productes intermedis, que són les proves analítiques, les exploracions radiològiques, exploracions i tractaments de medicina nuclear, les tècniques de diagnòstic per la imatge –TAC, ressonàncies magnètiques, talli, etcètera–, aquests productes intermedis, aquests concerts, estaven, fins l'any 1998, adjudicats, sense concurs previ en molts casos, a diverses empreses.

Quan ja s'exhauria el termini de compliment de la Llei de contractes de les administracions públiques, el Servei Català de la Salut, de pressa i corrents a pesar que ja fa anys de l'aprovació d'aquesta Llei, va iniciar un nou procés per tal que els productes intermedis fossin adjudicats directament per cadascun dels hospitals de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública, i, paral·lelament, l'Institut Català de la Salut va posar en marxa un procés de licitació d'aquestes proves.

Aquesta decisió va ser comunicada als hospitals concertats per part del Servei Català de la Salut a mitjan desembre del 1998 i s'havia de posar en marxa l'1 de gener del 1999.

A partir d'aquell moment, cada hospital concertat rebria un pressupost addicional al del seu concert, per tal que, directament, es fes càrrec de les factures de les proves complementàries extrahospitalàries que, fins llavors, pagava directament el Servei Català de la Salut als proveïdors adjudicataris.

El pressupost addicional que el Servei Català de la Salut va atorgar a cada hospital per fer front a la despesa de les proves extrahospitalàries no cobria, en principi, la despesa real que venia realitzant cada hospital amb càrrec al Servei Català de la Salut perquè la base que el Servei Català va utilitzar va ser la del 85% de la despesa en proves realitzada l'any 1996 per cada hospital, que equivalia, només, al 75% de la despesa real encarregada per cada hospital l'any 1998.

D'altra banda, avisats tan tard, els hospitals disposaven de molt poc temps per negociar amb els proveïdors; escassament quinze dies per negociar les adjudicacions directes de cada hospital amb els centres proveïdors de proves extrahospitalàries.

La sorpresa va ser, però, que un cop adjudicades aquestes proves per a l'any 1999, n'hi havia prou amb el

pressupost que contemplava només el 75% del cost real del 1998. I, en alguns casos, encara es produeixen alguns estalvis per als hospitals.

Cal, doncs, arribar a la conclusió que el Servei Català de la Salut pagava molt més cares –un 25% més cares– les proves extrahospitalàries que no pas ara les pagaran als hospitals concertats.

Pel que fa a les adjudicacions dels productes intermedis per part de l'Institut Català de la Salut –que sí que, com deia, està sotmès a la Llei de contractes de les administracions públiques–, l'anunci de licitació es publicà en un DOGC l'11 de desembre de 1998 exhaurint aquest termini màxim que determinava la Llei. Cal destacar, d'aquests plecs de condicions, que no s'hi preveu cap tipus de puntuació per tal de valorar amb objectivitat les diferents ofertes –al contrari del que fa l'Insalud, que sí que estableix barems i puntuacions– i que només s'hi exigeix explicar el projecte tècnic, i que, per tant, són plecs de condicions que queden oberts a la discrecionalitat.

Els estàndards de qualitat que s'exigeixen són els establerts en una Ordre del Departament de Sanitat, de 15 d'abril del 97, que són molt genèrics, al nostre entendre, i poc clars; no s'hi fa cap anàlisi seriosa dels requisits que s'han de reunir per part dels centres que realitzen proves diagnòstiques. Aquests estàndards de qualitat, a més, no es comproven gairebé mai per part del Servei Català de la Salut; no es fan, pràcticament, inspeccions ni controls per comprovar que es compleix el que es diu.

En aquests plecs de condicions, es liciten lots tancats en els quals van, conjuntament, proves senzilles i proves d'alta tecnologia. No es demanen garanties de solvència econòmica ni es demanen garanties tècniques clares.

Per exemple, pel que fa al servei de radiodiagnòstic, en primer lloc, del que vull parlar és del conveni entre l'Institut Català de la Salut i l'empresa pública Institut de Diagnòstic per la Imatge, l'IDI.

Prèviament a la licitació, de la qual parlava abans, de les exploracions radiològiques i tècniques de diagnòstic per la imatge, l'Institut Català de la Salut va formalitzar un conveni amb l'IDI, amb l'empresa pública, adjudicant-li totes aquelles proves que l'IDI podia fer durant l'any 1999. L'IDI, que és una empresa pública al cent per cent creada precisament per tal que el sector públic participi en aquest sector, que fins aleshores el tenia majoritàriament el sector privat, és, per tant, per nosaltres, qui ha d'efectuar totes aquelles proves que sigui possible per compte de l'Institut Català de la Salut. I fins aquí ens sembla del tot correcte.

Però l'ICS acordà pagar a l'IDI 35.000 pessetes per cada prova; un preu molt superior al que es marca com a preu màxim en el concurs al qual s'han d'ajustar les empreses privades: 30.500 pessetes per prova. Aquesta diferència incomprensible s'accentua encara més si tenim en compte els preus finals de les adjudicacions a les empreses privades, que han resultat ser uns preus finals entre 24.000 i 28.000 pessetes per prova. És a dir, que els preus d'adjudicació de l'ICS a les empreses

privades han estat un 30% més econòmics que no pas l'ICS ha acordat amb l'empresa pública Institut de Diagnòstic per la Imatge.

L'objectiu fonamental de la creació de l'empresa pública IDI era aconseguir costos més econòmics per servei públic; sobretot pel que fa, doncs, a les ressonàncies i els TAC. La situació actual, a pocs anys de creació de l'empresa, és una mostra evident –per nosaltres– de mala gestió, ja que l'empresa pública resulta un 30% més cara que el sector privat quan no té beneficis a repartir.

I, d'altra banda, tenim notícies que, quan l'IDI ven els seus serveis a mútues privades, ho fa per sota del preu de cost. Així, teníem notícies que el servei de l'IDI instal·lat a l'hospital Joan XXIII de Tarragona oferta a diferents mútues a un preu molt inferior, i voldríem que ens aclarís si això és així.

Pel que fa a adjudicacions a empreses privades d'aquests productes intermedis, cal aclarir que no totes les adjudicacions són a empreses de poca solvència econòmica, però sí que hi han força casos irregulars. Li'n diré alguns exemples: un és Medical Resonancia Magnética, SA, que és una empresa adjudicatària de proves de l'hospital de Bellvitge i de Can Ruti, que és una empresa que no disposa de sala de reanimació ni disposa d'UCI, on no s'han tingut en compte els criteris de proximitat i accessibilitat dels pacients, perquè està en una zona industrial al Baix Llobregat, i que, a més a més, segons informes d'anàlisis de riscos emesos per agències especialitzades, està classificada com a empresa de risc màxim, pel que fa a la seva solvència a nivell d'endeutament i altres indicadors econòmics.

Una altra empresa afavorida és TACSO, SA, amb un centre a Mare de Déu del Coll, que es va crear just a temps per presentar-se a concurs, que no es va inscriure al Registre Mercantil fins al 2 de gener de 1999. O una altra empresa situada en un entresòl amb tot tipus de barreres arquitectòniques.

Finalment –perquè se m'acaba el temps, senyor conseller– li vull fer una pregunta per nosaltres molt important. I, en virtut del dret que m'empara com a diputada d'aquest Parlament, vull preguntar-li –perquè és *vox populi* a tot el sector– que moltes, que algunes empreses privades que no han tingut les adjudicacions han estat afavorides pel fet d'estar assessorades per l'exconseller de Política Territorial i exalt càrrec del Servei Català de la Salut, senyor Jaume Roma. Cal saber què hi ha de cert en tot això, quin és el paper del senyor Jaume Roma en algunes d'aquestes adjudicacions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller, senyor Eduard Rius. Deu minuts.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyora Carme Figueras, per tal de situar aquesta interpellació, voldria començar la meua intervenció explicant quina era la situació al voltant dels productes intermedis i què és el que s'ha fet, no el que vostè explica.

Ja en el moment d'assolir les transferències en matèria de Sanitat, algunes de les proves diagnòstiques i de control que necessitaven els pacients i que no es podien realitzar mitjançant el dispositiu assistencial que els atenia habitualment es derivaven a altres hospitals o a altres centres que disposaven dels recursos humans i materials necessaris per a dur a terme aquestes proves. Estem parlant del que hem anomenat «productes intermedis» –diagnòstic per la imatge, medicina nuclear, proves de laboratori, anàlisis clíniques, o d'altres exploracions complementàries. El pagament d'aquesta activitat l'efectuava directament el Servei Català de la Salut sobre la base d'unes tarifes determinades, tant als hospitals de la XHUP –mitjançant una clàusula addicional específica– com en els altres centres autoritzats, a través de contractes o convenis, i no anava lligada al responsable de demandar-la, produint-se així una dissociació entre el demandant i el finançador.

A banda d'alguns centres de la XHUP que efectuaven aquestes proves, existeix a Catalunya un conjunt de centres proveïdors, extrahospitalaris, de productes intermedis, molts dels quals ja tenien concerts anteriors, fins i tot, a l'assumpció de les transferències en matèria sanitària. Aquests centres, complementaris a la XHUP, efectuaven i efectuen proves per al conjunt de la xarxa assistencial de Catalunya, ja sigui en hospitals d'aguts, centres d'atenció primària, o centres socio-sanitaris, o de salut mental, tant de l'ICS com de la resta del sector concentrat.

La necessitat d'avançar cap a un model de finançament de l'activitat com un producte final, com un tot, i no finançar, per exemple, en un hospital d'aguts el diagnòstic i el tractament d'un accident vascular cerebral, d'una banda, i, de l'altra, el TAC o la ressonància, ens va portar a la decisió d'iniciar, l'any 1995, el que s'ha anomenat la descentralització dels productes intermedis –procés que ha finalitzat aquest any–, del qual era prou coneixedor el sector –no tres dies abans de decidir-ho; portàvem molt de temps treballant amb el sector en aquest tema– i que ha representat l'assumpció de la responsabilitat de compra dels productes intermedis per part del conjunt de centres que configuren la xarxa assistencial de Catalunya. D'aquesta forma i d'una manera molt esquemàtica, el Servei compra productes finals, i no proves complementàries, separadament d'aquests productes finals.

D'altra banda –vostè ho ha esmentat–, cal esmentar la necessitat d'adequar aquest procés de compra a la Llei de contractes de les administracions públiques, adequació que ha comportat una transformació de tot el procés de compra de serveis i, per tant, de productes intermedis, amb un model concursal que afecta els centres de l'ICS i el conjunt de centres de la xarxa assistencial de Catalunya.

8478

En aquest model concursal de compra de serveis s'ha d'incloure, també, la compra del que anomenem «productes finalistes», és a dir, aquelles actuacions terapèutiques d'aplicació directa i encaminades a un tractament específic, la compra dels quals s'ha d'efectuar pel Servei Català de la Salut a través d'un procés de concurs. I en aquest grup s'inclouen l'oxigenoteràpia a domicili i d'altres teràpies respiratòries –que ja se n'ha fet el concurs–, la rehabilitació ambulatoria i domiciliària, que vostè ha esmentat; el transport sanitari; l'atenció al malalt crític en centres de suport no XHUP, i les litotripsies.

En el cas de la rehabilitació –i, de fet, jo he pogut llegir avui a la premsa que vostè afirmava que ja s'havia fet el concurs–, no s'ha fet el concurs; precisament, el concurs s'ha de fer, i si ara, en aquest moment, es dona una concentració en una empresa determinada, quan hi hagi un concurs la concurrència serà pública i ja veurem el que en surt. Per tant, no hi ha hagut concurs; estem a l'espera de fer un concurs, com també ho farem en el transport sanitari, i això ho farem properament, abans que finalitzi l'any.

Vostè esmentava que, l'any 1991, hi ha una mesa tècnica, que presidia –casualment– la persona que presideix algunes d'aquestes empreses. Sí, perquè, quan es va fer aquesta mesa tècnica, per canviar el sistema de pagament, es va demanar la col·laboració –com fem sempre i com s'ha fet, també, aquesta vegada, amb les ordres d'acreditació– de les persones del sector, i aquesta persona té una reconeguda experiència, i així es va fer conjuntament –no ell sol; ell, amb tècnics del Servei Català de la Salut.

Per dur a terme tot aquest procés complex de descentralització –hem parlat d'aquests productes que en podríem dir «finals»– dels productes intermedis, que, en alguns casos, ha comportat un procediment concursal i, en d'altres, un conveni o un contracte, en funció de la naturalesa jurídica de les institucions, el Servei Català de la Salut ha anat elaborant tota una normativa, no quinze dies abans d'acabar l'any, no, no: l'any 1996, ja fa un decret que regula l'establiment de convenis i contractes de gestió; fa una sèrie d'ordres; l'any 1997, el 18 de febrer, marca uns estàndards de qualitat; es fa una ordre, el 10 d'abril de 1997, amb estàndards de qualitat pel que fa referència a l'oxigenoteràpia; l'abril del 97, estàndards de qualitat pel que fa referència als centres de rehabilitació; el 15 d'abril de 1997, estàndards de qualitat pel que fa referència a proves diagnòstiques, etcètera. I, fins i tot, fa un decret, el 15 de desembre de 1998, pel qual es dicten normes per a la implantació del nou model de contractació de serveis sanitaris que estableix el Decret 169/1996, del 23 de maig.

Aquesta normativa, que fixa uns requeriments qualitatius –que són, evidentment, comprovats–, ha comportat l'acreditació, a Catalunya, de 178 centres. Posteriorment, el Servei assigna les diferents unitats demandants –en una negociació que no es fa en dos dies, perquè, com li deia, portem molt de temps negociant amb el sector, fins i tot participant en una jornada que es fa expressament, on participen molts representants d'aquest sector extrahospitalari i la mateixa XHUP–

per parlar d'aquest tema, d'aquest procés de descentralització, que té la seva complexitat.

Per tant, el Servei Català de la Salut traspasa aquest pressupost –destinat a la compra de productes intermedis– amb l'objectiu, com ja he esmentat, que siguin les unitats demandants les que es responsabilitzen directament de la seva indicació i del control de la despesa. Això ha comportat un traspàs de gairebé 10.000 milions de pessetes a les entitats proveïdores, distribuïts en 6.000 milions a l'Institut Català de la Salut, i, a la resta d'entitats proveïdores, 4.000 milions, dels quals 2.920 corresponen a l'hospitalització d'aguts.

En el cas de l'ICS, aquest procés ha comportat la realització de cinc concursos, per un import global de 2.655 milions de pessetes, que ha afectat el laboratori, els radiodiagnòstics, els gabinets d'atenció especialitzada ambulatoria i la medicina nuclear. La resta del pressupost assignat a l'Institut Català de la Salut es reparteix amb l'establiment de convenis amb 24 entitats públiques –aproximadament, 2.351 milions de pessetes–, dins de les quals hi ha l'IDI, perquè l'IDI, com a entitat pública, com a empresa pública, no concursa; per tant, no es fa un concurs, sinó que es fa un conveni. I, després, també dintre d'aquesta quantitat traspasada a l'Institut Català de la Salut, hi ha la subrogació dels concerts amb el servei, durant aquest període transitori –l'absorció de la llista d'espera a proveïdors que no havien resultat adjudicataris.

Miri: en el cas de l'ICS –i vostè ho ha comentat extensament–, jo no em puc parar, fil per randa, a cada una –en tot cas, ho faré en el temps de rèplica– de les empreses que vostè ha esmentat, un cop acreditat l'assoliment d'aquells condicionaments genèrics per a qualsevol contractació administrativa i la disponibilitat en la utilització de funcionament del Departament de Sanitat i Seguretat Social, les ofertes presentades pels licitadors es varen puntuar seguint: el 40% de la puntuació, per l'oferta econòmica –perquè, aquí, l'oferta econòmica ha tingut el seu pes, naturalment: màxima puntuació a l'oferta més barata, i puntuacions proporcionals a la resta de licitadors del lot–; el 35% de la puntuació pel projecte tècnic presentat, afectant condicions de qualitat, i, per tant, en aquest cas, la màxima puntuació –i, després, en tot cas, ja m'hi referiré– es va atorgar als millors projectes segons l'avaluació realitzada per facultatius de cada especialitat del mateix Institut Català de la Salut; 20% de la puntuació per l'accessibilitat, i el 5% per la capacitat de producció conjunta.

Això, en el cas de l'IDI –i després també m'hi podria tornar a referir–, no es va tenir en compte, perquè es tractava d'un conveni, perquè la naturalesa jurídica de l'IDI és diferent, és una empresa pública, actua instrumentalment com una empresa per a l'ICS; no vol sortir a competir, és a dir que és cert que en un moment determinat fa un conveni amb l'Institut Català de la Salut, amb uns preus per damunt dels que hi havia al mercat, però és que no intenta competir amb les altres entitats; el que intenta és servir de vehicle a l'Institut Català de la Salut.

En tot cas, malgrat la imatge que vostè ha volgut donar, jo crec que aquest procés s'ha desenvolupat d'una for-

ma absolutament transparent; s'han seguit criteris objectius per a la seva resolució, i, en qualsevol cas, jo l'animo que, si no és així, si veritablement vostè creu que hi ha hagut amiguisme, que hi ha hagut parcialitat, o que hi ha hagut la intervenció de persones que vostè ha esmentat, doncs, escolti, ho denuncia als tribunals, que no dubto que confirmaran que aquest concurs s'ha fet sobre la transparència, sobre l'objectivitat i sobre la imparcialitat. Això s'ha fet així, i, després, en tot cas, jo en el temps de rèplica em referiré a algunes de les empreses que vostè ha esmentat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies. Senyor conseller, ha reconegut que hi ha una concentració claríssima en una empresa pel que fa a la rehabilitació a Catalunya, i, a més a més, justifica que, precisament, el senyor que té aquesta concentració, doncs, hagi estat en aquesta mesa tècnica. Jo, la veritat, no trobo justificable que la mesa tècnica que ha d'elaborar els criteris de com ha de funcionar la rehabilitació extrahospitalària a partir de l'any 1991, a Catalunya, sigui art i part..., no ho sé, pot ser ho va fer de tal manera que es va posar en posició de ser pràcticament l'únic adjudicatari. Això, en tot cas, no queda bé i no sembla lògic que sigui, precisament, la persona que posa els criteris i que coordina tota aquesta comissió.

Em parla dels estàndards de qualitat; ja els tinc, els estàndards de qualitat; tinc el Decret –i no el llegiré ara, aquí, perquè esgotaria el temps que tinc i molt més–, però, realment, m'ha de reconèixer, senyor conseller, que són estàndards de qualitat molt genèrics i que, en tot cas, caldria posar consideracions tècniques molt més clares i molt més específiques que les que hi ha.

En tot cas, em diu que l'IDI, que és veritat que factura més car a l'Institut Català de la Salut que no pas facturen les empreses privades... Doncs, això no hauria de ser així. L'empresa pública hauria de poder competir amb l'empresa privada. I jo no he dit, en cap moment, que l'ICS hagués d'adjudicar l'IDI a través de concurs públic; no, no; no dic això; ja ens sembla bé que es faci un conveni, però, en tot cas, el que ha de fer l'IDI és estructurar els seus costos de manera que surti i sigui igual d'eficient i competitiu que l'empresa privada, perquè per això es fa, perquè, les empreses públiques, les muntem precisament per això: per abaratir costos, perquè les empreses públiques no cal que tinguin beneficis, i això ja és un gran què, que no hi hagi d'haver beneficis, uns beneficis per a uns privats.

Per tant, nosaltres estem a favor de l'empresa pública, estem a favor de la gestió pública; el que passa és que ha d'estar ben gestionada i ha de ser eficient, i això no és el que passa. I aquest és el problema: que l'IDI surti a uns costos molt superiors que no pas surten les empreses privades, i això no pot ser, no pot ser, perquè una empresa pública ha de sortir al mateix cost –com a

màxim– que les empreses privades. I, si no, és mala gestió, i d'això ens queixem: de mala gestió; no que l'IDI s'endugui bona part de les proves de ressonàncies magnètiques i de TAC de l'Institut Català de la Salut, que això ens sembla molt bé. El que no ens sembla bé és com està estructurada l'empresa perquè surti tan cara.

I, en tot cas, em deia vostè, doncs, que qui hagi intervingut, o no, això, vagi a la fiscalia a denunciar-ho, però jo li pregunto –i ja li ho he dit–, en virtut de les atribucions que tinc com a diputada d'aquesta cambra, a vostè, senyor conseller, quin és el paper d'un excàrrec públic de la Generalitat de Catalunya –quin n'és el paper–, perquè és *vox populi* a tot el sector que és el senyor Jaume Roma el que fa d'intermediari, però no consta; no consta, però jo li ho pregunto a vostè perquè ho contesti aquí, perquè vostè té l'obligació de contestar-ho aquí, perquè els diputats d'aquesta cambra tenim un dret i un deure, que és la fiscalització del Govern; per això li ho pregunto –i a la millor aniré a la fiscalia, però no és això, el que jo he de fer; primer, li he de preguntar a vostè, i vostè té l'obligació de contestar en aquesta cambra.

Miri: hi ha una manca de transparència, en el seu Departament, pel que fa a concerts amb centres privats, i no des que hi és vostè; hi és des de fa molt de temps, des de fa molts anys. Productes extrahospitalaris, contractacions diverses, subvencions a centres de la XHUP... Un exemple va sortir a la llum pública, fa un parell de dies, al *Diari de Girona*: una subvenció a una fundació privada per una inversió de 300 milions de pessetes –la clínica Plató–; una subvenció que atura el Departament d'Economia, perquè no es pot donar aquest tipus de subvencions a una entitat privada, però que després, vostès ho converteixen en diferents subvencions de 49 milions de pessetes, que no necessiten l'autorització. Aquesta subvenció va a afavorir el patrimoni de la Fundació, però resulta que, com que és una subvenció finalista per a una inversió, el que afavoreix, realment, és una societat privada, que és la que té la propietat d'aquest patrimoni. És a dir que subvencionem amb diners públics, en definitiva, una propietat privada. Això ha sortit, i, a més a més, encara resulta que l'Institut Català de Finances fa un aval sobre un crèdit concedit per La Caixa per a aquesta mateixa finalitat, per a aquestes mateixes obres. Això ha sortit al *Diari de Girona*, i, si no és veritat, desmenteixi-ho. Però sembla que està, el tema, bastant ben documentat.

O com l'adjudicació del paquet de productes intermedis de l'ICS, d'un paquet de proves de TAC a l'hospital d'Igualada, quan resulta que l'hospital d'Igualada no té TAC. Ara en té, sí, perquè va sortir a la premsa fa unes setmanes, i ara té TAC, però ens hauria de dir qui ha cedit aquest TAC a l'hospital d'Igualada, aquests dies, qui l'ha cedit, aquest TAC, a l'hospital d'Igualada, perquè, quan se li va adjudicar, no tenia TAC.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

Punt 10

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. Començarem pel final: el TAC a la Fundació Sanitària d'Igualada, l'ha cedit el Servei Català de la Salut, que el tenia instal·lat a l'hospital de Mataró, i el va traslladar a l'hospital d'Igualada.

Quan es va procedir al concurs, es creia que, en aquell moment, el TAC estaria ja funcionant, i això no va ser possible. Però qui l'ha cedit és el Servei Català de la Salut, fins que es pugui fer el nou hospital i comptin amb un nou TAC.

Segon: l'any 1991, no hi havia concursos; per tant, no estem parlant d'aquest tema; estem parlant que hi havia una mesa tècnica. Jo li facilitaré tots els membres de la mesa tècnica, un dels quals era el senyor Albert Núñez, que vostè ha esmentat. No hi havia concursos i ara farem els concursos, i, una vegada estiguin fets els concursos, vostè podrà dir-hi la seva, si és que s'ha seguit el mateix criteri que vostè creu que s'ha seguit.

Escolti: el senyor Jaume Roma no fa d'intermediari; per tant, no en fa, i, en tot cas, si hi té alguna cosa, li pregunta vostè a ell, perquè ara és una persona a qui vostè pot preguntar. Ja li ho dic: no fa d'intermediari.

Seguint amb el cas de l'IDI, escolti, hi insisteixo: miri, l'IDI és una empresa pública, és una empresa adscrita al Servei Català de la Salut per actuar en l'àmbit de l'Institut Català de la Salut; no pretén, ara, competir, en aquests moments, amb les empreses privades, i, probablement, si volgués competir amb les empreses privades, potser ho farà, però ara ha de donar servei a l'Institut Català de la Salut. Per la seva condició –ja ho he dit– no ha d'anar a concurs, però és una empresa, a més a més, instrumental, l'IDI, a diferència d'altres empreses, i, per això, el seu preu, el seu preu públic, el seu preu, que és el que convenia amb l'Institut Català de la Salut, és més car. Per què és més car? Perquè l'IDI fa assistència, perquè l'IDI fa recerca i perquè l'IDI fa docència. L'IDI està formant MIR, cosa que no ho fan altres empreses extrahospitalàries a fora. Però, en tot cas, en tot cas –un moment–, no és cert, tampoc, que estigui donant un preu més per sota de la tarifa a altres entitats, a altres mútues. Hi ha dues maneres de veure els preus, senyora Figueras: una és un preu per una determinada prova i per una determinada complexitat. En el cas de l'Institut Català de la Salut, estableix un paquet pel nombre de malalts i per la complexitat, i, en el cas de les mútues, n'estableix un altre, si en algun cas se li demana, però no té dos preus. Però, fins i tot... No, és que és així, no rigui, perquè és així. L'IDI, a més a més... No, és així.

L'IDI, el desembre del 1998, va convenir, en aquell moment, per preus per sota dels que hi havia –que eren preus marcats pel Servei Català de la Salut–, amb l'Institut Català de la Salut. Arran del concurs i veient que, realment, la mitjana de preus de les proves complementàries, de les ressonàncies magnètiques o de les taxes, havia baixat, va fer un nou conveni per corregir aquesta situació i, per tant, farà més activitat al mateix preu que està en el mercat. Però, a més a més, l'IDI ha servit per a una altra cosa, i no fa beneficis, l'IDI, i, si fa beneficis, sap què ha fet, l'IDI? Doncs, ha posat una ressonància magnètica a Lleida, ha posat una ressonància

magnètica a Tarragona, ha posat una ressonància magnètica a Girona, i n'ha posat una a... Això és el que està fent, i, per això, d'alguna manera, ha tingut uns preus que vostè m'ha dit que eren més cars que els del sector. Sí, sí: no té beneficis, perquè, els beneficis que té, els fem servir, instrumentalment, per fer aquestes inversions en aquests altres hospitals. I, per això, avui, gaudim d'una ressonància magnètica a Lleida, o d'una ressonància magnètica a Tarragona.

Vostè ha dit algunes altres empreses; el cas d'Igualada ja l'he explicat, però em sembla que potser també seria bo –perquè també l'ha esmentat, em sembla– esmentar el cas de Medical Ressonància Magnètica. Pel concurs que es va fer, d'hospitals, des de l'Institut Català de la Salut, per la tipologia de pacients que es deriven, es va considerar la mateixa accessibilitat per a tots els licitadors ubicats a l'àrea metropolitana de Barcelona. Medical Ressonància Magnètica va realitzar una oferta força més barata –24.000 pessetes– que la resta de proveïdors, per la qual cosa l'oferta econòmica, com jo els he dit abans, puntuava 40 punts sobre 100, amb uns requeriments tècnics que eren suficients, i va superar, doncs, el límit de puntuació suficient per ser adjudicatari. D'altra banda, després, es va rectificar l'adjudicació a Bellvitge, perquè Medical Ressonància Magnètica no podia atendre algun tipus de ressonància magnètica, i això es va corregir i es van derivar els malalts cap a un altre lloc.

Miri: hem estat davant d'un procés que no ha estat un procés fàcil; que ha estat un procés complex, i que varem –com he dit jo, al seu moment– iniciar feia molt de temps i, per tant, això ha requerit que algunes coses s'hagin hagut de corregir i es corregiran en els propers concursos. Però jo, en tot cas..., vostè ha parlat aquí de secretisme, ha deixat anar tota una sèrie de coses; ha parlat de la Fundació Plató, que, en tot cas, se li va donar una subvenció –és una fundació privada; no arribava als 50 milions del voltant de subvencions que es varen donar aquell any–; per tant, després ho explicarem, no tinc temps, ara... Però, escolti: a tots els licitadors, a tots els licitadors que ho varen demanar, en tots els concursos que va fer l'Institut Català de la Salut, el president de la mesa d'adjudicació i un tècnic avaluador els varen informar personalment, i també –si ho van demanar– se'ls lliurava la documentació relativa a l'adjudicació...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Acabi, si us plau...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

...–només una cosa, senyor president, si m'ho permet–, i no hi ha hagut cap tipus d'impugnació d'aquests concursos que vostè declara de secretisme.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Hem acabat el capítol d'interpellacions, i entrem en el capítol de mocions.

Els punts 23, 24 i 25 de l'ordre del dia són tres mocions que, en principi, per acord de la Junta de Portaveus, se n'ha previst la tramitació conjunta: són la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les concessions d'emissores radiofòniques, presentada pel Grup Popular; la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions, presentada pel Grup Socialista, i la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions i sobre la concessió de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques en modulació de freqüència comercial.

Per al bon desenvolupament del debat, suggereixo als intervinents, als qui presenten les mocions, que exposin la seva moció –cada un d'ells– i que es posicionin sobre les altres mocions presentades, i que, aquell Grup que té presentades esmenes, que també defensi les esmenes presentades a les altres mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les concessions d'emissores radiofòniques

Per tant, si els sembla bé, començarem el debat, i, en primer lloc, intervindrà, pel Grup Popular, el diputat senyor Daniel Sirera, per exposar la seva Moció i posicionar-se sobre les altres.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el recent tancament de tres emissores mitjançant un simple acte administratiu, sense el concurs de cap expedient sancionador, ni cap decisió judicial, ha de portar, irremeiablement, els poders públics –i, també, el Govern de la Generalitat– a revisar l'actual sistema de concessió administrativa que regeix per a les ràdios i les televisions i que deixa als poders públics massa marge de discrecionalitat pel que fa a la concessió de les noves llicències o a la seva renovació.

La Moció subsegüent a la interpellació que el nostre Grup va substanciar en el Ple, en el darrer Ple, va en aquesta línia; va en la línia de limitar i de controlar els excessos, en aquest cas, del Govern de Convergència i Unió, o de qualsevol altre govern, del color polític que vingui. Mai estan de més els controls i les garanties, però aquesta Moció també té la intenció de redreçar una decisió que ha estat absolutament partidista envers una cadena radiofònica a la qual el Govern de Convergència i Unió no ha renovat –de manera absolutament discrecional– tres emissores.

El Govern ha argumentat que la concessió i la renovació de llicències es realitza mitjançant concursos en els quals s'exposen les bases i uns criteris que han de primar a l'hora de concedir aquestes concessions. En aquest sentit, les desafortunades declaracions del president de la Generalitat de Catalunya, que ha justificat la no-renovació, dient que la llibertat d'expressió és per utilitzar-la bé i no per dir mentides, i, també, les –entre

cometes– «sinceres i aclaridores» raons exposades pel director general de Radiodifusió i Televisió del Govern de Convergència i Unió, el senyor Jordi Alvinà, que justificava la no-renovació de les freqüències en raó de les ideologies..., perquè, segons deia el senyor Alvinà, és legítim influir... Aquestes declaracions deixen entreveure quin és el tarannà –també entre cometes– «democràtic i de centre» del Govern de Convergència i Unió. I no contribueixen, en absolut, a crear un clima de confiança envers el Govern de la Generalitat de Catalunya.

La Llei de contractes de les administracions públiques estableix que la discrecionalitat és una de les característiques bàsiques de l'adjudicació de contractes públics mitjançant concurs, però no és menys cert que aquesta discrecionalitat no pot ser absoluta, sinó que, tal com estableix el Tribunal Suprem, aquesta discrecionalitat ha de ser raonable i raonada i ha d'estar subjecta a limitacions i controls per part de l'ordenament jurídic.

Així, doncs, el Govern ha actuat amb abús de dret, utilitzant el grau de discrecionalitat de què gaudeix de manera arbitrària i escudant-se amb criteris purament administratius, a l'empara d'una llei de política lingüística de la qual cal recordar que només el Partit Popular s'hi va oposar. El Govern de Convergència i Unió ha emprat criteris polítics per ordenar el mapa radiofònic català, no renovant tres emissores que li són crítiques. Avui ha estat la COPE; s'ha intentat, també, amb COM Ràdio. Una espiral de control radiofònic que ja hem vist on i com comença, però que, si no hi posem remei tots plegats, no el podrem aturar.

La nostra Moció pretén garantir la seguretat jurídica concretada en el principi de la bona fe, aplicat de manera reiterada per la jurisprudència contenciosa administrativa, i el principi de la confiança legítima dels ciutadans en el fet que les actuacions de les administracions públiques no variaran ni seran alterades discrecionalment ni arbitràriament, principi que ha quedat consagrat en la Llei 30/92, del règim jurídic de les administracions públiques.

El Govern de la Generalitat té, també, l'obligació d'actuar d'acord amb aquests criteris i, per tant, qualsevol canvi en la seva actuació hauria d'haver estat suficientment justificat.

Per aquest motiu, senyores i senyors diputats, si, des de l'any 1924, totes les administracions han renovat, automàticament, totes les llicències d'emissores radiofòniques, res feia pensar que el Govern de Convergència i Unió deixaria de banda aquests criteris generals per limitar –sota argücies de caràcter tècnic– el dret a la llibertat d'empresa, el dret a la llibertat d'expressió i el dret a la informació de 120.000 catalans i catalanes que viuen i que treballen a Catalunya i que, sentint-se catalans, opten lliurement per sentir i escoltar una emissora determinada.

Per això, senyor president, la nostra Moció demana, de manera clara i ferma, al Govern de Convergència i Unió, que deixi sense efectes l'acord del 4 de maig, per tal que sigui el Consell de l'Audiovisual de Catalunya –mitjançant les reformes normatives necessàries– qui determini les concessions i les renovacions d'emissores

radiofòniques, en el sentit del Decret impulsat pel president de la Generalitat valenciana, Eduardo Zaplana.

El Grup Popular vol que la renovació de les concessions d'emissores radiofòniques es produeixi de manera automàtica, excepte en els casos en els quals el Consell de l'Audiovisual de Catalunya detecti l'existència de greus irregularitats tècniques o flagrants incompliments de les condicions de la concessió inicial.

Demanam, també, que el Govern retiri el projecte, o l'esborrany de decret, que preveu la creació d'un cos d'inspectors amb competències per controlar les emissores de ràdio i televisió i que constitueix, des del nostre punt de vista, un clar retrocés en les llibertats del nostre país.

Senyores i senyors diputats, s'han presentat tres mocions sobre aquest tema. Tres grups d'aquesta cambra han pactat per dir –i només per dir– que el que ha passat amb la cadena COPE no tornarà a passar, però s'han rentat les mans davant aquest atac del Govern de Convergència i Unió contra la llibertat d'informació i d'expressió al nostre país.

La Moció que ha presentat el Grup Popular és, sens dubte, la més clara, la més contundent, l'única que pot fer modificar una decisió, absolutament injusta, del Govern de la Generalitat. L'aprovació, avui, per part d'aquest plenari, d'aquesta Moció, senyores i senyors diputats, constitueix una veritable reprovació de l'actitud i de l'actuació del Govern de Convergència i Unió pel que fa a la no-renovació de les llicències de les emissores de ràdio.

Per tot això, senyores i senyors diputats, demano, en nom del Grup Parlamentari Popular, el vot favorable de tots els grups d'aquesta cambra, assegurant –per si algú no ho té prou clar– que, si en lloc de ser la cadena COPE la perjudicada, hagués estat qualsevol altra cadena, emissora, o grup radiofònic, l'actitud i la defensa de la llibertat per part del Grup Popular s'hauria manifestat amb la mateixa contundència.

Pel que fa a la Moció presentada pel Grup Socialista, senyor president, li avanço que nosaltres hi podem donar suport –sempre que no accepti les esmenes d'Esquerra Republicana–, i, pel que fa a aquesta Moció d'Iniciativa per Catalunya, consensuada, sembla ser, amb la resta de grups, nosaltres ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions

A continuació, té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Josep Maria Carbonell, per exposar la seva Moció, pronunciar-se sobre les altres mocions i sobre les esmenes que han recaigut sobre la seva Moció.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, sembla quasi impossible però ha passat més d'un mes –el temps passa molt ràpidament–, han passat ben bé sis setmanes –sis setmanes. I ho dic perquè és que, francament, el temps passa molt ràpidament, però fa sis mesos estàvem aquí tots discutint, tots discutint sobre temes punyents que estaven condicionant el món de la comunicació a Catalunya. Els ho recordo perquè, certament, han passat cinc o sis setmanes, però els temes de fons continuen damunt la taula.

Els ho recordo: la interpellació que presentàvem els tres grups responia a tres fets. Penso que val la pena que els tornem a recordar. En primer lloc, a la decisió del Consell Executiu de l'adjudicació de les freqüències, decisió acompanyada per unes declaracions, al dia següent, del president Pujol, que, com a resposta a la justificació, deia que hi han ràdios que deien mentides. Un fet que va crear, doncs, l'alarma social, fins a cert punt, que tots coneixem. En segon lloc, el projecte de decret conegut popularment «el decret anti-COM», que és com els mitjans de comunicació van titular, feliçment retirat per part de l'Executiu, i, en tercer lloc, el projecte de decret sobre la inspecció de les ràdios locals. Tres fets que, en una setmana, van marcar el panorama: en una setmana. Tres fets que indicaven una mateixa lògica, una mateixa acció de l'Executiu –al nostre parer, intervencionista i molt preocupant–, en el món de la comunicació radiofònica.

El nostre Grup va ser molt crític en l'adjudicació de les freqüències, com també ho va ser en contra del projecte que volia limitar la llibertat d'acció de les ràdios municipals. La nostra crítica –i ho recordo– es fonamentava en el fet que teníem la convicció –i les respostes del conseller no ens van aclarir res– que s'havien primat criteris d'afinitat i proximitat ideològica, que s'havien volgut primar, afavorir uns grups en lloc i, possiblement, en contra d'altres.

Aquesta va ser la nostra posició, i la recordo perquè la Moció que presentem a continuació és en coherència amb el relat del Grup Socialista de fa sis setmanes. I acompanyàvem i dèiem dues coses. Dèiem: «Senyors de l'Executiu, vostès s'han equivocat» –els dèiem– «és més intel·ligent que reconeixin l'error i que suspenguin la decisió.» I, en segon lloc, els dèiem: «Un cop al nostre país portem vint anys d'Estatut, vint anys de Constitució, que tenim una democràcia consolidada, que tenim un marc audiovisual que ha canviat profundament, el que convé ara és cercar un marc més independent per poder prendre les decisions, com per exemple aquestes de l'adjudicació de ràdios, que tenen una rellevància estructural per a la democràcia i per a la llibertat d'expressió.» Aquests eren els dos punts que van centrar el nostre relat i que jo avui he cregut pertinent tornar a repetir. Perquè això explica essencialment la nostra Moció.

La nostra Moció té tres punts. Per al primer demanem la suspensió de la decisió de l'Executiu. I diem..., perquè ara ha corregut aquests dies en els passadissos: «És que això de demanar la suspensió no és del tot legal.» Home!, recordo, vull recordar-los el paper que tenen en

una democràcia parlamentària les decisions d'aquesta cambra sobirana. Però, en segon lloc, els vull dir que, existint processos en els tribunals en contra de les decisions de l'Executiu, l'Executiu pot sempre suspendre cautelarment, i més si ho demana aquesta cambra. Per tant, demanem, en primer lloc, suspensió. En segon lloc, demanem: «Modifiquem aspectes del nostre marc legal i, en especial, modifiquem el CAC.» I en tercer lloc el que diem és: «I que aquest nou CAC sigui qui adjudiqui les freqüències.» Aquesta és la lògica de la nostra Moció.

Bé, en relació amb la Moció del Grup Popular, jo vull comunicar-los que nosaltres votarem favorablement els punts 1, 2, 4 i votarem en contra del punt tercer. Votarem en contra del punt que diu que les llicències automàticament puguin ser renovades. Nosaltres pensem que ha d'haver-hi un procés de concessió, de revisió de concessió, en un marc d'unes situacions més independents, però aquesta concessió automàtica –és a dir, el model Zaplana–, el model Zaplana, nosaltres no el compartim.

I en relació amb la Moció d'Iniciativa i, més en concret, en relació amb el pacte que s'ha produït entre el Grup d'Iniciativa i el Grup de la majoria amb Esquerra Republicana, nosaltres volem explicar bé per què no hem subscrit aquest acord. I no l'hem subscrit, essencialment, per tres raons. En primer lloc, no el podem subscriure perquè en aquest text transaccionat desapareix el nucli central de l'esperit de la nostra Moció, i també, crec jo, de la Moció que presentava el Grup d'Iniciativa, que era demanar la suspensió del Consell Executiu. I això desapareix i, per tant, aquest, que era un punt central que definia clarament el posicionament, desapareix en l'acord de la transacció. Bé, primera raó: no podem acceptar aquest acord perquè desapareix el punt neuràlgic, el punt vital de les mocions nostres.

En segon lloc, es suspèn, no s'incorpora, no s'incorpora la suspensió i es diu: «Demanarem el dictamen al Consell Audiovisual.» Però, és clar, nosaltres tampoc podem subscriure aquest punt, perquè el segon aspecte vital de la Moció d'Iniciativa, que era que el dictamen fos essencial, fos vinculant, també ha desaparegut de la transacció. Per tant, es demana un dictamen que no serà ni vinculant per a la decisió que s'ha fet i per a les futures. Per tant, ni es suspèn ni el dictamen és vinculant.

Llavors es diu: «Bé, bé, però el que fem» –tercera raó– «és que aconseguim pactar una futura revisió del Consell Audiovisual»; que això està molt bé, però, honestament –senyor Castellnou, que vostè ho coneix molt bé, o senyor Oleart, o senyor Guitart, o senyor Codina, senyor Bargalló, senyor Guillot...–, els que formem part de la Comissió d'Estudi de l'Estatut de TV3, de la Corporació, que portem bastants mesos treballant i que hem tingut sessions amb la majoria dels degans de les facultats de les ciències de comunicació, amb especialistes, amb el president del CAC, i que hem fet un treball –jo crec– bastant sòlid i que en aquest mes de juliol suposo que arribarà a formular-se la síntesi d'aquest treball de la Comissió d'Estudi, jo els he de dir que existeix pràcticament l'acord –certament encara no signat, però l'acord–, l'acord entre els que hem treballat –senyor Oleart, vostè ho sap molt bé, i tots vostès– que

hem de procedir en la propera legislatura a la modificació de tres lleis: la Llei de l'Estatut de la Corporació, la Llei del CAC i, també, les mateixes tasques parlamentàries de la Comissió de Control Parlamentari, perquè esdevingui una comissió de l'audiovisual i no únicament una comissió de control de la Corporació.

Per tant, dir: «És que aconseguim la revisió futura del CAC», jo diria que existeix –ho dic i torno a dir-ho, perquè m'agrada ser precís–, no escrit, però en l'ànim de tots els membres de la Comissió d'Estudi, un cert compromís que s'han de modificar aquestes dues lleis i, posteriorment, també, s'hauran de modificar les mateixes funcions de la Comissió de Control.

Per tant, jo, sincerament..., ahir, doncs, parlant-ho amb els portaveus els deia: «A mi, ja em coneixen, m'agradaria incorporar-me a acords d'aquests tipus.» Però no ha estat possible. I no ha estat possible perquè jo, el que s'ha aconseguit, sincerament, crec que té un valor molt relatiu i que es perd el nucli bàsic de la Moció.

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de telecomunicacions i sobre la concessió de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència comercial

Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Jordi Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'agradaria explicar, en primer lloc, que aquesta és una moció que té el suport de nou diputats i diputades, i amb un Parlament que té una correlació de forces on les nostres posicions no compten amb el suport necessari per tirar endavant. Ho dic per saber exactament en quin escenari estem. En segon lloc, estem amb un temps parlamentari molt condicionat i molt concret: a final de legislatura, i això afecta qualsevol moció, qualsevol moció que s'aprovi, tova o dura. I, després, recordar que al Parlament l'únic que val és el que es vota, no els pactes, el que es vota entre que s'obre i s'aixeca la sessió. El que podem fer als passadissos està molt bé; el que val és el que es vota en aquest procés, en aquest període, en aquest temps.

Nosaltres hem presentat una moció, però abans m'agradaria dir una cosa amb molta claredat. Les valoracions, arguments, crítiques, que vaig expressar en nom del Grup d'Iniciativa - Els Verds en l'anterior interpellació

entorn d'aquest procés, per mi segueixen sent vàlides. Nosaltres creiem que hi ha una ocupació partidista de l'Administració de la Generalitat. Creiem que hi ha un intervencionisme i una relació clientelar entre el Govern i els mitjans de comunicació, que reiteren un cop més i s'han reiterat processos escandalosos en les adjudicacions fetes pel Govern. Creiem –i és així com ho vam manifestar– que cal donar un rebuig, i fins i tot una crítica i una alarmant preocupació, per les declaracions i manifestacions fetes pel senyor Pujol per tal de justificar el que va passar amb la COPE; això ho compartim. I és més, també vam col·locar i vam situar, al bell mig del debat d'aquella interpellació, la nostra alarma perquè, un cop més, s'agredís l'autonomia local a partir de la proposta de projecte per regular la concessió de les FM municipals, afortunadament, posteriorment retirada.

I també dèiem en aquella intervenció i en el debat que creiem que calia despolititzar aquells processos d'execució i de gestió de tot el que era el marc audiovisual. Creiem que no anàvem bé, que l'experiència acumulada en aquest país i en aquest Estat indicaven que calia anar a sostreure l'execució i gestió del règim de l'audiovisual del que eren els marcs governamentals, els marcs de decisió amb més influència partidària i, sobre-tot, especialment, amb més influència empresarial.

I és per això que hem presentat aquesta interpellació amb sis punts. En primer lloc, sol·licitar el dictamen del Consell de l'Audiovisual. En segon lloc, de considerar vinculants el dictamen que el Consell de l'Audiovisual fes sobre el procés dut a terme per la concessió d'aquestes trenta-tres llicències de FM comercials. En tercer lloc, deixar en suspens per part del Govern les concessions fetes. En quart lloc, no efectuar més concessions sense escoltar i sense atendre el dictamen que poguéssim fer el Consell de l'Audiovisual. En cinquè lloc, modificar la llei que regula aquest Consell, incorporant l'aspecte vinculant i preceptiu del dictamen del Consell en tots aquests processos d'adjudicació, i, per últim, el compromís del Govern de consensuar amb les entitats municipalistes tot allò que afecta el règim jurídic de les concessions de les emissores municipals.

Quines són les nostres prioritats? A partir de quina és la correlació de força, a partir d'on estem i a partir del que realment podem fer. En primer lloc, donar protagonisme al CAC, al Consell de l'Audiovisual. Sabem i critiquem i creiem insuficient la seva composició; coneixem –perquè ho vam pactar– quines són les seves competències, i creiem que tot això cal millorar-ho. Però també cal tindre clar –perquè el que no val és vanagloriar-se en uns moments i després no– que en aquests moments tenim un Consell de l'Audiovisual únicament i exclusivament a Catalunya; amb tots els seus defectes, però el tenim. I nosaltres creiem que és oportú donar protagonisme, donar espai i participació al que ara realment tenim.

En segon lloc, conèixer que aquest Consell de l'Audiovisual, amb les seves virtuts i amb els seus defectes, dictamini, digui què opina del que ha passat, del que s'ha fet. I amb aquesta opinió hi pot haver una opinió pròpia, institucional, del Consell de l'Audiovisual, poden haver-hi vots particulars. Serà, evident-

ment, una comunicació pública, però creiem que també és important –perquè, evidentment, aquest és un element que condiciona i limita qualsevol govern– que aquest Consell de l'Audiovisual pugui dictaminar, pugui resoldre sobre el que s'ha fet, i evidentment, sostreure de la nostra subjectivitat política aquest debat en aquests moments.

En tercer lloc, el compromís –ja sé que estem a finals de legislatura, però és que estem a finals de legislatura per a tot– d'anar a modificar la llei, d'anar a modificar la composició, d'anar a millorar i a enfortir el paper d'aquest Consell de l'Audiovisual i, evidentment, la salvaguarda dels interessos municipals.

Jo sóc dels que crec que a Catalunya és imparable el procés dut a terme, que a Catalunya és imparable anar amb un procés, amb un futur i amb una dinàmica que salvaguardi tot el que és la regulació i gestió d'un aspecte tan sensible i tan delicat com ho és l'audiovisual de les contingències polítiques; que cal un procés que ens permeti anar avançant en aquest sentit; que la creació del Consell d'Audiovisual és un fet important, i que, si avui podem aprovar que, per primer cop, hi hagi un organisme, ni parlamentari ni governamental, que ens pugui donar la seva opinió sobre el que ha passat, és important. Si avui podem aprovar que el Govern es compromet que les nou o vuit llicències que queden pendents no es faran sense conèixer aquest dictamen, és important. Si avui podem aprovar que es modifica la llei, això és important. I, si avui podem aprovar que el Govern es compromet que el dictamen, les concessions de les FM municipals es consensuaran amb les entitats municipalistes, això és important. És molt important quan tens nou diputats. Si en tingués seixanta-vuit, segurament no seria gens important. Però això, en política –en el que m'han ensenyat a mi en política–, això és el que convé fer: criticar quan s'està a l'oposició però, alhora, avançar; saber coherentment quins són els objectius i, a partir d'aquests, de quins són els objectius, instrumentar tàctiques i processos que t'hi permetin arribar.

I el Grup d'Iniciativa - Els Verds està convençut que, avui, nosaltres podrem arribar a avançar en aquest sentit de modificació de la llei, d'impuls al Consell de l'Audiovisual, de conèixer l'opinió del Consell de l'Audiovisual, amb el risc que això té per al Govern –amb el risc que això té per al Govern–, i el compromís que a les futures concessions això pot ser diferent.

Una altra opció, evidentment, podria ser el numantisme. Jo, com que ja em coneixen vostès, no m'estalvio cap crítica a la majoria –ben al contrari: les que facin falta! Però el problema és què passa el dia després, què passa amb les nou concessions. I prefereixo, en aquest sentit, ni per oportunisme ni per tacticisme, crear les condicions perquè, estructuralment i estratègicament, això es pugui modificar.

És per això que el nostre Grup Parlamentari, després d'escoltar el Grup de Convergència i Unió i el d'Esquerra Republicana, creu possible poder transaccionar una moció que permeti superar l'actual atzucac.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir als grups que no havien presentat mocions. En primer lloc, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula... (*Pausa.*) El Grup Mixt ha dit que no volia intervenir; ja m'ho ha anunciat anticipadament, per això dono la paraula al Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president, de fet, com a grup que ha presentat esmenes a la Moció del Grup Socialista i a la Moció del Grup d'Iniciativa - Verds. Nosaltres renunciem, ara, al discurs que havíem preparat. El nostre Grup Parlamentari havia fet una anàlisi del tema i havia preparat un discurs en un sentit concret. Dic que hi renunciem, perquè han variat moltes coses, des que el nostre Grup va preparar el seu posicionament fins avui, i perquè també les intervencions anteriors ens obliguen a prendre una decisió a l'hora de plantejar el nostre discurs.

En primer lloc, senyor president, li dic que, pels motius que ja s'han posat damunt la taula, lamentem profundament retirar les esmenes que havíem presentat a la Moció del Grup Socialista, perquè eren idèntiques a les presentades a la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i, havent arribat a un acord transaccional, fructífer i àmpliament satisfactori amb el Grup d'Iniciativa –que també ha estat, a la vegada, amb el Grup de Convergència i Unió–, seria estrany i, a més, parlamentàriament incomprensible que mantinguéssim les mateixes esmenes, literalment, en el Grup Socialista. Per tant, les donem, en aquest moment, per retirades.

Avui, per nosaltres, és un dia important en la configuració del sistema audiovisual a casa nostra, perquè hi haurà un ahir i un demà. Aquest dia important no soluciona la configuració legal ni normativa, ni els sistemes de control del sistema audiovisual, però dóna un primer pas, ja, seriós per canviar aquest sistema i per situar-nos al mateix nivell d'altres països/estats de la Unió Europea; a un mateix nivell que, segurament, ens impedirà arribar a batesses dialèctiques com les que hi hem arribat sovint abans dels períodes electorals. No és el tema de què estem parlant, però també d'aquest tema estem parlant. Però també d'aquest tema estem parlant perquè també en la Moció que s'aprovarà, si obté la majoria de diputats i diputades, s'està parlant d'això. El nostre Grup no havia plantejat la suspensió del Decret, ni pensava votar a favor de la suspensió del Decret. I explicaré per què. Primer, perquè el nostre Grup creu en la doctrina jurídica –en tot cas, si algú vol–, ja hi ha diputats especialistes en el Grup d'Esquerra Republicana perquè els ho expliquin millor de com us ho podré explicar jo–, la doctrina jurídica de la diferència entre l'acte polític i l'acte administratiu i, per tant, la dificultat que un acte polític pugui revocar un acte administratiu, havent-hi, com hi ha, solucions judicials per a la seva revocació.

Per tant, aquí ja hi ha un argument de pes. I ara podria callar i quedariem molt bé. Bé, és que, a més a més, tampoc votava a favor de la suspensió per un segon motiu: perquè consideràvem que el Govern havia go-

vernament en aquest tema, cosa que sovint critiquem que no fa. I havia governat en aquest tema, a més, trencant la tradició del que havia fet anteriorment. Havíem criticat més d'una vegada que el Govern, en aquest aspecte de concessió de llicències, prenia decisions compensatòries, toves i servils amb els grans grups, i impecables amb els petits grups. I, això, ho havíem criticat i, si vostès repassen les hemeroteques, veuran que el Grup d'Esquerra havia criticat decisions del Govern de la Generalitat en aquest sentit. Aquesta vegada, la decisió no pot tenir, literalment, aquests qualificatius; sí el d'«impecable» amb els petits grups, que és en l'únic on s'ha complert la tradició del Govern en aquest tipus de pacte.

Per tant, tampoc volíem votar la suspensió, perquè creiem que era obligació del Govern governar, perquè la Llei, fins ahir, era així i, a partir de demà, amb aquesta Moció, ja no serà així. I, a més a més –què volen que digui–, nosaltres no sortirem a defensar els interessos empresarials i ideològics que hi ha darrere de la cadena COPE. Perquè també estem parlant d'una altra cosa, aquí, que és d'interessos empresarials, de diversos grups empresarials: uns que s'han sentit afavorits i uns que s'han sentit no afavorits amb aquesta decisió; d'interessos empresarials que no són els nostres; d'interessos ideològics que no són els nostres, amb una experiència, com la del nostre partit, de clar desafavoriment de les empreses periodístiques a casa nostra. Per tant, no és la nostra batalla, no hi sortim guanyant, defensant ningú, i, per tant, tampoc ens sentim impel·lits a sortir a la defensa de ningú. Amb el respecte absolut a la gent que treballa en aquesta cadena i, en tot cas, amb el qüestionament d'aquelles persones que, amb la seva feina, potser podrien canviar la posició ideològica d'aquesta cadena.

Nosaltres no estem pel model Zaplana, perquè és un model de deixar fer a qui ja té el poder mediàtic; de deixar fer als grups empresarials que ja tenen el poder mediàtic. Tampoc estem a favor del model Fraga. La COPE no s'ha queixat del model Fraga. Clar que no s'ha queixat del model Fabra; se n'han queixat els altres, se n'han queixat els altres –no la COPE.

El nostre és un model de real llibertat. És el model de despolitització d'un organisme independent que en prengui les decisions, cosa que succeirà a partir de demà, gràcies al treball efectuat fins ara per tots els grups, que s'ha plasmat en l'acord, de moment, de tres grups, que es votarà.

El nostre Grup va presentar una esmena a les dues mocions, que no es votarà sencera perquè en la transacció succeeix això: que cadascú perd una mica per poder-hi guanyar tots, en la qual anàvem més enllà i no dèiem només «volem que el CAC tinguí més competències, volem que el CAC canviï la seva composició», sinó que apuntàvem algunes de les coses que volíem que el Consell de l'Audiovisual fes d'ara endavant. I parlàvem de la defensa dels interessos comuns davant els monopolis privats. Perquè la llibertat d'informació és, també –i, segurament, abans que tot–, la defensa dels interessos comuns davant dels interessos dels monopolis privats. És també això i, segurament, això

abans que altres coses –és també això i, segurament, això abans que altres coses.

Parlàvem, també, de la pluralitat dels mitjans dependents d'institucions públiques i diem: «pluralitat dels mitjans dependents de les institucions públiques», és a dir, de tots els mitjans dependents de totes les institucions públiques. Perquè el nostre model de Consell de l'Audiovisual té competències damunt dels mitjans de totes les institucions públiques catalanes.

Parlàvem, també, de l'equitat en els processos de concessió, i parlàvem, també, de la promoció dels valors democràtics en els mitjans d'informació, perquè la llibertat d'informació també –també– té, abans que tot, la promoció dels valors democràtics. I, si repassem molts dels conflictes existents en aquesta Europa que ens ha tocat viure, rere de molts d'ells hi ha interessos concrets de mitjans d'informació concrets, lligats a grups de pressió concrets, que tenen una ideologia concreta i que utilitzen la llibertat d'informació per a intoxicacions ètniques, intoxicacions antidemocràtiques i la retallada del pluralisme, dia rere dia.

Per tant, el nostre Grup se sent absolutament satisfet de l'acord a què s'ha arribat. El nostre Grup sap que, a partir de demà, hi haurà un primer gran pas per modificar el sistema audiovisual a Catalunya en democràcia, en pluralitat i en despolitització. I el nostre Grup, a més a més, agraeix profundament al Grup d'Iniciativa que ens hagi permès, a través de les nostres esmenes, participar en aquest acord que –insisteixo en el que deia al començament– separa l'ahir del demà.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom de Convergència i Unió, fer la presentació de l'esmena que, en aquest moment –i valgui la redundància–, presentem a la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, del senyor Guillot, i felicitar-nos, també, pel que sembla que serà l'acord que s'ha assolit al llarg d'una no gens fàcil negociació entre el Grup d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres mateixos i la incorporació d'Esquerra Republicana. Qüestió que tampoc hauria d'estranyar ningú que conegués la història i el fonament que ens va portar, un dia, a tenir el primer Consell de l'Audiovisual de Catalunya, primer i únic a tot l'Estat espanyol.

I dic això perquè les senyores i senyors diputats que van seguir aquella qüestió recordaran que el nucli bàsic d'aquell acord, d'aquella Llei, va ser precisament Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana, Convergència i Unió, en un primer moment, amb la incorporació a darrera hora del Grup Socialista –que vam felicitar–, i amb la separació en certs aspectes que defensava el diputat Francàs, que no van fer possible que l'acord fos al cent per cent. Però hi havia un nucli central de les forces polítiques que en aquella Llei vàrem

començar a treballar, a l'entorn del qual es va produir el gran consens, que avui es torna a repetir.

Podria, la meua intervenció, anar dirigida a justificar una altra vegada el que ja va fer el conseller Trias respondent a les inquietuds que havíem plantejat els diferents grups, cosa que no faré. Intentaré ser més positiu i explicar, des de la nostra perspectiva, quina és la situació en aquest moment.

En aquest moment ens trobem en una situació en què hi han uns grups que presenten unes esmenes, presenten unes mocions, que van dirigides especialment a fer marxa enrere en el que ha estat una decisió administrativa, reglada, que només la pot fer el Govern –per això en té les competències–, i que a través d'un acord del Parlament es pretén que en això es faci marxa enrere.

Més enllà de l'opinió política que això ens mereixi a cadascun de nosaltres i a cadascun dels nostres grups, hi ha aquest fet, tan obvi i tan evident, que ens sembla, ens semblaria, que si prosperés, en el supòsit que hagués prosperat aquesta proposta, estaríem fent un molt mal servei. Segurament, políticament es podria quedar molt content algú; fins i tot podria pensar que hauria estat un èxit del grup que ho presentés, de l'oposició, etcètera, fent que el Parlament arribés a la conclusió de dir al Govern que retirés una decisió administrativa. Potser els mitjans de comunicació també ho agrairien, però la realitat és que res d'això estaria en la línia del positiu. Qui s'ha sentit ferit o maltractat o no prou ben tractat en les concessions que ha produït la Generalitat, el Govern de la Generalitat, té un camí –i, de fet, ja ho ha anunciat–, que és el camí judicial. Per tant, em permetran que d'això no en parli més. I, en canvi, deixin-me que em refereixi molt més, en positiu, al que avui es produirà.

Es produirà un fet que és el compromís del Govern de la Generalitat i de les forces polítiques que en aquest cas li estem donant suport –perquè és el que hem demanat– perquè es modifiqui una llei que creava, que crea el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. I repeteixo que és el primer consell de l'Estat. Vam ser el mateix Govern de la Generalitat qui va plantejar la qüestió, i a partir d'aquí s'ha creat. I s'ha creat per unes concrecions molt determinades. I a la Comissió d'Estudi d'aquest Parlament que fa prop d'un any que hi estem treballant s'està veient que estem arribant –i és cert, senyor Carbonell– a consensos, estem arribant a la voluntat de trobar la solució que ens permeti que el Consell Audiovisual de Catalunya sigui una institució diferent del que és en aquests moments. Però és que nosaltres estem en això fins a tal punt que qui ha presentat l'esmena comprometent-nos fins al moll de l'os hem estat nosaltres mateixos. Per tant, aquí no hi ha d'haver cap mena de dubte.

El que des del punt de vista polític, legislatiu, em semblaria un altre error és que volguéssim modificar només una part de la Llei –només una part de la Llei– a través d'una moció; a través d'una moció, que es modifiqui l'article... no sé quin, que afecta... Això seria una aberració, tal com estan les coses en aquest moment, de voluntat política, de treball de la Comissió i de l'expli-

citació que hi ha hagut per part de tothom que volem que el CAC sigui una altra cosa.

I què serà el CAC? Serà el que vulguem que sigui o que vulguin que sigui els legisladors de la propera legislatura del Parlament de Catalunya. Les majories que conformin el nou Govern o que conformin la majoria parlamentària faran del CAC allò que creguin que hagin de fer. Però entrar en matisos de dir: «És que el CAC el que ha de fer és concedir les llicències», escolti, ara, en aquest moment, seria absurd prendre qualsevol decisió d'aquestes característiques. L'ampliació del Consell de l'Audiovisual ha d'emparar molt més, molt més que no pas això. I en aquest sentit és en el que nosaltres hem presentat per l'esmena, molt clara, per altra banda, quan diu que el que es pretén és modificar el CAC en la seva composició –tema discutit i vantat en els darrers dies–, les competències i tot allò que pugui apropar-nos a un consell similar al que pot ser el model europeu. Per tant, per aquí ens hi trobaran.

I això –permetin-me que els ho digui– és el positiu, i això és possible perquè avui Iniciativa per Catalunya, a més que la seva intervenció –i li ho vull dir, senyor Guillot– m'ha causat una impressió molt agradable per la forma en què ha volgut (*remor de veus*) treure de positiu allò que sí que té la seva Moció, ho ha volgut ressaltar, i la forma en què ho ha fet a nosaltres ens ha plagut..., no només ho dic pel to, sinó per les conclusions que la seva Moció ens plantejava. No podíem entrar en negociacions amb vostè, senyor Carbonell, no podíem, perquè els seus plantejaments eren maximalistes, i no podíem entrar-hi. Vostè diu: «No m'hi he volgut afegir.» No sé si vostè no s'hi ha volgut afegir o no hi ha pogut entrar. És igual. El fet és que el plantejament que vostè feia a nosaltres ens impossibilitava poder arribar a acords. I en el cas del Grup Popular, per les discrepàncies que apareixen en el primer punt de la Moció, era evident que tampoc ho podia fer. Per tant, de l'oferta que hi havia per poder-nos afegir, la del senyor Guillot, la d'Iniciativa per Catalunya, ens semblava la més adient.

No ha estat una qüestió econòmica, diríem, des del punt de vista polític. És clar que no. Hem acceptat..., dels sis punts que plantejava la Moció del senyor Guillot, ja anuncio, senyor president, que tres d'aquests punts els votarem a favor i que, si s'hi incorpora, tal com ja ha anunciat el senyor Guillot, que ha dit que després de sentir la intervenció d'Esquerra Republicana i del nostre Grup ho creia oportú..., aquesta Moció transaccional, el text final de la qual jo crec que, avui per avui, és el que ens convé.

I no em vull descuidar de dir que és possible que això ens porti a una segona conseqüència en un altre àmbit que no és aquest, que és el Consell de l'Audiovisual. Veurem quina serà l'actitud del Consell de l'Audiovisual en rebre aquest encàrrec. Jo tinc la convicció que el Consell de l'Audiovisual d'avui està perfectament capacitat per poder lliurar un informe de les característiques que es demana. L'important, hi insisteixo, no és tant l'aspecte puntual, sinó que és el fet que tots plegats, o una gran majoria de les diputades i diputats d'aquest Parlament, prenguem l'acord d'anar a la modificació de la Llei, per poder, finalment..., allò que un dia va néi-

xer amb voluntat política clara però que no sabíem a on podia arribar, volem tots plegats que vagi molt més enllà.

Per tant, senyor president, demano al senyor Guillot que si després d'escoltar les intervencions, com ell deia, vol acceptar la proposta de transacció..., crec, sincerament, que farem un favor important a tot el sector de l'Audiovisual de Catalunya.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Té la paraula, d'acord amb l'última intervenció, el diputat senyor Guillot...

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president...

El president

...per retirar la seva Moció i presentar la transaccional.

El Sr. Guillot i Miravet

Jo crec que un interrogant legítim és per què Iniciativa - Verds, durs i contundents amb la majoria, pacta aquesta Moció a final de legislatura. Doncs, pacta aquesta Moció a final de legislatura perquè creiem que aquesta és una qüestió bàsica, substancial i estratègica del país, i que aconseguim quelcom de coherent amb les nostres posicions.

I quines són aquestes posicions? En primer lloc, demanar el Dictamen del Consell de l'Audiovisual, que és cert que pot ser molt o poc, però quan ho vam perdre a la Comissió de Ràdio i Televisió ens va semblar molt. Ara ens sembla poc, però és que vam demanar el mateix a la Comissió de Control de Ràdio i Televisió, de cara a la pluralitat de TV3, i allà ho vam perdre, i ara ho guanyem; en una altra matèria, però ara ho guanyem. I, com a mínim, té el mateix valor –com a mínim, té el mateix valor. En segon lloc, aquest és un dictamen públic –no és subjecte ni a organismes ni a partits–, on hi han vots particulars i on cada u haurà de llegir-lo i a partir d'aquí prendre conseqüències. En tercer lloc, aconseguim que emeti opinió algú que no és ni empresa, ni partit, ni Parlament, ni Govern.

En segon lloc, què aconseguim? Modificar la Llei –ja veurem quina és–, modificar la Llei en la perspectiva dels models europeus.

En tercer lloc, no fer altres concessions sense el Dictamen del Consell de l'Audiovisual.

I, en quart lloc –i se'ns van obrir les carns quan vam llegir el Projecte de Llei de FM municipals–, el compromís de consensuar amb les entitats municipalistes aquestes qüestions.

Si us plau, estem en una nova lògica, en una nova etapa, impensable sense l'aportació d'aquest Parlament. En aquesta cinquena legislatura, hem aconseguit fer una revolució en aquestes qüestions: hem aconseguit l'estatut professional, hem aconseguit obrir una comissió

8488

d'estudi de modificació de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, hem aconseguit el Consell de l'Audiovisual, aconseguirem la possibilitat i estem enfortint la idea de modificar i ampliar aquest Consell de l'Audiovisual, hem aconseguit el pacte a nivell del cablejat entre les entitats municipalistes i el Govern... Estem aconseguint qüestions impensables fa res, que modifiquen substancialment el que passava. Segurament és poc, però és que per modificar el poc necessitem tindre seixanta-vuit diputats, i nosaltres farem el possible per tindre'ls, però és que avui no els tenim. I el que aconseguim és molt, és important, condiciona aquest Govern, i jo els demano a tots i a totes: no ho degradem. No ho degradem, perquè aquí el problema no és de protagonisme...

El president

Senyor diputat, posicioni's sobre l'esmena transaccional, fonamentalment. No em reobri el debat.

El Sr. Guillot i Miravet

Sí, senyor president... El problema és el que s'aconsegueix. I és per això que el nostre Grup li fa arribar, senyor president, aquesta esmena transaccional entre el text de la Moció d'Iniciativa - Verds i les esmenes del Grup de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana. I ja faig públic que nosaltres només votarem afirmativament aquesta transacció, i votarem contràriament les mocions del Partit Socialista i del Partit Popular i, evidentment, rebutgem les seves esmenes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Falta, per acabar el debat, primer, que el secretari primer de la Mesa doni lectura a l'esmena transaccional dels grups de Convergència, Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana, i que el Grup Popular es pronunciï sobre l'esmena socialista, si l'accepta o no l'accepta, que ha fet en la seva moció, o... (*Veus de fons.*) No, s'ha de pronunciar sobre... No l'accepta? (*Pausa.*) No s'accepta, molt bé. D'acord.

Doncs, per favor, doni lectura a l'esmena transaccional.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que el senyor Guillot desitja que sigui finalment posat a votació, un cop escoltats els grups, i amb el benentès que els grups esmenants, Esquerra Republicana de Catalunya i Grup de Convergència i Unió, no s'hi oposen, diria així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a: 1) Sol·licitar un dictamen del Consell Audiovisual de Catalunya sobre el conjunt del procés dut a terme per a l'adjudicació de les darreres trenta-tres concessions per a la prestació de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència per emissores comercials. 2) Comprometre's a modificar la Llei 8/1996, de 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable, en tots aquells aspectes que facin referència a aconseguir, tant pel que fa a

la composició com a les competències, que el Consell Audiovisual sigui assimilable a d'altres consells d'àmbit europeu. 3) Comprometre's, mentre no es modifiqui la Llei de creació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, a no efectuar altres concessions, tant municipals com comercials, sense comptar prèviament amb l'informe respectiu del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. 4) Comprometre's a consensuar amb les entitats municipalistes el decret del règim jurídic dels títols d'habilitació per a la presentació del servei de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència per emissores de corporacions locals.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Segons la visió que té la presidència, queden en aquest moment vives tres mocions. Senyor Curto, demana la paraula?

El Sr. Curto i Casadó

Sí, senyor president. És que hi ha una mica de confusió; probablement no ho he entès bé, o aquí ha passat un torpede a tota velocitat...

El president

Per què em demana la paraula? Comencem per aquí.

El Sr. Curto i Casadó

Per un punt d'informació, senyor president. Perquè, clar, s'acaba de llegir un text bastant ampli, i, clar, nosaltres no el coneixíem, senyor president, i haurà d'admetre que la nostra capacitat d'assimilació no pot ser... (*Veus de fons.*)

El president

És l'article 135 del Reglament. En vol donar lectura, senyor Raimon Escudé, senyor secretari?

El Sr. Curto i Casadó

I mentrestant què faig jo, senyor president? Mentrestant, què faig jo? Continuo, o m'assec, o què faig?

El president

Sí, continuï, continuï...

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, aquí hem sentit els diferents grups parlamentaris en relació amb este text que s'acaba de presentar, que han manifestat des de la tribuna, sobretot en la Moció del Grup d'Iniciativa i per part del senyor Guillot..., que ha invitat Esquerra Republicana i el Grup de Convergència i Unió a formalitzar una transaccional, però que no podia dir que sí fins que no escoltés els diferents grups. Los diferents grups s'han posicionat, i el senyor Codina en acabar li ha dit: «espero que es pugui formalitzar la transaccional, d'acord amb el que jo li he dit», i la transaccional resulta que ja està firmada. Per tant, la transaccional ja estava feta abans dels posicionaments, i, per consegüent, no calia manifestar aquí i formular tot este tipus de qüestions,

donant-nos a entendre a nosaltres una cosa que s'estava pactant d'acord amb el que es deia, quan ja estava tot pactat.

I, per consegüent, com que això ja estava pactat, senyor president... (*Remor de veus.*) Senyor president, com que això ja estava pactat i poc hauria costat dir: «grups parlamentaris que no formeu part d'este acord, aquí teniu la transaccional», no hauria calgut en este moment, senyor president, demanar un temps prudencial per al Grup Popular, perquè pugui conèixer lo contingut d'esta transaccional i saber el que votem en relació amb el que acaba de llegir el senyor secretari.

El president

En tot cas, d'acord amb els costums i hàbits del Parlament, que el senyor secretari torni a donar lectura a la transaccional. Com a màxim, això (*remor de veus*), com a màxim, això, però no podem suspendre..., més suspensions del Ple.

Senyor Guillot, per què em demana la paraula?

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor president, per contradiccions. Jo, amb el senyor Sirera –amb el senyor Sirera–, ahir i avui, li he demanat l'opinió sobre si volia entrar o no en aquest acord, i el senyor Sirera m'ha dit que no. Perdoni... Ho dic per explicar... I si m'he equivocat... (*Remor de veus.*)

El president

Acabem la qüestió. Llegeixi l'article 135 del Reglament...

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, per favor... No neguem esta afirmació. Lo que passa és que no coneixem nosaltres lo contingut d'este acord, i, per tant, estem en lo nostre legítim dret de dir: «És que, abans de votar, volem saber el que diu.»

El president

Procedirem a una segona lectura de l'acord, perquè no hi hagi cap mena de desconeixement del que es va votar en la transaccional.

El secretari primer

Gràcies, senyor president...

El president

A poc a poc.

El secretari primer

...si haig d'atendre la primera petició, la primera decisió de vostè, haig de llegir l'article 135...

El president

Llegeixi l'article 135, i després...

El secretari primer

...que parla de les intervencions dels grups, i diu: «Un cop acabades aquestes intervencions, se sotmetrà a votació la proposició amb les esmenes acceptades pel proponent, el qual podrà proposar esmenes tendents a assolir un acord entre la proposició i les esmenes presentades, sempre que el grup parlamentari esmenant no s'hi oposi.» Per això he llegit que hi havia..., amb el benentès que els grups esmenants no s'hi oposaven.

El text diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a: 1) Sol·licitar un dictamen del Consell Audiovisual de Catalunya sobre el conjunt del procés dut a terme per a l'adjudicació de les darreres trenta-tres concessions per a la prestació de serveis de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència per emissores comercials. 2) Comprometre's a modificar la Llei 8/1996, de 5 de juliol, de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable, en tots aquells aspectes que facin referència a aconseguir, tant pel que fa a la composició com a les competències, que el Consell Audiovisual sigui assimilable a d'altres consells d'àmbit europeu. 3) Comprometre's, mentre no es modifiqui la Llei de creació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, a no efectuar altres concessions, tant municipals com comercials, sense comptar prèviament amb l'informe respectiu del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. 4) Comprometre's a consensuar amb les entitats municipalistes el decret del règim jurídic dels títols d'habilitació per a la presentació del servei de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència per emissores de corporacions locals.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Com he dit abans, hi ha vives tres mocions: la Moció del Partit Popular, la Moció del Grup Socialista i la Moció transaccional. Si no he anotat malament la intervenció del diputat socialista, el senyor Carbonell, el Grup Socialista demana, pel que fa referència a la Moció del Grup Popular, la votació separada del punt 3 dels altres tres punts. Per tant, aquesta serà la primera Moció que posarem a votació, la del Grup Popular. Votarem, en primer lloc, els punts 1, 2 i 3 del Grup Popular, i després el punt número 3.

Preparin-se, senyores diputades i senyors diputats, per a la votació.

Iniciem la votació dels punts 1, 2 i 4 del Grup Popular.

Aquests tres punts de la Moció del Grup Popular han sigut refusats per 32 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament el punt número 4 de la Moció del Grup Popular.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha sigut refusat per 12 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

Seguidament votarem la Moció del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

8490

Aquesta Moció del Grup Socialista ha sigut refusada per 28 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.

Votarem finalment l'esmena transaccional.

Iniciem la... (*El Sr. Carbonell i Abelló demana per parlar.*) Perdó...

El Sr. Carbonell i Abelló

Separats els punts 1 i 3. 1 i 3, junts, i 2 i 4, junts.

El president

1 i 3, junts, i 2 i 4, també junts. Alguna altra petició de votació separada? (*Pausa.*)

Doncs, iniciem la votació dels punts 1 i 3 de la Moció transaccional.

Iniciem la votació.

Aquests punts 1 i 3 de la Moció transaccional han sigut aprovats per 62 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

I votarem seguidament els punts 2 i 4 de la Moció transaccional.

Iniciem la votació. (*Remor de veus.*) Per favor, guardin silenci durant la votació.

Aquests punts 2 i 4 han sigut aprovats per 82 vots a favor, cap en contra i 12 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política teatral

Seguidament passem a l'última moció que substanciarem aquesta tarda, que és el punt 26, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política teatral, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto aquí per defensar una moció subsegüent a la interpellació sobre la política teatral del Govern, que, com saben, aquesta interpellació la vaig centrar bàsicament, en el darrer Ple, sobre la política relacionada amb el Teatre Nacional de Catalunya.

Simplement, en aquesta defensa vull recordar que l'any 89 es va editar un llibre amb el títol *Un projecte per al Teatre Nacional*, amb un autor, Josep Maria Flotats, i l'editorial de la *Revista de Catalunya*. En aquest llibre, fet per encàrrec i dut a terme o aplicat com a projecte durant diversos anys, s'exposa, s'explica el disseny, la filosofia, el projecte del que havia de ser un teatre nacional per a Catalunya, fins i tot la previsió de com seria l'edifici; un edifici que precisament està situat no gaire lluny d'aquest Parlament.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

El setembre del 97, aquest edifici va ser inaugurat amb tota solemnitat, però al cap de pocs dies el seu director,

i autor del llibre que acabo d'esmentar, va ser «desistit» d'una manera fulminant, inventant-se o aplicant en política un concepte, aquest del desistiment, i, en certa manera, sorprenent propis i estranys.

El 2 d'octubre d'aquell mateix any el conseller Pujals, conseller de Cultura, va comparèixer a la Comissió de Cultura del Parlament per explicar els motius d'aquest desistiment. Bàsicament, eren la manca de confiança i la mala gestió del projecte. No hi va haver possibilitats de rèplica, ja que en Josep Maria Flotats, malgrat ser un alt càrrec del Govern en aquell moment, i de ser responsable durant deu anys, o vuit anys, d'un projecte tan ambiciós, no va tenir opció de venir a explicar en aquest Parlament, a la Comissió de Cultura, el seu punt de vista sobre el tema. Va ser demanat per part nostra, però malauradament no hi va haver una majoria que ho permetés.

Avui dia el Teatre Nacional de Catalunya està dirigit per un nou equip. Hi ha hagut el traspàs del Teatre Romea com a Centre Dramàtic a la iniciativa privada, i, per tant, es pot dir que hi ha hagut la fusió de dos teatres públics. Tot i així, com ja se sap i ja s'ha dit, hi ha hagut una baixada, diria que espectacular, del públic i, per tant, també dels ingressos durant la temporada que ara s'ha acabat. Tot això ja ho vam explicar en la interpellació al seu dia, però recordar que entre un terç i dos terços del públic i dels ingressos de la temporada anterior han baixat en l'actual —no faré, evidentment, cap comentari sobre la qualitat o oportunitat de les obres, ja que no em correspon ni n'estic prou qualificat.

També cal tenir en compte que aquesta davallada s'emmarca en una situació: que a la ciutat de Barcelona no hi ha encara inaugurada la Ciutat del Teatre, ni tampoc el nou Liceu, com a teatres públics. En tot cas, és possiblement un agreujant d'aquesta situació.

Per altra banda, també s'ha destinat el Teatre —cosa que no critico, però en tot cas esmento— com a centre de convencions per a moltes diverses activitats comercials, que en principi, com he dit, no critico, però que possiblement es potencia amb la intenció d'emascarar un cert mal resultat econòmic.

La justificació de l'actual equip publicada a la premsa era que aquesta baixada del públic venia per l'estrena d'obres d'alt risc i experimentals. En tot cas, deixo aquí la pregunta de si el Teatre Nacional de Catalunya s'ha de dedicar a fer obres experimentals o d'alt risc, quan hi ha moltíssimes sales a Catalunya possiblement molt més qualificades per a aquest tipus de teatre.

Mentrestant, i durant aquests darrers mesos, com ja saben també, es va constituir el Grup d'Espectadors Independents, format per gent afeccionada al teatre, decebuda per les actuacions del Govern respecte a aquest tema, que comencen a reclamar la recuperació de l'esperit del Teatre Nacional de Catalunya, i amb aquest objectiu recullen, bàsicament al vestíbul del mateix TNC, 22.000 signatures, que van ser lliurades al seu dia.

Per la seva banda, Josep Maria Flotats, després de ser destituït o «desistit» va a Madrid, estrena i representa l'obra *Arte*, una obra que estava inicialment prevista per

al Teatre Nacional de Catalunya, i triomfa d'una manera important. No només omple cada dia la sala, sinó que, a més a més, rep un munt de premis, entre ells, i els darrers i més sonats, els Max, lliurats a Barcelona, que, entre altres premis per aquesta obra, voldria subratllar el fet del premi a la millor producció. En tot cas, és curiós que una persona que és acomiadada com a mal gestor rebí per part del món teatral de l'Estat el premi com a millor producció. En qualsevol cas, aquests premis, potser, algú pot dir que són uns premis estatals, que se li premia el fet d'haver estat castigat pel Govern de la Generalitat o se li premia el fet d'estrenar a Madrid i no a Barcelona, però, en qualsevol cas, potser, també se li donen perquè és un bon actor, un bon director i un bon productor. En qualsevol cas, sense aquestes qualitats, em sembla que amb les altres no hauria estat possible de rebre aquests premis.

Precisament, per tirar endavant el Teatre Nacional de Catalunya, nosaltres pensem que cal un bon equip d'actors, de directors i de gestors. I em pregunto si l'actual equip ho compleix. De moment, han demostrat la incapacitat de dur endavant el projecte correctament o, almenys, la incapacitat d'atreure el públic, com havia estat anteriorment. Potser el públic no és important o potser el nou equip coincideix amb el senyor Gonzalo Pérez de Olaguer, que avui, en *El Periódico*, casualment avui, fa un article que diu «Teatre Nacional de Catalunya, coherència abans que audiència», i felicita, evidentment, efusivament, l'actual equip, i també es felicita perquè l'obra més vista enguany en el Teatre Nacional de Catalunya, la que ha tingut més audiència, hagi estat en castellà. És un bon auguri, en tot cas, per a aquest equip, si resulta que les seves millors obres o les que tenen més audiència i més públic són les que fan, justament, en castellà. En un sentit contrari, fa uns mesos, un altre articulista, el mes d'abril, el senyor Manuel Trallero, a *La Vanguardia*, feia un article, en certa manera, una mica irònic, que es titulava «¡Que vuelva Flotats!», amb admiracions. Ell demanava, doncs, a la vista dels resultats d'aquesta temporada, el retorn del director i fundador del Teatre Nacional.

Nosaltres amb la nostra Moció, que avui sotmetem a votació d'aquesta cambra, no demanem tant. No demanem que tornin persones ni demanem que se'n vagin. Només reclamem un tema més genèric, més global, que és que el Govern, en un cert i no sé si possible acte d'humilitat, reconegui que ha fet coses malament, potser per actuacions més visceralment que racionals, i es proposi de recuperar aquell projecte inicial, degudament escrit i editat, per tal que puguem comptar amb un teatre que, realment, sigui insígnia del teatre que es fa a Catalunya, que sigui, per tant, nacional, amb totes les connotacions d'aquesta paraula i motiu d'orgull per a tota la ciutadania del nostre país, que és, en definitiva, qui proveeix el públic que ha d'omplir les sales d'un teatre com aquest. Un públic que, ara per ara, dona l'esquena al Teatre Nacional i que pensem, ben segurs, que tornarà quan hi hagi un procés que permeti veure que torna a ser el que pràcticament no se'l va arribar a deixar ser en el seu moment.

No diem ni com, exactament, ni quan, exactament. En tot cas, demanem que s'iniciïn les gestions adients, com

han pogut llegir en la Moció, i les converses oportunes amb el món cultural, cívic, polític i institucional de Catalunya amb l'objectiu de cercar les mesures que permetin recuperar l'esperit fundacional del TNC, el seu liderat entre el públic i el món teatral català, així com la necessària projecció internacional. No és res que no es pugui aconseguir, a no ser que hi hagi actituds tancades o sectàries. Pensem que ja ha passat prou temps i que tot això és perfectament possible. Cal un canvi d'actitud i una voluntat per part de qui ha pres en algun moment decisions que pensem que són equivocades.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció, per tant, l'illustre diputat senyor Josep Bargalló pot manifestar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Amb tot el respecte al Grup d'Espectadors Independents del Teatre Nacional, i segurament per respecte al que el Grup d'Espectadors Independents del Teatre Nacional vol tirar endavant, nosaltres no podem donar suport a aquesta Moció. Primer, perquè nosaltres no volem reobrir ni reentrar en allò de «Flotats, sí; Flotats, no»; primer, per respecte al senyor Flotats, pel mateix respecte a la trajectòria professional del senyor Flotats i, a més a més, perquè tampoc volem entrar a discutir de Flotats actor, Flotats director, Flotats productor, Flotats gestor... En segon lloc, perquè la Moció en si mateixa és de difícil compliment. Diu que s'han de fer gestions adients, converses oportunes amb el món cultural, cívic, polític i institucional per cercar mesures que permetin recuperar a curt termini. Això, a curt termini, no es pot fer. Ni el Govern de la Generalitat, que no es defineix per la seva celeritat en les coses culturals, ni un hipotètic Govern no sabem què, que fos de més celeritat. Això no es pot fer.

Però és que, a més a més, nosaltres creiem que el Grup d'Espectadors Independents no vol el que diu aquesta Moció. Perquè tenim els nostres dubtes que el Grup d'Espectadors Independents vulgui recuperar l'esperit fundacional del Teatre Nacional. Quin és l'esperit fundacional del Teatre Nacional? Que l'esposa del president de la Generalitat cridi un actor que està a París i li digui: «T'encomano el Teatre Nacional» sense pressupost, sense acords, sense criteris? Això va ser l'esperit fundacional del Teatre Nacional. Un encàrrec de l'esposa del president de la Generalitat amb un xec en blanc. Aquest esperit fundacional del Teatre Nacional nosaltres no el volem recuperar. I ho vam dir quan la polèmica estava més damunt la taula; vam dir: «Nosaltres criticuem això». Critiquem profundament com va anar això.

Per altra banda, també volem que quedi molt clara aquí la nostra coincidència amb el Grup d'Espectadors en el fet que aquesta temporada no pot ser qualificada de positiva en el Teatre Nacional: pèrdua d'espectadors, etcètera, etcètera. Aquesta temporada no pot ser quali-

ficada de positiva. Per tant, nosaltres, que renunciàrem a qualsevol intent d'esperit fundacional, etcètera, etcètera, reclamàrem al Teatre Nacional el que passa als teatres nacionals europeus: concurs públic per a gestió, concurs públic per a direcció, criteris conjunts d'obres de gran acceptació, d'obres d'art, assaig, d'estudi, per a grups més petits. El Teatre Nacional, si té una virtut, és que pot oferir un tipus de teatre que les empreses comercials no poden oferir, però, a la vegada, el Teatre Nacional té l'obligació de rendibilitzar el diner públic, i entre aquesta dinàmica ha de tirar endavant el Teatre Nacional.

Aleshores, deixant clares aquestes premisses, el nostre vot, evidentment, no pot ser positiu a aquesta Moció. Tot i –hi insisteixo– deixar clara la nostra preocupació per com es troba en aquests moments el Teatre Nacional.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Semblarà que trenquem l'amistat sahariana amb el senyor Xavier Bosch si li anuncio que votaré en contra d'aquesta Moció en nom del meu Grup.

El Grup d'Espectadors Independents, seguidors del projecte del Teatre Nacional de Catalunya, ens han fet arribar un fax que diu textualment: «El Grup d'Espectadors Independents, seguidors del projecte del Teatre Nacional de Catalunya, en un intent de canalitzar el sentiment de milers de signants del nostre manifest, vist l'evident desastre de la present temporada del Teatre Nacional de Catalunya i el total menyspreu que envers el públic en general ha manifestat l'actual direcció, demanem el vostre suport, com a representants i portaveus dels ciutadans a Catalunya, per a la Moció presentada a instàncies nostres pel diputat Xavier Bosch, instant el Govern a recuperar l'esperit fundacional del Teatre Nacional de Catalunya en el més curt termini, i que es votarà aquesta setmana. Moltes gràcies per al vostra ajuda, que podrà fer que la veu del públic –emudit pels mitjans de comunicació i els interessos particulars dels qui no volen sentir-nos– s'escolti en el Parlament de Catalunya.» M'ha semblat que jo també volia que s'escoltés al Parlament de Catalunya una veu que té una determinada opinió sobre el tema.

El nostre Grup va estar pensant si fèiem una esmena que fos de substitució. Aquesta esmena tenia dos punts: «Que es doni compte al Parlament de Catalunya tant del balanç de gestió del Teatre Nacional de Catalunya com de les línies generals d'actuació de cara al proper curs», i això que es fes anualment, i un segon punt: que s'arbitressin les mesures per al nomenament del director mitjançant concurs públic, com es fa en d'altres teatres paral·lels a Europa. Ens va semblar que, de tota manera, això, que ho podríem presentar en un altre moment, semblava que volgués interferir una proposta legítima del Grup Mixt i que ha presentat el senyor

Xavier Bosch i, per tant, no hem volgut barrejar una cosa amb l'altra. Però els explico que aquests dos són els dos punts que a nosaltres ens preocupen: un balanç de gestió, i dic «de gestió», tant de gestió des del punt de vista econòmic –nombre d'espectadors, èxit, valoració de la crítica, etcètera–, com gestió pel que fa a nombre de públic, etcètera. I el nomenament del director –i, naturalment, que ell després pogués acabar de configurar el seu equip directiu– mitjançant un procediment de concurs públic.

Jo tampoc, evidentment, no sóc qui per entrar en la valoració artística del que ha estat el programa del Teatre Nacional de Catalunya 98-99. És cert que fa angúnia assistir a un teatre en què la sala petita resulta enormement gran perquè hi ha massa poca gent i, per tant, encara resulta massa gran per ser la sala petita, i en què la sala gran és com una mena de desert immens, excepte el dia en què hi van les persones invitades –dia que jo intento d'evitar per no trobar-me coneguts i amics–, i justament fa molta angúnia veure que hi va tan poca gent. Això es evident, evidentíssim. Però –ho repeteixo–, professionals del ram diuen que no es pot considerar com a desastre la programació que hi ha aquí, inclosa aquí, i que, en tot cas, ha dirigit i defensat el senyor Domènec Reixach. Jo he tingut la sort de poder veure gairebé totes les obres que s'han representat, tant en sala gran com en sala petita, i repeteixo: no sóc qui per qualificar la qualitat; sí que puc donar fe de l'escassa assistència, però tinc la sensació que la qualitat era més que notable en la majoria de les propostes.

Quan hem dit que votarem «no» és, en part, per la raó que ha donat el senyor Bargalló: és evident que «Iniciar les gestions adients i converses oportunes amb el món cultural, cívic, polític i institucional de Catalunya», quan no oblidem que arran, justament, del conflicte del Flotats, hi ha hagut unes converses amb el sector, importants, amb un seguit de resolucions importants del sector, i que el que diuen els espectadors –en aquest cas, no el que diuen els espectadors en contra, el que diu el Grup d'Espectadors Independents, seguidors del projecte– no té res a veure amb el que diu, també, el col·lectiu que –ho repeteixo– ha estat durant molts mesos discutint què pensava fer, i per tant, em penso que una cosa no va, tampoc, pel mateix camí que l'altra.

És clar, nosaltres no volem recuperar, ni a curt ni a llarg termini, l'esperit fundacional del Teatre Nacional de Catalunya, potser perquè som massa materialistes i no acabem de saber què vol dir «l'esperit fundacional», però és que, en aquest cas concret, nosaltres, com a Grup, vam estar explicant per què estàvem en profund desacord amb l'esperit fundacional del Teatre Nacional de Catalunya. En aquests moments, recuperar una cosa contra la qual ens hem manifestat tantes i tantes vegades, no solament nosaltres, sinó molts altres grups de la cambra, ens sembla que seria un contrasentit. Tampoc ens acaba d'agradar l'expressió «el seu liderat entre el públic i el món teatral català», i això, relacionat amb la projecció internacional..., hi ha molts altres grups que han estat liderant el públic i el món teatral català sense la necessitat d'estar ficats dins l'estructura del Teatre Nacional de Catalunya.

Curiosament, si la Moció hagués demanat directament només la restitució en el seu càrrec del senyor Josep Maria Flotats, no l'hauríem votat favorablement, per moltes raons; hauríem tornat a demanar el nomenament del director, però potser aleshores hauríem dit: hi ha raons a favor i en contra, com vam dir en el seu moment; perquè no haguéssim pogut dir que dèiem un no categòric a la proposta, i, segurament, ens hauríem abstingut. Però, és clar, ens ho hauríem hagut de tornar a plantejar, perquè em penso que quan es diu «l'esperit fundacional», «el lideratge entre el públic», en el fons el que es diu és «la restitució de Flotats», siguem clars.

El senyor Bosch m'indica que no. Fantàstic! Però, en tot cas, dic que vull aprofitar-ho per dir que jo sento una admiració molt personal per l'actuació del senyor Josep Maria Flotats. Jo sóc dels que ha anat a Madrid per veure les obres que no hem pogut veure aquí, perquè em semblava molt important saber què estava fent Flotats en aquesta etapa. I em penso que és absolutament magistral el que està fent, des del punt de vista teatral. Ningú no discuteix la seva vàlua.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ara, també seria bo que algú ens comencés a dir que està disposat a escriure la història del Teatre Nacional de Catalunya i a saber, per tant, amb quines condicions s'ha fet aquest Teatre Nacional de Catalunya; condicions de cost, condicions d'un teatre que es fa com a instal·lació cultural, però que es fa a partir del Departament de Presidència, i que justament no té connexions... La primera pregunta que es va fer en aquest Parlament sobre el sou del senyor Flotats la vaig formular jo, en nom del meu Grup, i resulta que la resposta no me la podia contestar el conseller de Cultura perquè deia que no depenia d'ell. Per tant, si hem de restituir aquesta història, malament rai; més val –ho repeteixo– que ens plantejem el nomenament del director mitjançant concurs públic i que es doni compte al Parlament de tot el que significa la gestió i la programació del Teatre Nacional de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, el diputat senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció subsegüent, del senyor Bosch, sobre política teatral podem dir que també és molt teatral: privilegia una mica el gest sobre la paraula, la forma sobre el fons. Veritablement no critico aquest mètode, el teatre forma part de la nostra tradició cultural i és un mètode, precisament, de comunicació, però crec que aquí estem en un tema de crua política, de més, diguem-ne, fondària i s'hauria d'utilitzar un altre mètode.

El problema subjacent en la Moció del senyor Bosch és de molta amplada i fondària. I ell, naturalment –i aquí s'ha dit–, reproduint la carta que tots hem rebut –o almenys els encarregats de Cultura dels diversos grups parlamentaris– del Grup d'Espectadors, reproduceix

aquests termes. I ho tracta, en certa manera, com un problema de cosmètica política, de bona voluntat. En resum, si aquí hi ha un càncer, ell el vol guarir amb una aspirina.

La política cultural de la Generalitat és una política dirigista, intervencionista també, en funció d'una certa idea de país, de nació, de recuperació, de reconstrucció nacional, etcètera –ja coneixem la música. Vostè, senyor Bosch, degut a la seva ideologia, hi està d'acord fonamentalment. Per tant, aquí, en certa manera, fa vostè com allò de Juan Ramón Jiménez que deia –ho dic en castellà– «Azótame con un lirio»; un petit copet, alguna qüestió..., però a la pell paquidèrmica de les institucions no li afecta gaire. I aquesta Moció és d'aquest gènere.

El senyor Flotats, que la seva ombra corre per aquesta Moció, i el seu protector durant moltes dècades, senyor Pujol i, fins i tot, senyor Pujals, han anat pel mateix camí durant un temps... El que passa és que ha vingut una cosa de tipus, jo diria, de Graham Greene: ha fallat el factor humà en una realitat econòmica que ha obligat que el binomi, que havia d'anar perfectament, Flotats - Pujals, s'hagi anat en orris.

I aleshores han començat unes lluites homèriques; lluites amb les quals –permeteu-me una certa, també, comparació teatral– hem assistit a un drama, a una tragèdia de Corneille: d'un cantó, la llibertat de l'artista, el dret a la lliure expressió, la creació cultural; de l'altre, l'arrogància del poder. Sembla que són, doncs, els dos poders que s'han enfrontat.

Tot i això, la qüestió ha tingut un cert vodevil, també, en algunes qüestions: a algú l'han amenaçat d'una cleca, que la hi donaven; a l'altre, un discurs d'inauguració de l'Onze de Setembre del 97, que, a part de data patriòtica, serà coneguda com la de la inauguració del Teatre amb el discurs del senyor Flotats, i una definició, d'ara fa un any, just –l'he trobat a la premsa–, quan va desistir en Flotats, en la qual definia el conseller –la veritat és que no m'he sabut estar de reproduir-ho– «xicot amb maneres de terratinent tarragoní amb ganes de menjar-se el món» –bé això va ser una petita fiblonada de comiat.

Tot plegat, això és una manera de fer política que ha esclatat. El nen mimat s'ha tornat un fill pròdig i, a més, un fill pròdig intel·ligent; no és d'aquells que ve de les terres llunyanes mort de fam, al contrari: ha guanyat un premi –com s'ha recordat–, ha fet la mateixa producció que tenia per a Catalunya, l'ha feta a Madrid, ha canviat d'Art a Arte i ha aconseguit el premi Max –que, a sobre, el donen a Barcelona– i no vol venir a Barcelona tampoc a rebre'l per no trobar-se el senyor Pujals, al qual es va donar el *plantón* allà.

Bé, aleshores jo diria que la Moció del senyor Bosch és com una jaculatoria en pro de la pau: demana gestions adients, converses amb el món cultural –coses que ja existeixen–, però per recuperar l'esperit fundacional. I aquí –també dic el que ja s'ha dit– el que falta és canviar l'Estatut i l'organització d'aquest teatre, deixant els esperits fundacionals que ens han portat a això, i aconseguir un sistema més autònom i més autogerencial

d'aquest teatre, amb concursos públics i amb un major, jo diria, pluralisme cultural i polític.

El diàleg ja existeix, el que passa és que és un diàleg de sords, és un diàleg de sords en què no hi ha acord entre uns i altres.

Tot això, doncs, ens portaria a votar en contra d'aquesta Moció subsegüent, però també, indubtablement, hem de blasmar l'actitud del conseller que, per sempre, la seva gestió anirà unida a en Flotats i al Teatre Nacional de Catalunya; serà una maledicció, però ja ha quedat així: és d'aquelles coses que, en política, no se les treu un de sobre per més que hi vulgui fer.

I aleshores, aquí, doncs, no volem arreglar-nos en la defensa del conseller, la política del qual, gairebé en tots els camps, no compartim.

Per això, davant un drama, o un dilema hamletic entre un simulacre de crítica i un crític, que tampoc el volem, doncs anuncio que ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula, des de l'escó, el diputat senyor Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, ràpidament, per posicionar el nostre Grup davant d'aquesta Moció del Grup Mixt.

Bé, el nostre Grup, de fet, ja durant molts anys s'ha posicionat sobre aquesta història del Teatre Nacional: des dels primers anys de l'encàrrec de l'esposa del president i del conseller Max Cahner, davant d'un projecte totalment incert, que era el projecte del Teatre Nacional; després, en els llargs anys de gestació d'un projecte que no s'acabava mai, i, sobretot, el nostre Grup, es va posicionar de manera molt clara quan es va produir aquella lamentable compareixença del conseller de Cultura a la Comissió de Cultura, quan es va produir l'enfrontament Flotats - Pujals.

Tot plegat és una història prou complexa, que ja coneixem molts de nosaltres, i avui ens arriba aquesta Moció del Grup Mixt; Moció a què nosaltres anunciem que ens abstindrem perquè, senzillament, no sabem què vol dir això de recuperar l'esperit fundacional, no entenem què vol dir el Grup Mixt amb aquesta recuperació de l'esperit fundacional, que, d'altra banda, nosaltres havíem criticat a bastament.

I, d'altra banda, creiem molt sincerament que no és el moment encara ara de fer la valoració d'una temporada que s'està produint. La temporada està en funcionament, i a mitja temporada, com si diguéssim, posar-nos a fer una valoració d'aquest any de funcionament del Teatre Nacional sense Josep Maria Flotats seria, amb tot, molt imprudent.

Per aquestes dues raons, el nostre Grup, senyor president, s'abstindrà.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquí tenim una Moció subsegüent a una interpellació del Grup Mixt –una interpellació, jo diria, recurrent en aquesta legislatura– a la qual votarem negativament, a la qual no donarem suport. I, en base a aquest no-suport, m'agradaria fer alguns comentaris sobre el seu contingut i sobre el nostre punt de vista en tant que grup que dona suport al Govern. *(Remor de veus.)*

El Grup Mixt es refereix a l'esperit fundacional, al liderat i a la projecció internacional del Teatre Nacional de Catalunya. El tema Flotats, per dir-ho d'alguna manera, és un tema latent, un tema subterrani a tota aquesta Moció i a tota la interpellació que l'ha originada; no m'hi referiré, perquè el nostre Grup Parlamentari es va pronunciar en el seu moment i repetides vegades, però sí que m'agradaria comentar la importància que té per nosaltres el Teatre Nacional de Catalunya i la seva projecció actual, que entenem que és allò que val la pena comentar...

(Remor de veus.)

El president

Per favor, guardin silenci, si us plau, per respecte a la senyora diputada que està adreçant-los la paraula.

La Sra. Panyella i Balcells

Gràcies, senyor president. Deia que..., bé, ara m'he perdut. *(Pausa.)* Deia que, en tot cas, el que sí que ens semblava més important era comentar l'estat actual del que se'n diu «liderat», del que se'n diu «projecció internacional» i de l'evolució del projecte i de la realitat consolidada del Teatre Nacional de Catalunya.

Pel que fa a la projecció internacional, nosaltres no compartim pas l'afirmació d'aquesta Moció perquè precisament fa molt pocs dies ha donat fruit una primera coproducció entre el Teatre Nacional de Catalunya i l'Odéon Théâtre de l'Europe que ha comportat l'estrena exitosa a París d'*Els gegants de la muntanya*, de Pirandello, amb traducció de Narcís Comadira.

En qualsevol cas, aquesta ha estat l'entrada definitiva de la programació del Teatre Nacional de Catalunya als circuits internacionals; entrada que està previst que, en les properes temporades, es potenciï i augmenti. Però, en qualsevol cas, ha estat –diria jo– una entrada amb bon peu i, sobretot, amb molt bona crítica.

I enllaçant la idea de la crítica, volia comentar, també, el tema del lideratge, el tema de l'oferta, el tema de la programació i el tema de fons, que és el caràcter del Teatre Nacional de Catalunya en tant que institució nacional i en tant que institució pública.

S'ha parlat del descens de públic. Mirin, jo aquí tinc diverses dades de tota la programació del Teatre Nacional –amb les obres que s'han portat a terme, amb la

mitjana per funció d'assistents, amb el nombre de representacions— i, en tot cas, sí que és cert que hi ha hagut un cert descens de públic, però l'hauríem de llegir en un context de vida teatral barcelonina i en un context molt més relativitzat del que s'ha comentat en aquesta tribuna.

En canvi, pràcticament no s'ha parlat —diria que no se n'ha parlat gens— de la valoració que n'ha fet la crítica i el mateix món teatral. Ha estat una valoració altament positiva. Jo no m'entretindré, d'entrada, a llegir les crítiques o fragments de crítiques que ha fet la crítica de Barcelona i, fins i tot, la crítica d'àmbit nacional, però en qualsevol cas els recomano una ullada a les hemeroteques, perquè em sembla que això seria prou explícit.

Vull comentar una altra qüestió de fons, que és que el Teatre Nacional no pot actuar en cap cas —en cap cas— únicament per criteris de públic i únicament amb els criteris...

(Persisteix la remor de veus.)

El president

Ho repeteixo: prego que guardin silenci.

La Sra. Panyella i Balcells

...únicament amb els criteris que actuaria el teatre comercial. I és possible que aquest decalatge de públic, en molt bona part, es degui a la mateixa orientació del Teatre Nacional, és a dir, a una orientació, aprovada pel seu Consell d'Administració, en favor del risc artístic, del risc per la creativitat i del risc per les propostes estètiques avançades. I aquest és un repte que em penso que el Teatre Nacional ha guanyat i ha assolit amb molta força, i que la crítica en tot moment li ha reconegut. I em sembla que, en tant que teatre públic i nacional, nosaltres hauríem de ser capaços de fer, també, aquesta valoració.

Podríem entrar en altres qüestions; jo no hi entraré. M'agradaria acabar aquesta breu intervenció amb un comentari, amb alguns comentaris que han sortit als diaris, però sobretot amb un que llegiré textualment —en llegiré un fragment. És precisament de Narcís Comadira, que si bé ha estat crític amb determinats aspectes del Nacional, sí que em sembla que dona la idea exacta i concreta del que ha de ser el Teatre Nacional pel que fa a la seva programació i pel que fa a la idea de teatre públic. I diu: «Hi ha hagut una programació en busca de coherència i no pas d'audiència, al servei d'una idea del que ha de ser un teatre públic amb una voluntat d'anar creant espectadors seriosos, amants del teatre més que no pas de l'espectacle gratuït, amants d'una bona actuació més que no pas del fulgor fugaç d'una estrella. I la programació de l'any vinent va pel mateix camí. És la feina callada i sòlida la que necessita aquest país, i feliços els que ho saben entendre.» Fi de cita.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor Bosch em demana la paraula. Em dirà per què me la demana?

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, per fer una petició a la Mesa.

El president

Endavant.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, no. Dir que, en tot cas, a alguns dels oradors els recomanaria que llegeixin la transcripció de les meves paraules, perquè després la seva intervenció ha estat completament diferent, almenys, de la voluntat que jo tenia a l'hora de defensar la Moció.

El president

Limiti's a la petició, senyor diputat.

El Sr. Bosch i Garcia

Dic que demano a la Mesa que no es posi a votació la Moció. L'objectiu que teníem era portar a debat el tema en aquest plenari...

El president

Això vol dir que la retira.

El Sr. Bosch i Garcia

A la vista del posicionament de tots els grups, doncs, i davant de la importància del tema, preferim que no hi hagi la votació corresponent.

El president

Queda retirada la Moció.

El Sr. Bosch i Garcia

Queda, per tant, retirada.

Gràcies, senyor president.

El president

Per tant, no hi ha votació.

Es suspèn la sessió, que demà reprendrem a les deu hores.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i dos minuts.